

ŽIVÉ SLOVO

Učme sa
tichosti
a **pokore**

Georg **Müller**
a Henry **Craik**

Dobré duchovní
rozhodování
a smysluplné
struktury

Téma: Celoživotní vzdělávání křesťana

Skutečný příběh

Božího naplňování jedné vize

Jedna mladá žena, řekněme jí Renáta, během svého studia na vysoké škole uvěřila v Ježíše a spolu se skupinou dalších „absolventů“ našla svůj duchovní domov v našem sboru.

Skoro od začátku, co Renátu znám, mluvila o své vizi sloužit v jedné vzdálené zemi (nazvěme ji země X). Začala o ní mluvit asi před sedmi lety na jednom letním English kempu na běžné lekci angličtiny. Když tak mluvila o tom, jak by tam ráda jela, říkala jsem si (tehdy sama nadšená pro získávání lidí pro Krista, ale především v České republice) v duchu: „Co to ta holka pořád s tou zemí X má?“ Když pak Renáta přišla do sboru a stále mluvila o své vizi, začali jsme společně hledat cesty a pomáhat jí vizi „uskutečnit“. Pán Bůh postupně připravil mezinárodní misijní organizaci, se kterou Renáta nyní spolupracuje, i finanční prostředky na cestu a na misijní pobyt.

Koncem srpna proběhlo v našem sboru „vysílací shromáždění“, kterého se zúčastnil i ředitel zmíněné misijní organizace a začátkem září Renáta odletěla na (zatím) dvouletou misi. Přímo do země X se sice není možné dostat, ale tam, kde teď Renáta žije, je dost příslušníků národa, o jehož zemi se Renáta zajímá. Postupně se s nimi dostává do kontaktu.

Pro představu o tom, jak se tam Renáta má, vybírám z jejích dopisů několik zpráv:

■ Rozhovor na poli během jednoho z trecků

Bydlení

Bydlím tady v bytě ještě se třemi misionářkami: A... už je tady rok a rok tady ještě zůstane, je vedoucí našeho minitymu. Kolem Vánoc tady bude končit svůj roční pobyt J... Právě dělá bramboráky. V životě by mě nenapadlo, že se ode mě někdo bude učit vařit. A pak je tady K... Byt je to celkem pěkný, máme tu koupelnu s opravdickým záchodem, občas i s teplou vodou a občas i bez vody. Místní obyvatelé mají ve zvyku stavět domy dost blízko sebe, takže slyšíme všechno, co se děje u sousedů. Nejčastější zvuk tady je pištění tlakového hrnce. V každé domácnosti 2-3 krát denně vaří rýži a k tomu luštěninovou polévku. Jinak je tu taky spousta psů, slepic, kohoutů... občas v noci spustí grandiózní koncert. Pak je tu ještě jeden tým - byt holek různých národností.

Trecky

... a treckingový tým, který v současné době tvoří asi 13 kluků. Jejich služba jsou hlavně třídní až třítydenní trecky. Vždycky si nabalí na jednoho člověka jeden pytel knížek, vyberou si trasu, kde ještě nikdo nebyl, nebo kde už dlouho nikdo nebyl, zajistí si nosiče (těch pytlů s knížkami) a vyrazí. Začátkem října jsme šly na jeden z mála ženských trecků i my, holky.

Náš treck

V úterý 4. 10. jsme A..., A... a já časné ráno vyrazily na autobusové nádraží.

■ Úsměv místního chlapce

Tam jsme se setkaly s našimi čtyřmi nosiči, jejichž hlavní mluvčí D... spolupracuje s naší misijní organizací už 26 let. Nikdo z jeho rodiny ani z jeho blízkých zatím v Krista neuvěřil. Naložili jsme na střechu autobusu naše čtyři „bory“ - pytle s knížkami, pro nás naštěstí bylo místo uvnitř. Pak už nás čekaly asi 4 hodiny klikaté a hrbolaté cesty, prokládané mnoha vojenskými kontrolami, do blízkých hor, které dosahují až 3 000 m.

Cestou jsme měli přestoupit ještě na jiný autobus, ale dozvěděli jsme se, že bude asi dost plný, protože právě začínaly dvoutýdenní náboženské svátky. Tak jsme se rozhodli na místě poobědvat a pak vyrazit pěšky a začít s prodejem knih. Když se tady řekne poobědvat nebo povečeřet, znamená to, že vždycky dostanete rýži politou řídkou luštěninovou polívkou a máte-li štěstí, k tomu ještě brambory povařené s nějakou zeleninou a většinou velmi ostře ochucené. Někdy je jako příloha hodně ostrá rajčatová omáčka nebo na slano upravené špenátové listy. Na toto jídlo vždy čekáte nejméně hodinu a půl, takže jsme viděli projíždět náš autobus. Byl opravdu plný lidí, zvířat i věcí (na střeše sedělo asi 40 pasažérů).

Pak už jsme opravdu vyrazili a začali prodávat. Měli jsme k dispozici jednotlivá evangelia, u nichž je vždy přibalena ještě jedna knížka, většinou svědectví, pak nějaké dětské knížky a Nový zákon. Cena jednoho balíčku jsou v přepočtu necelé dvě koruny, pro místní obyvatele to však je jako 20 korun pro nás.

I když zde lidé žijí ve velké chudobě, a možná právě proto, moc rádi si kupovali naše knihy a hned se pouštěli do čtení. V těchto vesnicích, třebaže tam vede silnice (většinou horší než naše

polní cesta), není možno sehnat jakoukoliv knihu nebo noviny. Většinou tam mají jeden obchod s potravinami, který zároveň slouží jako místní hotel. To znamená, že když někdo přijede a chce přespat, majitelé mu uvolní svou vlastní ložnici. Ta vypadá spíš jako sto let nepoužívaná nedostavěná místnost, velmi špinavá a zaprášená. Po večerní rýži s luštěninou, kolem 8 hodin se jde spát, protože je všude tma. To po celodenním pochodu přijde celkem vhod. Jo, ještě předtím je dobré zajít si na záchod, který je většinou kousek za domem, je turecký a smradlavý a místo toaletního papíru se tam používá levá ruka a voda. Ale my jsme našťestí měly svoje zásoby. Taky jsme měly nezbytné zásoby chlorinu - tři kapky do jednoho litru vody, pak půl hodiny počkat a můžete se v klidu napít nebo si vyčistit zuby.

Takové bylo naše putování první tři dny. Prodali jsme přes 400 knížek. Pátý den nás ale čekal celodenní výstup doprovázený deštěm a pijavicemi, které se, nevím z jakého důvodu, vyhýbaly našim nosičům, pochodujičím v „žabkách“, a vynakládaly značné úsilí, aby se vyšplhaly na naše pohorky a zavrtaly se pod naše ponožky. Cestou jsem si pořád opakovala, že je lepší, když mi pijou krev pijavice, než kdyby mi ji pili lidé. Další den nás čekal celodenní sestup, což nás úplně zmohlo. Navíc za tyto dva dny jsme nepotkali skoro žádné lidi, a když už, tak neuměli číst, takže knihy nepotřebovali. Další trek plánujeme v půlce listopadu. Určitě to bude stát za to!!!

Místní jazyk

Místní jazyk je zatím hlavní náplní mého času tady. Každé pondělí až pátek od devíti do dvanácti hodin trávím s G... Je to moc milá a dobrá učitelka. Už mě naučila číst a psát. Popovídáme si skoro o čemkoliv - samozřejmě v místní řeči. Je to typická žena svého náboženství. Vždycky nosí sárí, na čele má vždy tiku (symbol požehnání bohů) a slaví všechny místní svátky, kterých tu mají opravdu dost - každý měsíc vždy několik dní. Ale zase tak typická není, protože je vzdělaná. Studovala univerzitu a také tam několik let učila. Stejně tak její manžel. Nemají děti, což je v místní kultuře dost neobvyklé. Mít děti, hlavně syna, je něco jako jízdenka do nebe. Prvorozený syn má totiž po smrti rodičů za úkol vykonat všechny předepsané obřady a zajistit jim tak hladký přechod „nebe“ nebo do dalšího lepšího života. Možná proto mi nedávno, při procvičování gramatiky, odpověděla na jednu cvičnou otázku, že by si chtěla koupit víza do nebe...

V jedné čtvrti města,

kde bydlím, se nachází velká náboženská stavba. A právě proto tu bydlí většina „mých“ přistěhovalců. Každý čtvrtek odpoledne podnikáme s A... krkolomnou cestu místními malinkatými autobusy, abychom se v této čtvrti zúčastnily takové zajímavé skupinky. Kromě nás dvou se jí účastní další misionářský pár a N..., kteří společně pracují na překladu Bible. Další dvě misionářky pracující s X... a P..., starší ženou „mého“ národa, která má touhu tu založit sbor. Společně studujeme Bibli, povzbuzujeme se a modlíme se za tyto lidi, kteří velmi odolávají zvěsti evangelia.

***

Renáta nám ve sboru chybí, ale na druhé straně nás těší, že se i takto můžeme společně podílet na naplňování velkého poslání Pána Ježíše „*jděte ke všem národům...*“ (Mt 28,18-20).

Renátu známe jako samostatnou, pohodovou, přizpůsobivou, někdy až „ležérní“ mladou ženu, kterou jen tak něco „nerozhodí“. Zdá se však, že ani pro ni cesta „do neznáma“ není úplně lehká. V prvním dopise psala: „někdy se mi hodně stýská po domově, po všech, co znám, a po všem, co znám...“

Takže... za Vaše modlitby Vám Renáta bude určitě moc vděčná. Nezapomeňme na ni.

DANIELA VOPALECKÁ ■

Misie

Skutečný příběh Božího naplňování jedné vize 2
Obsah 3

Úvaha

Nejsme tu proto, abychom se učili,
ale učíme se, abychom byli 4

Úvodník

Vzdelávanie – program na celý život 5

Úvaha

Že zrovna pastýři 6

Tématické články

Celoživotné vzdelávanie (sa) 8
Biblické vzdelávaní v západních Čechách 10
Vzdelávanie verzus výchova 11

Úvahy

Touha a osobní zodpovědnost 12
Jeden Duch s Ježíšom 13

Tématické články

“Uvolnění bratří” nebo bratři „na plný úvazek“? . . 14
Pracovníci v církvi na plný úvazek 15
Kam kráčí Křesťanské sbory 16
Biblický kurz pre zborových pracovníkov 18
V srdci som si ukryl tvoje slovo 19
Učme sa tichosti a pokore 20

Stránka mladých

Nechává Starý zákon více svobody
než Nový zákon? 21

Biblické vyučování

Dobrá duchovní rozhodnutí a smysluplné struktury 22

Okénko sester

Moje svedectvo 24

Biblický kvíz

Rozhovor s neznámou 26

Informace

5. misijná konferencia
Křesťanských zborov na Slovensku 27
Křesťanské poselství na rozhlasových vlnách 28
Šupíkovi - rodina trochu jinak 29

Osobnosti bratského hnutia

Georg Müller a Henry Craik 30

Správy zo zborov

A stalo sa 34
Kunštát – Libuše Osouchová 35
Púchov – Emília a Pavel Kulačíkovci 35

Informace

Příprava křesťanských pracovníků 36
Stanovisko MR KřS 36

Téma příštího čísla:

Duchovníe piesne, spev a hudba v sbore a v Božom diele vôbec

Články k tématu příštího čísla, jakož i další příspěvky, zasílejte, prosím, na adresu odpovědného redaktora do konce ledna 2006.

Děkujeme. Redakce.

Nejsme tu proto, abychom se učili, ale **učíme se, abychom byli**

Tento aforismus Pavla Kosorina vystihuje Boží myšlení, s nímž se setkáváme na stránkách Bible v různých obměnách velmi často. Z toho množství míst uvedu alespoň jedno, a sice z knihy Přísloví (13,14):

Učení moudrého je zdrojem života, pomůže uniknout léčkám smrti.

Existenční otázka

Hovoří totiž o důležité črtě lidského vzdělávání, která se nezaměřuje jen na kvalitu života, ale rozhoduje dokonce o našem bytí či nebytí. Můžeme tedy společně s Duchem Písem říct, že moudrost je otázkou existenční. Je zdrojem života a křesťané dokonce poznávají v osobě svého Spasitele a Pána, Ježíše Krista, její vtělení. On je životem a moudrostí zároveň.

Cesta k životu začíná u jeho Původce

Jak ji však poznat? Jak k ní přistoupit, aby plaše neodběhla? Jak pochopit výroky rozumnosti? Jak si prozíravě osvojit stálost ve vztazích, spravedlivé chování a upřímnost? Na tyto otázky odpovídá Kniha Přísloví známým výrokiem (Př 1,7):

„Počátek poznání je bázeň před Hospodínem...“

Chceme-li se naučit něco z výborné kuchyně poznání, pak musíme při-

stoupit k „šéfkuchaři“, k Tvůrci všech dobrých darů, k Bohu Stvořiteli. První a nezbytnou podmínkou je se před ním sklonit a být připraveni přijímat, naslouchat a ptát se. A On je připraven dávat tomu, kdo chce pokorně přijímat.

Povrchní člověk na zlatou žílu nenarazí

Zdá se to být jednoduché, vždyť my lidé neumíme žít bez odpovědi. Jenomže si ji často opatříme příliš brzy. Pravda pak nemá čas se k nám dostat. Povrchní člověk na zlatou žílu nenarazí. Neštěstím naší doby je enormní tlak na rychlost rozhodování a jednoduchost řešení, při kterém má hlavní slovo obal a první dojem, zatímco kvalita s výdrží zůstávají stranou.

Cestu k životu neurčují překážky

Tím se dostáváme k druhému nepříteli v našem zápase o přežití a tím je běžná starost o živobytí. Ježíš se na tohoto nepřítele opravdového života zaměřil už v Kázání na hoře, když volně přeloženo pověděl (Mt 6,25.33): *„Nemějte starost, co budete jíst a pít,... co si budete oblékat... zajímejte se především o Boží vládu a věrnost a všechno ostatní vám bude přidáno.“* (Volný překlad). My se totiž často chováme jako rybky v akváriu, jakmile narazíme na překážky okamžitě změňme směr. Bůh se však dívá, zda skutečně věřím, že mi to ostatní nebo také to nepodstatné k životu přidá?

Inspirace líbá jen ty, kdo jdou za cílem

Bůh nás učí hledat to podstatné. On chce, abychom byli zaměřeni na cíl, na budoucnost. Získá-li náš život „eschatologický“ (zaměřený na budoucnost) rozměr, začneme poznávat jeho skutečnou hodnotu. Je totiž pravda, že inspirace líbá jen toho, koho sama chce, ale na druhou stranu zase platí, že chce toho, kdo jde za cílem. Kdo má cíl, tomu Bůh přidá i to ostatní. V opravdovém životě jde především o zaměření na to podstatné. My jsme tu totiž proto, abychom byli a ne jen přežívali. Vzdělání, moudrost, poznání je cestou k pravému životu. A zatímco jedni bloudí v lese, tak ti druzí sázejí další stromy.

JAREK ANDRÝSEK ■

ŽIVÉ SLOVO

Vydává

A-ALEF

Bořivojova 620/29

718 00 Ostrava

Odpovědný redaktor a adresa české redakce

Jaromír Andryšek

Okrajová 3, 737 01 Český Těšín

tel.: 558 734 794 a 776 737 2082

e-mail: ja.andrysek@volny.cz

Adresa slovenské redakcie

Peter Kozár

Vajnorská 9, 831 03 Bratislava

Tel.: 02 4437 2169 a 0908 390 753

e-mail: pkozar@bigfoot.com

Redakční rada

Ján Číž, Ján Hudec, Karel Holý, Matúš Koša,

Peter Kozár, Ján Kučera, Ján Ostroľucký,

Tomáš Pala, Miloš Rauš, Petr Vaďura,

Jan Vopalecký, Ľubomír Vyhnanek

Grafická úprava a tisk

Vydavatelství g-koukol.cz

Ostravská 130, 735 62 Český Těšín-Mosty

Expedícia, administrácia a platby pre Slovensko

Misijná spoločnosť evanjelia Ježiša Krista

Púpavová 4, 841 04 Bratislava

Expedice a administrace pro Českou republiku

A-Alef, Bořivojova 620/29, 718 00

Ostrava-Kunčičky

tel.: 596 784 269, 596 237 261,

602 552 069

e-mail: alef@ova.inecnet.cz

Platby a dobrovolné příspěvky pro Českou republiku

A-Alef Ostrava, Komerční banka Ostrava

číslo účtu: 81006-761/0100

Vždy je nutné uvést přidělený variabilní symbol odběratele.

Správa inzerce

Jaromír Andryšek

Okrajová 3, 737 01 Český Těšín

Tel.: 558 734 794 a 776 737 282

e-mail: ja.andrysek@volny.cz

Předplatné

na celý rok 120 Kč + poštovné 60 Kč

jednotlivá čísla 30 Kč + poštovné 15 Kč

Předplatné na další období končí jen

písemným či telefonickým odhlášením

v administraci.

Časopis vychází čtyřikrát do roka.

Registrační číslo MK ČR 6480

ISSN 1210-6526

Za obsah zveřejněných článků zodpovídají jejich autoři.

Vzdelávanie

– program na celý život

Vzdelanie – pre koho?

Pre deti alebo dospievajúcich – je jedna často ponúkaná odpoveď. Im treba chodiť do školy, naberať vedomosti, učiť sa disciplíny. My veľkí to už máme dávno za sebou, školy sme vychodili (alebo sme zistili, že dá sa aj bez nich) a vystačíme si s tým, čo sme si zapamätali, alebo čo nás „život naučil“.

Pre tých, čo na to majú – povie si kdekto. Ja na to „nemám bunky“, nech sa učia tí, ktorým to páli. Alebo, nech sa učia tí, čo na to majú finančne. Veď vzdelanie je dnes drahý špás – o tom by vedeli rozprávať rodičia školopovinných detí alebo vysokoškolákov. Naša informačná doba, v ktorej sa buduje tzv. „znalostná ekonomika“, nás učí pozeráť na vzdelanie ako na tovar, alebo v lepšom prípade investíciu.

Vzdelanie – druhý pohľad

Ak sme takto odpovedali, prezrádza to, že sme si osvojili (azda nevedomky) helenistickú koncepciu vzdelania. „*Čo má Jeruzalem spoločné s Aténami?*“ hovorilo sa už v prvom storočí. V Biblii nájdeme dosť odlišný pohľad na vzdelanie. Nejde tu v prvom rade o získavanie informácií, vedomostí, poznatkov, ale o praktickú múdrosť, schopnosť dobre žiť (ako to vyjadrujú desiatky biblických Prísloví) podľa Božích pravidiel (hebrejské slovo *Tóra*, prekladané bežne ako *zákon*, znamená doslova *Učenie*).

V Novom zákone tiež nevidíme akademické vzdelávanie, aké ponúkajú moderné školy. Učenie prebieha v osobnom vzťahu (rabi Ježiša s učeníkmi, Pavla s Timotejom) a v spoločenstve cirkvi. Jeho obsahom znova nie je len získanie poznania, ale budovanie charakteru, čo je náplň na celý život: „*Jeho zvestujeme, napomínáme a učíme každého človeka vo všetkej múdrosti, aby sme každého človeka učinili dokonalým v Kristovi.*“ (Kol 1,28)

Budovanie

Pojem „*vzdelávanie*“ má v Novom zákone často uvádzané synonymum: „*budovanie*“. Toto slovo ihneď prebúda v našej mysli obrazy – vidíme základy, piliere, tehličky, múry... kompletnú budovu. A za nimi duchovný obraz Cirkvi ako budovy zo živých kameňov, ktorá

postupne rastie pod dohľadom Majstra. Viem, kde je moje miesto a aká je moja úloha v tejto stavbe? A som (budem) pripravený vykonať ju?

Apoštol Pavol má túto potrebu budovania Cirkvi pred očami, keď píše veriacim do Efezu. Po tom, čo venoval tri kapitoly vysvetleniu úžasných Božích zámerov s Cirkvou, Božej zvrchovanosti a milosti v povolani svätých a vytvorení nového spoločenstva, obracia sa na svojich čitateľov s naliehavou výzvou, *žiť tak, ako je hodné tohto povolania* (Ef 4,1).

Budovanie cirkvi – jednota a rozmanitosť

Hlavná Pavlova výzva znie: *Usilujte sa zachovávať jednotu ducha vo zväzku pokoja*. Základom tejto jednoty je Boh sám (*jeden Duch, jeden Pán, jeden Boh a Otec všetkých*), jej predpokladmi *pokora a krotkosť, zhovievavosťou a znášanie sa navzájom v láske*.

Táto jednota však nie je uniformita (jednakosť), je v nej dostatočný priestor pre rozličnosť. Zmŕtvychvstalý a oslávený Pán nadelil svojej cirkvi rôzne dary. *On dal jedným za apoštolov, iných za prorokov a iných za zvestovateľov evanjelia, iných ustanovil za pastierov a učiteľov, aby pripravovali svätých na dielo služby, na budovanie Kristovho tela, až kým všetci nedospejeme k jednote viery a poznania Božieho Syna, v dokonalého človeka, ktorého mierou dospelosti je plnosť Krista. ... On drží celé telo pospolu a dáva každej časti primerane pôsobiť, aby telo rástlo a budovalo sa v láske.* (Ef 4,11-16)

Nový život – učenie sa Krista

Potom obracia Pavol pozornosť na život jednotlivých kresťanov, z ktorých sa cirkev buduje – je to nový spôsob života, radikálne odlišný od životného štýlu pohanov. Ten bol priamo úmerný ich (ne)poznaniu Boha: *márnosť mysle, zatmenený rozum, odcudzení Božiemu životu pre nevedomosť a zatvrdenie srdca, čo vedie k výstrednostiam a páchaniu nečistoty*.

Predpokladom kresťanského života je Kristova škola: *Ale vy ste sa tak nenaučili Krista. Keďže ste ho počuli a ste v ňom vyučení – lebo pravda je v Ježišovi.* (Ef 4,20) Kristus je tu všetkým: učebnou látkou,

■ Peter Kozár

učiteľom i prostredím, kde výučba prebieha. Výsledkom je potom *obnovená myseľ* a život *nového človeka*. Ďalšie celé dve kapitoly rozmieňajú tento vzdelávací program na drobné a uvádzajú do praxe – osobnej, rodinnej i cirkevnej. Každý z nás si tu nájde slovo, ktoré „tne do živého“.

Celoživotné vzdelávanie kresťana

je téma, ktorej je venované toto číslo časopisu. Viaceré zamyslenia sa venujú oblasti výchovy a vzdelávania z rôznych strán a približujú *rôzne formy vzdelávania* – súkromné, štúdium Písma i literatúry, v zboroch i v školách. Zastúpenie autorov z rôznych vekových skupín len potvrdzuje tézu, že vzdelávanie je naozaj programom celoživotným.

Nájdeme tu úvahy o *uvoľňovaní bratov do kresťanskej služby na plný úväzok*. Ich poslaním nebude podávať profesionálne výkony, aby sa tí ostatní mohli pohodlne viezť. Naopak, sú na to, aby pripravovali *svätých na dielo služby* (Ef 4,12). Budú potrebovať našu spoluprácu a podporu a sami musia byť k dielu dobre pripravení. „*Usiluj sa postaviť pred Boha ako osvedčený, ako pracovník, ktorý sa nepotrebuje hanbiť a správne podáva slovo pravdy,*“ píše Pavol Timotejovi (2Ti 2,15). Tieto slová sú mottom *Biblického kurzu pre zborových pracovníkov*, ktorý sa Vám tiež predstaví na stránkach tohto čísla.

Básne a svedectvá zo života ukazujú ďalšie spôsoby učenia sa Krista a života s Ním. Nepotrebuje žiadny dlhý komentár – hovoria priamo od srdca k srdcu.

Prajem Vám príjemné a podnetné čítanie, uvažovanie a uplatňovanie všetkého dobrého v živote. Ak chcete na niektoré príspevky reagovať, môžete napísať „*pravdu v láske*“ (Ef 4,15) na adresu redakcie, na vzdelanie všetkým.

PETER KOZÁR ■

Že zrovna pastýři?

Vysoká návštěva u venkovských hlídačů stád

(Lk 2,8-20)

Před několika lety postavilo „Městské muzeum umění“ v New Yorku k adventní době gigantický a nádherně ozdobený vánoční strom. Jedle byla ověšena asi dvěma sty různými, ručně vyrobenými cennými soškami z 18. století. Vedle andělů byste tam našli mudrce, pastýře, venkovany a množství zvířat, které v radostném očekávání byly všechny zaměřeny na jesle. Stranou všech se pohupovala figurka, která byla úplně jiná než ty ostatní. Byl to bosý muž, který na svých ramenou nesl

těžké břemeno a díval se dolů do země. Jeho oči nezpozorovaly světlý paprsek světla, který vycházel z jeslí, ale zůstávaly ztraceny v temnotě větví.

Pro mnohé lidi se Vánoce podobají situaci tohoto muže, jsou zátěží. „Odkud pocházíme?“, zeptal se Friedrich von Bodelschwingh v Bethelu při své poslední vánoční bohoslužbě v prosinci 1945 a svým poválečnými měsíci zkoušeným posluchačům promluvil z duše, když jim odpověděl: „Ze země tisíců smutků.“

Dnes se zdá, že s sebou nosíme ještě více smutků, ovšem slavnostní atmosféra jim vůbec nedovolí vystoupit na povrch. Není tedy vánoční radost, jak

píše tisk, spíše nespokojeností než spokojeností? Hrozba nezaměstnanosti, finanční problémy, rodinné sváry i celosvětové konflikty, to vše těžce doléhá na nálady člověka a tlačí jeho pohled dolů do temné nicoty.

Že zrovna pastýři

Na nočním předměstí Betléma osvítil Boží zachraňující světlo hlouček pastýřů. „Že zrovna pastýři?“ Vždyť už dávno minula doba, kdy lidé s bázní vzhlíželi k pastýři, který mohl stejně jako David dosáhnout až na královský trůn. Teď patřili pastýři spíše mezi pohrdané a poražené, platili za vyvrhele a outsidersy. Vždyť se o nich všeobecně říkalo, že je snad Bůh ani nechce. Byli spodinou asociální vrstvy a ne zřídka je stavěli do jedné řady s podvodníky a lupiči. Na žebříčku společenského ohodnocení se nacházeli tak nízko, že jim bylo upíráno i právo na svědectví. A i když něco viděli, nesměli o tom před soudem vypovídat. Pastýři byli černými ovceci východní antiky.

Že zrovna pastýřům Bůh osvětluje noc? Andělé nenavštívili podřimující Jeruzalém, nýbrž bezejmenný betlémský venkov. Právě zde vystupuje Bůh ze skrytosti, jež trvala celá staletí, a otevírá nebe. Vybral si ty poslední, aby byli prvními, kdo uslyší tu dobrou zprávu. Ano Bůh povolává lidi z okrajové skupiny zbavené práva svědčit, aby se stali očitémi svědky toho, jak se stal člověkem. Lidé nábožensky přehlížení najednou stojí v tradici starozákonních proroků a stávají se Boží hláskou troubou. Zrovna k nim se dostává ten slavný Boží výrok: „Nebojte se, ... neboť dnes se vám narodil Spasitel.“ (Lk 2,10-11)

Vám! Vám, opovrhovaným; vám, přehlíženým; vám, vyvrženým; vám, černým ovceci; vám, kteří jste břemena tlačeni do prachu země. Vám se dnes narodil Záchrance, Spasitel, který může vše uzdravit!

Luther a tři písmena

To, že k tomu jednou dojde, viděl starý Izajáš už dávno před tím a napsal (Iz 9,5): „Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn“. Martin Luther to vystihl, když s pohnutím zvolal do přítomnosti zapl-

■ Zvěstování pastýřům (návrh k obrazu), Rembrandt van Rijn, 1640/42

něného kostela: „Udělej ta tři písmena ‘nám’ velká na nebi i na zemi a řekni: Narodilo se dítě, to je pravda, ale komu se narodilo? Nám, nám se narodilo!“ Tady se to poselství andělů stlačilo do jednoho slova a jednoho jména: Immanuel – Bůh s námi (Iz 7,14).

Přežívající světlo

Není divu, že nebeský posel mluví o „velké radosti“. Bůh nás obdaroval sebou samým. Největší dar všech dob leží zabalen v plenkách v jeslích jedné z betlémských stájí. Leží tam připraven už 2000 let. Musíme si ho jen vyzvednout. Nezapomeňme při tom nádherném a přepychovém svátku pod záplavou dáreků na ten jeden opravdový dar. Nenechejme se zaslepit iluminačním světlem ozdobných řetězů, abychom viděli to pravé světlo rozhánějící tmu. Po úspěšném krátkém letu v prosinci 1903 telegrafovali bratři Wrightové své sestře: „Letěli jsme 120 stop – stop – na Vánoce jsme doma.“ Její známý, kterému telegram ukázala, zvolal: „Ó jak pěkné, chlupci budou na Vánoce doma!“ Zprávu o prvním letu s posádkou úplně přehlédli.

Přesvědčení noční poutníci

Pastýři se okamžitě vydali na cestu. Neřekli si: „Pojďme, abychom se podívali, zda se to stalo.“ Oni nepochybovali o pravdivosti Božího výroku, ale přijali jej jako fakt: „Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil.“ V tomto přesvědčení víry se vydali na cestu. Nechali všechno ležet a šli. Nebylo by jim nic platné radovat se z prosvětlené noci a nebeského zpěvu a pak zůstat u stáda ovcí. Fridrich von Bodelschwingh zakončil v prosinci 1945 svou básně slovy: „Z tisíců smutků, jdeme tiše k jeslím. Neb dítě věků, nás všechny těší.“

Vstup volný

A pak se pastýři, nejspíš bez dechu (Lk 2,16), ocitli před dveřmi stáje. Mohli vejít bez placení. Nebyla tam osobní garda, která by hlídala vstup k místu narození krále králů, nestál tam sekretář, který by uděloval termíny návštěv. Nikdo nezabraňoval, nikdo neodmítal. Vstoupili to Božího nového světa. Bod zvratu v jejich životě byl nadepsán slovy: „Když to dítě viděli.“

Noční zvěstování

Zasažení Božím Slovem, jež se v jeslích stalo člověkem, nevycházejí z úža-

■ Vyzývání králů, Rogier van der Weyden, 1455

su. Už netrvají na svém, jsou proměněni. Dostávají se do pohybu a zvěstují, co viděli. Všichni, kdo to slyšeli, jsou nakaženi stejným úžasem. Ze zastrčených temných pastvin nic nepřinesli, ale zpět se vracejí s osvěceným a naplněným srdcem. Biblický text nám neříká, komu to poselství sdělili. Nehraje to roli, protože Dobrá zpráva je určena všem, které člověk cestou potká.

Kdybychom tam byli, byli bychom i my proměněni. Srdce, která se rozhoří v Ježíšově přítomnosti, jsou jako svíce, svítící v temnotě. Jakou hloubku by měla vánoční radost, kdyby se o ní nezpívalo a nemluvílo dál, kdyby se nevyprávělo o Božím shlédnutí na náš politováníhodný stav a velikých věcech, které při nás ten Mocný vykonal?

Mluví stejnou řečí

Dalekosáhlost „Betléma“ si člověk uvědomí, když pohlédne na obraz holandského umělce Rogiera van der Weydena (1400-1464), muže, který se „vydal“ na cestu společně s pastýři. Namaloval ve své době jedno z běžných středověkých vyobrazení „vánočních jeslů“. Nevidíme však na něm jen dítě, Marii a Josefa, mudrce a pastýře. Při

blížším nahlédnutí, zjistíme, že nad Ježíšem narozemným visí kříž s Ježíšem trpícím. Narozemný i trpící Ježíš mluví stejnou řečí.

Pozývá lidi obtížená břemena. Může k němu přistoupit i ta postava, jež byla symbolicky zavěšena na vánoční strom v New Yorku. Může své břemeno sejmout a pohlédnout na světlo vycházející z jeslí. Slovo: „Neboj se!“ platí i pro ni, stejně jako zvěstování radosti, pokoje a zalíbení.

Nic už nebylo jako dřív

Když se pak pastýři později vrátili k ovcím, padla na zemi opět stejná tma. Také jejich práce zůstala nezměněna. Ale přesto nic už nebylo, jako dříve. Bůh nevstoupil jen do jejich života, ale vstoupil i do života celého lidstva. Ta událost byla a je tak významná, že podle ní dodnes měříme čas před a po Kristu. Ale Betlém není jen pauzou v kalendáři. Bůh v něm ukazuje celou svou lásku a celé své slitování. Vánočnímu hledači nezbyvá, než aby přijal z nebe zvěstované poselství zcela osobně – „Dnes se mi narodil Spasitel!“

MARTIN V. D. MÜHLEN ■
V PERSPEKTIVĚ 12/2005
ZPRACOVAL JAREK ANDRÝSEK

Celoživotné vzdelávanie (sa)

Biblický podklad

Nadobudni múdrosť, nadobudni rozumnosť, nezabudni ani sa neodchýl' od reči mojich úst! Neopusti ju a bude ťa ochraňovať, miluj ju a bude ťa strážiť! Začiatok je múdrosť: nadobudni múdrosť a za všetko svoje imanie nadobudni rozumnosť! Vyvyšuj ju a povýši ťa, bude ťa ctíť, keď ju objímeš. Dá tvojej hlave veniec miloty a obdarí ťa krásnou korunou. (Pr 4,5-9)

Takto hovorí a takéto rady aj príkazy dáva pre život ľudí nie ľudské ale Božie slovo o múdrosti. Stelesnená Božia múdrosť je Boží Syn, Pán Ježiš Kristus. Uvedené slová z knihy Prísloví platia zvrchovane a dokonale o Ňom. On naozaj ochraňuje a stráži tých, čo Jeho milujú. On je začiatkom i základom opravdivej životnej múdrosti človeka. Poznať Jeho – na to sa oplatí vynaložiť akúkoľvek námahu a náklady. On povyšuje tých, čo ho vyvyšujú, a poctí tých, čo sa k Nemu s láskou vinú. On ich ozdobuje ušľachtilým charakterom a šľachetným správaním.

Ale v Pánovi Ježišovi ako v stelesnenej Božej múdrosti je zahrnutá i všetka pravá ľudská múdrosť, veď *v Ňom sú skryté všetky poklady múdrosti a poznania.* (Ko 2,3). Preto vo viere v Neho, láske k Nemu a nádeji na Neho má veľkú cenu i skutočná ľudská múdrosť. To je múdrosť a poznanie, o ktorých dávny básnik povedal:

*Umění však nejkrásnější,
jež ne každý umí čtíti,
nejtěžší a nejzácnější
umění jest moudře žíti.*

A tomuto umeniu sa musia učiť všetci ľudia – aj my – po celý život. Preto je nutné celoživotné vzdelávanie (sa). To zvrtné zámeno je tam dodané preto, že iba v časti nášho života – obvykle v detstve a mladosti – nás priamo učia druhí, vzdelanejší a skúsenejší od nás. Potom – vo väčšine času života – sa musíme učiť najmä sami. Či už z kníh a iných vzdelávacích médií, alebo z vedomostí, skúseností a príkladov života druhých, ktorí sú v danej oblasti vzdelanejší, skúsenejší či zručnejší. Toto vzdelávanie sa u múdrych a rozumných ľudí trvá až do konca ich života.

Všeobecné vzdelanie

Zamyslime sa spolu najprv nad tým, čo sa nazýva všeobecné vzdelanie. Čo v sebe zahŕňa? Najprv školské vzdelanie. To začína už v útlom detskom veku – v „materskej škole“. Nemyslím tým v prvom rade takto úradne nazývaný najnižší stupeň školy, takzvanú „škôlku“, ktorá môže byť podľa okolností pre malé deti užitočná. Myslím tým mikroškôlku, v ktorej je dieťaťu učiteľkou hlavne jeho matka a neskôr v určitej miere i otec. Kiež by sme ako rodičia alebo i starí rodičia túto veľkú prednosť využili! Po nej prichádza pre deti základná, potom stredná a napokon u istej časti mladých mužov a žien vysoká škola rôzneho druhu. Tieto školy majú za účel pripraviť mladých ľudí na ich budúce povolanie i na celkovo užitočný život v spoločnosti. To prvé vyžaduje hlavne vyučovanie, to druhé najmä výchovu. Ak hľadáme na dnešné školy, vidíme my starí vo vyučovaní veľký pokrok oproti tomu, čo a ako sme sa učili my. Ale i určitú nevyváženosť, najmä prevahu prírodovedného a technického vzdelania oproti humanitnému. Žiaľ vo výchove vidíme často veľký úpadok oproti výchove za nášho detstva a mladosti. Vidíme veľký nedostatok autority učiteľov a zvlášť učiteľiek vo vzťahu najmä starších žiakov voči nim. Vo veľkej miere to iste spôsobila feminizácia (zoženštenie) školstva a tým nedostatok učiteľov-mužov ako autorít aj príkladov pre starších žiakov. Ale veľkou príčinou je i všeobecný úpadok autority a ochotnej poslušnosti voči nej v spoločnosti. Tu je veľké pole pôsobnosti pre kresťanov ako rodičov i občanov – hlavne pre príklad ich života.

Po školskom vzdelávaní môže ale nemusí v živote mladého a stredného pokolenia nasledovať pokračujúce vzdelávanie a samovzdelávanie dospelých podľa potrieb a záujmov toho ktorého človeka – muža alebo ženy. Či už v zamestnaní, alebo v zariadeniach na to zriadených, alebo doma. Často je to kombinácia týchto možností. Čo by malo obsahovať takéto ďalšie vzdelávanie a aký by mal byť jeho cieľ? V jednej časti je žiadúce rozširovať a prehľbovať

si vedomosti, potrebné v povolani a zamestnaní. V druhej časti dopĺňať si to, čo človeku chýba pre život a styk s ľuďmi v rodine a spoločnosti. A v tretej časti vzdelávať sa v tom, čo človek potrebuje pre svoje vnútorné naplnenie a uspokojenie. Tie dve prvé časti sú spoločné všetkým ľuďom. Ich cieľom je zdokonaľovať ľudí v ich povolani či zamestnaní a robiť ich stále užitočnejšími v živote spoločnosti. Obsah tretej časti závisí od životného presvedčenia človeka a z neho vyplývajúcich potrieb. U kresťanov je to predovšetkým ich viera v Boha, túžba po poznaní Jeho osoby, diel a pôsobenia, i Jeho vôle pre ich život. Ale aj túžba po vzájomnom spoločenstve, službe a práci v Cirkvi, v jej vnútornom živote i vonkajšom pôsobení. A práve táto tretia časť celoživotného vzdelávania (sa) by mala byť najväčším predmetom nášho záujmu ako kresťanov a údov Cirkvi Pána Ježiša Krista.

Vzdelávanie (sa) v Cirkvi.

Uskutočňuje sa v súkromí a v rodine, v miestnom zbore Cirkvi, aj v jej širšom rámci. V súkromí je to osobné čítanie si a štúdium Svätých písem v Biblii. Môže mať rôzne spôsoby, rozsah i hĺbku, ale je nenahraditeľným základom každého ďalšieho vzdelávania. V rodine je to najprv vyprávanie biblických príbehov deťom s následným poučením z nich, prístupným ich chápaniu. Neskôr spoločné čítanie si z Biblie s jednoduchým výkladom a s modlitbou alebo i duchovnými piesňami. V miestnom zbore Cirkvi je to čítanie a výklad Božieho slova v zhromaždeniach rôzneho druhu: v detskej besiedke, doraste a mládeži, v bratských, sesterských a celozborových zhromaždeniach, spojený s modlitbami a duchovným spevom. Každý kresťan by sa mal v žiadúcej miere zúčastňovať na takomto vnútornozborovom vzdelávaní. Takéto duchovné vzdelávanie je nutné po celý život veriaceho človeka. V širšom rámci Cirkvi je to vzdelávanie bratov a sestier z viacerých zborov na ich stretnutiach, konferenciách, biblických kurzoch a podobných podujatiach. Ale tiež v rámci spoločenstva zborov alebo širšom – štúdiom na viacročných biblických seminároch, školách a iných teologicky zameraných inštitúciách. Účelom všetkého vzdelávania, prirodzene spojeného so životom, službou a prácou v Cirkvi, je jednak duchovná výživa veriacich, jednak ich duchovná príprava pre život,

službu a prácu v Cirkvi aj spoločnosti. Vyjadrené slovami Písma: aby bol Boží človek dokonalý, ku každému dobrému skutku pripravený (2Tm 3,17).

Osobné svedectvo.

Aj ako dieťa prostých dedinských rodičov mal som od útleho detstva veľkú túžbu po poznaní stále nových skutočností. Už v predškolskom veku to boli piesne (slovenské i maďarské), ktoré ma učili moje sesternice. Neskôr všetko, čo ma povinne učili naše dve učiteľky v „malej škole“ (v 1. – 3. triede) a potom dvaja učitelia vo „veľkej škole“ (v 4. a 5. triede), a čo nás učil pán farár na náboženstve v oboch týchto školách. Keď som už vedel čítať, požičiaval som si knihy zo školskej knižnice. Čítal som ich doma i pri pasení kráv cez prázdniny. Bol som veľmi zvedavý, čo je napísané v hrubej knihe, ktorú čítavala moja „starká“. Bola to, ako som potom zistil, Biblí kralická. Ale písmo v nej bolo nejaké zvláštne a ja som ho nepoznal. A tak som sa niekedy v 8. roku života naučil čítať nemecké písmo, takzvaný „švabach“, aby som si mohol i ja čítať z tejto knihy. Vtedy som ešte málo rozumel jej obsahu, ale poslúžilo mi to neskôr.

V roku 1946 sme sa presťahovali do mesta a pre mňa sa popri štúdiu na gymnáziu otvoril nový svet v čítaní krátkych „románov do kapsy“ (rodokapsov) i kníh, ktoré vlastnil môj dobrý priateľ a jeho matka. Ako mi je dodnes ľúto, že ma vtedy nemal kto usmerniť v čítaní, a že som premrhal vzácny čas detstva aj pri čítaní neúžitocného i škodlivého literárneho „braku“! Ale po 15. roku ma zaujali aj dobré knihy, najmä romány S. H. Vajanského, a neskôr najmä poézia slovenských klasikov. V tomto neskoršom období, počas štúdia na gymnáziu, som tiež preložil Marseillaisu (francúzsku hymnu), niektoré bájky Jeana de la Fontainea i básne Victora Huga z francúzštiny. V spomenutom roku sa mi po siedmych rokoch znova dostala do rúk Bible kralická – už v malom vreckovom formáte a písaná latinkou. Pri jej čítaní som bol duchovne prebudený a usvedčený zo svojej hriešnosti. Žalovala na mňa na každej strane, ktorú som čítal (najmä v liste Rimanom), a ja som ju napriek tomu nemohol pustiť z rúk a bol som tiahnutý čítať ju ďalej a ďalej. A popri nej aj iné evanjelizačné knihy a články C. H. Spurgeona v časopise

Rozsieváč. A Pán Boh si Božie slovo v Biblii aj v nich použil v mojom 19. roku ako nástroj k môjmu spaseniu.

Odvtedy som pod vedením Božieho Ducha už rozumel Božiemu slovu inak ako predtým. Stalo sa mojím duchovným pokrmom na každý deň. Vzdelával som sa v ňom najmä sám pri jeho čítaní a štúdiu. Ale aj v rozhovoroch s bratom Petrom Zemanom, s ktorým som po dva roky býval, neskôr s bratom Viktorom Ostroluckým, s ktorým som býval po 5 rokov, i s ďalšími bratmi. Neskôr mi veľmi poslúžili aj články v starých ročníkoch časopisov Ze slov pravdy a lásky a Kresťan. A nad to, počúval som vzácne výklady z Biblie v Kresťanskom zbore v Bratislave, neskôr i v Nitre a v ďalších zboroch, ktorých zhromaždenia som navštevoval. Veľmi cenné boli pre mňa výklady Božieho slova na mesačných zhromaždeniach a konferenciách a v staršom veku i v osobitných vzdelávacích zhromaždeniach bratov, najmä v Brne. Po nútenom opustení vysokej školy v roku 1955 (pre moje kresťanské presvedčenie a vyznanie) dostal som sa o rok neskôr práve do Brna a jeho okolia, aby som tu ako vojak základnej služby strávil viac než dva roky života. Tu k môjmu duchovnému vzdelaniu vzácne prispela nielen účasť v zhromaždeniach kresťanského zboru a jeho mládeže, ale i vo vzácnom duchovnom ovzduší rodiny brata Dr. Zemaná. Popri prehĺbení vzťahu k Božiemu slovu tu bola sestrou Drahomírou Zemanovou podnietená i moja láska k duchovným básňam a piesňam, českým i slovenským. Ona mi požičala niekoľko zbierok básní Marie Rafajovej, Karla Kolmana a Josefa Kurza, ktoré som s veľkým záujmom čítal, aj si z nich básne opisoval. Preklady aj tvorba textov duchovných piesní aj básní stali sa potom po viac ako 40 rokov ďalšou oblasťou nielen môjho samovzdelávania, ale i tvorivej práce na nich, ktorú som konal i konám s láskou a radosťou doteraz.

Počas dvoch rokov vojenčiny sa inou oblasťou môjho vzdelávania ešte predtým stali reči, ktoré som sa dovtedy neučil – najprv nemčina a potom angličtina, ktorú som si k nej v druhom roku pribral. Akoby som bol tušíl, že už nikdy v živote nebudem mať taký čas na ich sústavné štúdium, aký mi Pán Boh dal na vojenčine, na ktorú

ma za trest poslali. A to sa i naplnilo. Lebo po maturite na gymnáziu (1953) musel som 10 rokov študovať, aby som mal potrebnú kvalifikáciu vo svojom povolání: z toho 3 roky diaľkovo na stavebnej priemyslovke a 4 a pol roka externe na vysokej škole, na ktorú som sa mohol po 15 rokoch na základe študentskej rehabilitácie vrátiť. Najmä to posledné štúdium nebolo ľahké: pri povinnostiach v zamestnaní, zbore a rodine s dvoma malými deťmi. Ale s pomocou Božou a mojej manželky sa to dalo zvládnuť i úspešne skončiť – hoci v 40. roku života (1974).

Neskôr sa ďalšou oblasťou môjho vzdelávania stala po 15 rokoch história Cirkvi a kresťanstva (spojená s dejinami ľudstva) a osobitne história bratského hnutia a Kresťanských zborov. V posledných rokoch je to štúdium vzťahu Biblie, evolučnej teórie a vedy všeobecne. Ale najdôležitejšie zo všetkého bolo i je biblické štúdium. Bolo i je pre mňa úchvatné sledovať, ako sa Božie slovo uplatňovalo a naplňovalo v dejinách ľudstva a Cirkvi a ako dodnes pôsobí v životoch jednotlivcov, skupín ľudí, aj národov a štátov, i to ako hovorilo ku mne osobne a stvárnňovalo môj život.

Toto svedectvo píšem osobitne na povzbudenie mladým veriacim. Využívajte čas mladosti, ktorý vám Pán Boh dáva – k vzdelaniu všeobecnému, ale tým viac duchovnému. Lebo neskôr prídu dni, v ktorých by ste sa chceli vzdelávať možno i vo viacerých oblastiach, ale už nebudete mať na to voľný čas. Tak ako som ho už potom nemal, ani teraz po sedemdesiatke nemám ja. Hoci mám stále túžbu vzdelávať sa, najmä duchovne, viac a lepšie rozumieť Božiemu slovu a z neho Božej vôle pre svoj život i život mojich najbližších a ďalších blízkych ľudí aj pre spoločný život nášho zboru a spoločenstva zborov, do ktorého patrí. Využite svoju mladosť na vzdelávanie sa vo všetkom dobrom, čo vám Boží Duch položí na srdce! Pri pohľade naspäť budete za to Pánu Bohu veľmi vďační.

Platba a odmena za vzdelávanie

Za vzdelávanie sa platí. Dnes už, žiaľ, i za to školské. Ale vždy sa platilo: prinajmenšom časom a námahou, ktorú mu človek musel venovať i odriekanim sa iných dobrých vecí kvôli nemu. Niektorí zaň zaplatili aj zdravím. Ale

myslím i na inú cenu, ktorú človek musí zaplatiť za všeobecné i duchovné vzdelávanie. Lebo kde je mnoho múdrosti, tam je mnoho mrzutosti, a kto rozmnožuje poznanie, rozmnožuje bolesť (Kz 1,18). Koľkokrát bratia, ktorí majú širšie a hlbšie poznanie v určitých oblastiach ako iní, v dobrom závidia týmto svojim bratom a sestram, že ich myseľ a srdce nie sú zaťažované otázkami a problémami, nad ktorými sa oni trápia. Či už v oblasti všeobecného poznania, alebo i duchovného poznania v Cirkvi a jej zboroch. Nad rozdielnym, niekedy aj protikladným chápaním tých istých právd a skutočností z Božieho slova i bratmi z toho istého spoločenstva, a dokonca i nad narušením bratských vzťahov z týchto dôvodov. Z toho prichádza bolesť ducha, duše a niekedy až i tela. To je veľká platba, ktorá sa platí za rozmnoženie poznania. Keby popri tejto platbe nebola i odmena zaň, mnohých by to odradilo od neho.

Ale je i odmena za vzdelávanie, rozmnoženie poznania a dosahovanie pravej múdrosti, ktorá je darom od Boha. Blahoslavený človek, ktorý našiel múdrosť a muž, ktorý získal rozumnosť. Veď zisk z nej je lepší ako zisk zo striebra a úžitok z nej je nad rýdze zlato. Je cennejšia ako korále a nevyrovná sa jej nič z tvojich vzácností. / Dlhosť dní je v jej pravici, v jej ľavici bohatstvo a sláva. Jej cesty sú utešené cesty a všetky jej chodníky sú samý pokoj. Stromom života je tým, čo sa jej uchopia, a tí, čo sa jej držia, sú blahoslavení. (Pr 3,13-18 – EvP / R)

Našu úvahu sme začali aj končíme Božím slovom. Už na začiatku sme si povedali, že stelesnenou Božou múdrosťou je Pán Ježiš Kristus. Šťastní a požehnaní sú tí, čo našli Jeho a v Ňom Poklad, ktorému sa nemôžu vyrovnáť žiadne drahocennosti tejto zeme. V tých Jeho rukách, za hriechy ľudí rozpätých a pribitých ku krížu, je pre všetkých ponúknutý večný život i večné bohatstvo a sláva. Ale i nový život, Božia múdrosť i pravý pokoj a radosť už tu na zemi. Kiež dá Pán Boh, aby milióny ľudí – aj my medzi nimi – v Ňom hľadali a nachádzali tú pravú, Božiu múdrosť a rozumnosť, využívali a pestovali pravé vzdelávanie, správnym spôsobom a v pravý čas, po cely život.

JÁN HUDEC ■

Biblické vzdelávanie v západných Čechách

Preštože počty ľudí v Křesťanských sborech v západních Čechách jsou velmi malé, rozhodli jsme se v roce 1997 věnovat se důkladnému biblickému studiu. Své síly dali dohromady věřící ze shromáždění v Plzni, Tachově a Praze - Stodůlkách a pod hlavičkou občanského sdružení DEN vznikl neformální biblický kurz. Za cíl jsme si dali, že se budeme scházet jednou za měsíc na celou sobotu, kterou zasvětíme studiu Písma. Nejprve jsme chtěli poznat ty texty Písem, které se málokdy čtou. Probírali jsme tedy „Malé proroky“. Posléze došla řada na proroky „Velké“, na knihy mudroslovné, Žalmy, na apokalyptiku a konečně na Tóru.

Každé sobotní setkání probereme přibližně 7 kapitol. Používáme indukční studijní metodu, jejíž součástí je diskuse, sdílení, meditace nad textem a také hledání toho, čím nás staré biblické texty oslovují dnes. Mezi učiteli se střídají odborníci i různí učitelé z církve. Nejčastěji zde vyučuje Petr Vaďura, navštívili nás ale také Michal Waloschek, Pavel Šíma, Jaroslav Lorman, Jiří Beneš, David Javornický a Martin Skořepa. Kurzů se účastní průměrně 20 lidí, většinou z pořádajících sborů, dále ze sboru Praha - Spořilov, ale také z několika dalších plzeňských a pražských církví. Občas přijedou také věřící ze Strakonice, Karlových Varů a Kdyně.

Na biblický kurz navazuje Letní biblická škola v přírodě, jejíž 10. ročník proběhl letos v srpnu. Školu pořádáme především pro věřící, kteří žijí v „diaspoře“, nebo kteří postrádají ve svém sboru něco z toho, co jim nabízíme my. Výsledkem je každoročně setkání asi stovky lidí z různých míst republiky i z různého církevního prostředí (včetně mnohých nevěřících), kteří se sjedou do západočeských Mladotic, kde škola na tábořišti v kouzelném údolí řeky Střely probíhá. Hlavním organizátorem LBS je Stanislav Zeleň, programovým poradcem je Petr Vaďura. Samozřejmě na přípravě této akce se vždy také podílí desítky dal-

ších lidí, kteří slouží dětem, organizují volný čas a starají se o žaludky všech účastníků. Vedle vyučování je součástí programu sportovní vyžití, turistika, různé kulturní a vzdělávací programy, program pro děti i teenagery.

Vyučování probíhá v blocích dopoledne, odpoledne i večer. Dělí se do tří oblastí:

- 1) biblické výklady a témata;
- 2) vyučování o rodině, partnerských vztazích, výchově dětí a pod.;
- 3) různé tematické přednášky z praktického života (letos např. o reklamě, klonování, manipulaci...).

Na LBS vyučují odborníci, ale i mnozí z účastníků. Vládne zde přátelská a svobodná atmosféra, diskutovat lze o čemkoli, každý zde může svobodně vyjádřit své názory. Za těch 10 let školu navštívilo mnoho vyučujících z různých teologických škol. Vystřídali se zde kazatelé z různých církví, navštívili nás odborníci tuzemští i zahraniční. Ale hlavně sem jezdí lidé, kteří něco ve svém životě hledají, kteří chtějí něco nového poznat, kteří se chtějí nechat inspirovat k novým myšlenkám a novým skutkům víry. Bohu buď za to dík!

PETR VAĐURA ■

■ J. Andryšek a B. Brockhaus, LBS v Mladoticích 2004

Vzdelávanie verzus výchova

„V raných štádiách je dieťa pod vplyvom morálneho kódexu ľudí, ktorí ho vychovávajú a ku ktorým patrí. Za normálnych okolností tento proces vstievania mravnosti je funkciou rodiny a iných dospelých, ktorí stoja blízko k dieťaťu. Morálne hodnoty sa rastúcemu dieťaťu sprostredkujú spôsobom, akým dospelí pripravujú a interpretujú stovky malých udalostí, ktoré utvárajú jeho život. Hodnoty spoločnosti sa často stávajú výbavou dieťaťa skrze skúsenosti v škole a rôzne médiá masovej komunikácie, ktorým je vystavené.“

Tento výňatok zo *Slovníka etickej výchovy* nech nám posluží ako úvod k niekoľkým poznámkam o procese výchovy, ktorý sa čoskoro v jeho dospievaní prirodzene rozširuje o vzdelávanie ako cieľenú činnosť, čo je úlohou školy. Na tomto mieste sa obmedzíme na kontext *kresťanská rodina - zbor*. Stojí však za pozornosť že „rôzne empirické štúdiá ukázali, že je malá (ak vôbec nejaká) korelácia medzi poznaním biblického a iného náboženského materiálu, a pozorovateľným morálnym správaním. Napríklad dieťa, ktoré nemá náboženské konexie, môže byť rovnako čestné, ako dieťa, ktoré je schopné odriekať značný počet biblických veršov. Má sa však zato, že tam, kde je čestnosť praktizovaná ako aj vyučovaná v domácnosti, je vysoká pravdepodobnosť, že sa v dieťati vyvinie zmysel pre čestnosť. Účasť v náboženskej komunite spravidla vedie k významnému rozdielu v mravnom správaní.“

Týchto niekoľko poznámok malo zdôrazniť zásadu, že v živote veriaceho má vzdelávanie prispievať k budovaniu charakteru. Preto ho nemôžeme vnímať nezávisle od procesu výchovy ani potom, čo sa z dieťaťa postupne stáva dospelý.

Vzdelávanie je obojsmerný proces. Učiteľom je Kristus. Ale nemôže byť učiteľom bez žiakov, a žiaci majú svoju zodpovednosť. Najväčší zo všetkých učiteľov mal dokonalé metódy. On učil nie ako zákonníci, ale ako taký, ktorý má autoritu. Avšak aj On si uvedomoval, že iba pomerne malá časť rozsievaného dobrého semena prežije do prinášania ovocia (Mt 13,3-9).

Čo očakáva od študentov vo svojej škole?

Po prvé, učiaci sa si musí uvedomiť, že hoci závisí od pomoci Svätého Duha, aby otvoril jeho chápanie a osvietil jeho myseľ, nemôže očakávať, že Duch uplatní nejaký magický spôsob vnútorného osvietenia, ktorý mu dá poznanie a chápanie bez jeho vlastného úsilia. Hľadajúca myseľ musí aktívne pracovať. Ak máme teda poslúchať často opakovanú výzvu hľadať Pána, kde inde Ho môžeme hľadať než v Jeho vlastnom Slove? Berijskí robili práve toto, a boli za to pochválení. Podobne etiópsky eunuch bol rozhodnutý nájsť pravý význam toho, čo čítal. Bolo to z Písíem, čo náš Pán vyučoval svojich učeníkov o tom, čo kde bolo v nich o Ňom (Lk 24,27). Ak máme byť Jeho žiakmi a učiť sa o Ňom, musíme usilovne študovať Jeho Slovo.

Po druhé, študent musí byť poddajný, lebo žiadne vyučovanie nie je účinné bez disciplíny. „Vezmite na seba moje jarmo,“ hovorí Pán, „a učte sa odo mňa.“ Lekcie budú často neľahké, lebo nadobudnúť poznanie nie je ľahká práca (2Tm 2,15). Sú takí, čo si predsavzali naučiť sa čítať Písmo v pôvodných jazykoch. Iní na štúdium využívali slovníky, konkordancie, komentáre..., iní zase sa podujali na získavanie biblického poznania bez týchto pomôcok. Kam sa zaradíme, bude závisieť od nášho požadia, výchovy a iných okolností, a nado všetko od Pánovho vedenia. (Práve sme boli oslovení ako nádejní samoukovia!)

A tu sa vychádza z toho, že ako takí musíme si oddeliť čas na pravidelné a disciplinované štúdium, aj za cenu, že obetujeme iné legitímne činnosti, bežné v kruhoch Božieho ľudu. Možno bude potrebné nastaviť si budík o dáku hodinku skôr – a poslúchať ho! Na pochopenie konkrétneho oddielu Písma bude treba dostatočnej známosti Písma v jeho celistvosti, a vidieť ho ako časť celku. Doteraz sme hovorili iba o štúdiu Biblie. Ale dokonca ani toto štúdium nie je samoučel. Študujeme preto, aby sme na stránkach Biblie nachádzali Toho, o ktorom Písmo svedčí. A výzva tu nie je iba pre náš rozum, ale i vôľu, aj celý charakter. „Keď niekto chce plniť Jeho

■ Matúš Koša

vôľu, rozozná to učenie, či je z Boha...“ (Ján 7,17). Základným predpokladom štúdia v Jeho škole je *podriaď sa Jeho vôli*.

Kresťanské vzdelávanie sa teda môže definovať ako činnosť, ktorá je podmienená usilovnosťou pri štúdiu Písma, disciplínou, a napokon oddanosťou, ochotou podriaďovať svoju vôľu Pánovi. (Opäť si pripomeňme dieťa: ono sa veľa naučí v škole a často sa v ňom vyvinie obdiv voči učiteľom, ale naučí sa ešte viac doma. Tu sa učí svojej materčine, pohybovým zručnostiam a ak má veriacich rodičov, poznáva príbehy o Ježišovi a začína so svojimi modlitbičkami. A učí sa podvedome, nie z prinútenia. V istom zmysle to zodpovedá príkladu Márie, ktorá sedávala pri Ježišových nohách a načúvala Jeho učeniu.)

Usilovnosť, disciplína, oddanosť – to sú znaky študentov v Jeho škole. Nado všetko tá oddanosť voči Tomu, ktorého charakter a spôsoby chceme poznávať a si osvojovať.

Vec má ešte inú stránku: Boh potrebuje učiteľov, ktorí by vyučovali Jeho deti. Tu je dôraz na poslaní učeníkov podľa ev. Matúša 28,19.20. Všimnime si dôraz: „...učiac ich zachovávať!“

Aj biskup má byť *schopný učiť* (1Tm 3,2., pozri tiež 2Tm 2,2). A keď si pripomenieme Pánove slovo Petrovi, aby pásol Jeho ovečky, vidíme, že ide nielen o vzdelávanie (ako vec intelektu), ale o duchovnú výchovu. Ide o spolupôsobenie vzdelávania a výchovy – do Kristovho obrazu.

Použitá literatúra

1. *Dictionary of Christian Ethics* (ed. John Macquarrie), The Westminster Press, Philadelphia
2. Laurence Porter, *The Witness* 9,1969

MATÚŠ KOŠA ■

TOUHA

a osobní zodpovědnost

Evangelista Lukáš podrobně zaznamenává příběh narození Pána Ježíše i událostí s tím spojených, např. když byl jako novorozenec přinesen do chrámu. Zachytil také krátkou epizodu z období, kdy bylo mladému Ježíši dvanáct let. Možná bychom rádi poznali něco více z dětství našeho Pána, z let dospívání, možná by nás zajímalo, co jako dítě tesaře stavěl nebo zda také uměl vyrobit skříň. Možná by o tom lidé psali oslavné básně, jiní by napsali divadelní hry nebo romány. Mohlo by se však stát, že by spasitelné dílo Pána Ježíše bylo zastřeno různými nepodstatnými výjevů, a to právě Duch Boží nechtěl. A tak máme v Písmu z dospívání Ježíše Nazaretského pouze jednu, zato podstatnou událost, kdy byl Ježíš spolu s rodiči o Velikonocích v Jeruzalémě (Lk 2,40-52):

„Dítě rostlo v síle a moudrosti a milost Boží byla s ním. Každý rok chodívali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma. Také když mu bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. ... Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědi. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „... Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ ... A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.“

Je tu zachycena událost, kdy rodiče hledali syna a našli jej v chrámě mezi učiteli a znalci Písma, jak s nimi rozmlouvá, klade jim otázky a odpovídá jim. Všimněme si toho momentu, kdy Pán Ježíš svým rodičům důrazně sdělil, že On musí být tam, kde jde o věc Jeho Otce (verš 49). Ale ani ti nejbližší jeho slovu nerozuměli (verš 50). Jsem přesvědčen, že podobně jako náš Pán Ježíš toužil být tam, kde šlo o věc Jeho nebeského Otce, měli bychom i my toužit po Bohu. On už jako teenager projevoval takový vztah k Bohu, že Jej upřednostnil před svou matkou a otčím. Nebeský Otec mu přednější než oni. Neměla by se i při nás, Ježíšových

učednicích, projevovat touha vyhledávat Boží přítomnost? Ježíš musel být stále se svým Otcem. Tam se cítil jako ryba ve vodě a tato Jeho tužba se naplnila, když odešel do nebes ke svému Otcovi. Toužíme i my přebývat v Boží přítomnosti? Možná by někteří namítli: „Ale Ježíš byl přece vtělený Boží Syn, zatímco my jsme jen obyčejní lidé!“

Ano, my jsme jen obyčejní lidé. V Písmu se však setkáváme s touhou po Bohu i u hříšných lidí. Podívejme se na jedno z nich. Jednalo se sice o slavnost hodů beránka, ale právě její obsah má s naším křesťanským životem hodně společného. Druhé místo, které budu citovat, je ze 4. Mojžíšovy 9. kapitoly. Pojednává o tužbě Izaelitů, kteří nebyli (kulticky) „čistí“ pro účast na bohoslužbě, pro setkání se svým Bohem, a přesto se setkání s Bohem dožadovali a chtěli Jej oslavovat (Nu 9,1-14):

„Hospodin promluvil k Mojžíšovi...: „Ať Izraelci slaví ve stanovený čas hod beránka. Budete jej slavit ve stanovený čas..., budete jej slavit podle všech příslušných nařízení a směrnic.“ ... Byli tu však muži, kteří se poskvrnili při mrtvém člověku a nemohli onoho dne hod beránka slavit. ... „Proč máme být vyloučeni a nesmíme přinést dar Hospodinu ve stanovený čas spolu s ostatními Izraelci?“ ...Hospodin dále mluvil k Mojžíšovi: „... Když se někdo z vás nebo z vašich budoucích pokolení poskvrní při mrtvém anebo bude na daleké cestě, ... Budou jej slavit druhého měsíce čtrnáctého dne navečer. ...Budou slavit hod beránka podle všech nařízení o něm. Ale kdo by byl čistý a nebyl na cestě a zanedbá slavení hodu beránka, bude vyobcován ze svého lidu, protože nepřinesl Hospodinu dar ve stanovený čas. Takový člověk ponese následky svého hříchu. Host, který s vámi bude pobývat, může slavit hod beránka Hospodinu...“

Ti lidé nebyli „čistí“ a přece se chtěli zúčastnit „hodu beránka“, chtěli chválit Hospodina a připomínat si to slavné vysvobození z jisté smrti v Egyptě. Chtěli přinést Hospodinu obětní dar. Dobře, ale co s tím? Jak to souvisí s námi?

Hospodin vidí tužbu těch, kteří se poskvrnili při pohřbívání mrtvých.

Nechtěli chybět u oslavy Boha a Bůh jim udělil výjimku v podobě odkladu a nového termínu slavení pro ty, kdo se hodů beránka účastnit chtěli. Ptali se Mojžíše (verš 7): „Proč máme být vyloučeni a nesmíme přinést dar Hospodinu ve stanovený čas spolu s ostatními Izraelci?“ Pro dokreslení celé situace je nutné připomenout, že těch, kdo se znečistili při pohřbívání mrtvých nebylo málo. Při náročném pochodu Sínajskou pouští a bojích s nepřítelem umíralo dost lidí. Bůh reagoval na žádost poskvrněných a umožnil jim účast na hodu beránka. Až potud probíhalo vše v celku přirozeně, ale ve 13. verši oznamuje Bůh něco, nad čím se musíme zamyslet (Nu 9,13):

„Ale kdo by byl čistý a nebyl na cestě a zanedbá slavení hodu beránka, bude vyobcován ze svého lidu, protože nepřinesl Hospodinu dar ve stanovený čas. Takový člověk ponese následky svého hříchu.“

Všem ostatním, kteří jsou čistí a nezúčastnili se hodu beránka, Bůh oznamuje, že je čeká vyloučení ze společenství Božího lidu. Takový člověk ponese následky svého hříchu, protože nepřinesl ve stanovený čas dar Hospodinu. Co znamenalo „vyobcování“ z Izraele pochoduujícího pouští? Samé útrapy! Lidé přišli o ochrany celé společnosti před nepřítelem a zvěří. Ztratili zdroj potravin a vody, kterou Bůh tehdy zabezpečoval nadpřirozeným způsobem. Nakonec lidé v osamocení zahynuli na poušti.

Tento úsek Písma je pro Božího člověka důležitou výstrahou (2Tm 3,16). Učí nás vděčnosti za dílo záchrany, ve kterém sehrála krev beránků (Starý zákon) resp. Beránka (Nový zákon), rozhodující roli. Vede nás k přinášení „oběti díky a chval“ ve společenství Božího lidu za dílo vysvobození.

Pro ty, kteří se nestihli očistit nebo byli na cestách, má Bůh pochopení. Avšak pro ty, kteří neprojevuji vděčnost za záchranu nebo se i sami svévolně oddělují od zástupu vykoupěných, má Bůh slova výstrahy: „Hrozí vám smrtelné nebezpečí.“ Nežijeme i my v nějaké vzpouře, zatvrzení a oddělení od Boha. Pokud ano, okrádáme se o blahodárny vliv Boží přítomnosti v lidském životě a navíc nám hrozí smrtelné nebezpečí.

Bůh nám, lidu Nové smlouvy, tímto slovem sděluje, že i my potřebujeme být ve společenství Božího lidu. Je Mu milé,

když Mu přinášíme oběti díky a chval, když se scházíme u Památky Páně, u slavnosti vysvobození ze smrti zástupnou obětí Božího Beránka, Pána Ježíše Krista. Bůh má jistě pochopení pro odůvodněnou nepřítomnost při Památce Páně (nemoc, služební povinnosti, stav nesmíření s bratrem či sestrou apod.), ale bezdůvodná neúčast člověka, očištěného krví Pána Ježíše, na hodů Beránka musí Pána Boha zarmucovat stejně, jako každý jiný nevděk.

V době Staré smlouvy znamenal hod beránka zvláštní privilegium projevit vděčnost za záchranu a prožít radost z přítomnosti Hospodina. Naopak neúčast na hodů znamenala vyobcování se všemi důsledky. I době Nové smlouvy představuje hod Beránka, Památka Páně, **dar, výsadu i závazek.**

Píšu o tom proto, že se v poslední době objevuje ve společenství věřících jakási nechť účastnit se slavnosti Beránka. Znovuzrození lidé v plném obecnství nechodí k Památce Páně, ale navštěvují pouze evangelizační a vzdělávací bohoslužby. Je na místě se zeptat, co je toho příčinou? Nemají v pořádku svůj vztah s Pánem, s rodinou či sousedem, je za tím pohodlnost, nedbalost, lenost či lhostejnost? Nepovažují za důležité vracet se ke zdroji života, k původci své záchraně?

Nečekejme, že na cestě nevděku prožijeme požehnaní, ať už jako sbor či jednotlivec. Zkušenost ukazuje, že se dostaví vlažnost a nakonec i lhostejnost k požehnaní z Boží přítomnosti. Přibývá slabých a nemocných a mnozí umírají (1K 11,30). Písmo nás však nevyzývá jen ke zkoumání samých sebe (1K 11,28), k vědomí, že jde o Tělo Páně (1K 11,29), ale vede nás a povzbuzuje k účasti na společenství hodů Beránka:

„Pijte z něho všichni...“ (Mt 26,27),

„Vezměte a podávejte mezi sebou...“ (Mt 22,17) a

„To činte na mou památku“ (Mt 22,19)

Nechme se znovu zapálit pro setkání s Pánem Ježíšem při Památce Páně. Projevujeme svou **vděčnost** za záchranu i **touhu** po Boží přítomnosti a přijmeme svěřenou **zodpovědnost** za naši vlastní roli při Lámání chleba tak, aby účast na Památce Páně byla k požehnaním jednotlivcům i celému sboru.

OTA ZABYSTRZAN ■

Jeden Duch s Ježíšem

Kto sa pripojí k Pánovi, je s ním jeden Duch. (1. Korintánom 6,17)

Ako nadobudnúť spôsob zmyšľania Pána Ježíša? Tak, že sa k Nemu pripojíme, budeme mať s Ním trvalé spoločenstvo. Potom Jeho podstata stále viacej prechádza na nás. Už pravidelný styk s ľuďmi zanecháva na nás istú stopu a pretvára nás. Ľudia, s ktorými sa často stýkame, nechávajú na nás čosi zo svojho vplyvu. Podvedome si osvojujeme ich spôsoby.

To isté platí aj o knihách, časopisoch, všeobecne o literatúre, ktorou sa zaoberáme. Duch sveta, z ktorého pochádzajú, nepozorovane prechádza na čitateľa, najmä ak nie je ešte vnútorne upevnený. Čítanie bezbožnej literatúry alebo slizkých románov je preto nebezpečná vec. Duša, ktorou ešte dostatočne neprenikla Pánova sláva a pravda Jeho slova, pije z takejto produkcie jed, stráca apetít pre Bibliu, alebo stráca v nej správnu orientáciu.

Hľadajme miesto toho spoločenstvo s Ježíšom! Pán Ježíš sa natrvalo spája s tými, čo sa s Ním trvalo zaoberajú. Nadobúdajú Jeho spôsob zmyšľania. Keďže Ježíša možno nájsť v Písme, skúmanie Písma a premýšľanie o Jeho slove slúži na to, že sa vo svojom zmyšľaní a vóli stále viacej spájame s Ním, stávame sa s Ním jeden Duch. Zaoberať sa s Písmom však nesmie byť iba púha činnosť rozumu, intelektu. Zákonníci za Ježíšových čias ostávali od Neho vzdialení a cudzí, napriek všetkému poznaniu Písma. Bolo to iba rozumové chápanie. Chýbalo im svetlo zhora.

Bibliu musíme čítať so žalmistovou prosbou: „Otvor mi oči, aby som videl zázraky tvojho zákona“ (Ž 119,18). Musíme čítať hladní po živote a spasení, duchovnom zdraví, sile a dôvere, hladní po Ježíšovi. Celé Písmo svedčí o Ňom. Kto však nežízni po milosti, nenájde, napriek všetkému štúdiu, Pána v Starej zmluve, a v Novej Ho nenájde ako *jednorodeného Božieho Syna, plného milosti a pravdy*. Kto číta Božie slovo nie z pohľadu rozumkára, kritika, ani z povinnosti a obyčaje či rutiny, ale s hladom po živote, stretáva sa s Pánom Ježíšom. Býva Ním žehnaný, približuje sa Mu, je oživovaný Jeho Du-

chom. „*My všetci, akoby v zrkadle vidíme s odkrytou tvárou slávu Pánovu, keď Duch Pánov premieňa nás v ten istý obraz zo slávy do slávy*“ (2Ko 3,18). Potom všetko posudzujeme tak, ako posudzuje a vidí veci, ľudí, udalosti sám Ježíš. Patríme telom a životom a všetkým, čo vlastnime, Jemu a len Jemu. V tejto úplnej závislosti a zviazanosti s Ním je naša sloboda. Tento záväzok, so všetkým čo sme a máme patriť Jemu súčasne znamená *odľahčenie*. Vtedy mu môžeme v dôvere zveriť svoje telo a život. A On chráni svoje vlastníctvo. Keď je naším najvyšším cieľom jednota s Ním, nikdy neobídeme skratka.

CARL EICHHORN, Z PRIPRAVOVANEJ PUBLIKÁCIE „DENNÉ ÚVAHY“ MATÚŠ KOŠA

Prosbá

Já poznala, že svět není jen to, co vidíme.

Tak zvláštní jsou Tvé cesty, Pane, po kterých chodíme.

Byla jsem zoufalá a na konci svých sil.

Však kouskem naděje, který ve mně zbyl, jsem prosila o pomoc Tvou a slitování.

Tys uchopil mne, Bože, milosrdnou dlaní a začal vést život můj.

A učíš mne pokoře a lásce ke všem lidem.

Nemusím být vždy nahoře, abych mohla vidět, jaké změny se dějí z člověka, když jím tvá láska protéká.

Tak prosím, prosím, Pane Ježíši, Ty, jenž ses obětoval na kříži, pro naše spasení a život náš, já prosím za ty, které dobře znáš a nemají srdce zkamenělá.

Ať obrátí se, zlo proti nim rychle dělá.

Ach, otevři jim oči, můj Pane, než poslední den a poslední hodina nastane.

Však je to jen pouhá, pouhá prosba má a já vyznávám s pokorou: Nevýslovná je láska Tvá.

JARMILA HRDINOVÁ ■

„Uvolnění bratři“ nebo bratři „na plný úvazek“?

Tak těmito slovy se označují (mnohdy na řadě míst s nepochopením) bratři, kteří nemají jako většina z nás občanské povolání. Mnoho věřících lidí z našich sborů si nedovede takovýto způsob života vůbec představit (což je přirozené), a řada lidí se z různých důvodů na tyto naše bratry dívá svým způsobem „přes prsty“. Je to hlavně nezvykem a neinformovaností a svou roli tu určitě sehrávají i naše lidské slabosti. Někdy je to podezírání, protože s penězi k jejich obživě je spojena i otázka, jak asi peníze druhých využívají. Někdy je to jen docela obyčejná lidská závist. Ti, kdo prošli určitou životní etapu podobným způsobem o tom vědí své. Je to jeden z důvodů, proč jsem osobně nikdy o takové postavení neusiloval.

Pokus o nestranný pohled na věc

Snažme se však jako křesťané podívat na tuto otázku zcela objektivně a poctivě. Budeme-li studovat Písmo, zjistíme, že žít z evangelia je biblické. Kupodivu nám to říká člověk, který sám povětšinou pracoval vlastníma rukama a na kterého se někdy ve své argumentaci proti „uvolněným bratrům“ lidé dovolávají, apoštol Pavel. Jeho vyjádření k této otázce je zcela jednoznačné: *Tak i Pán ustanovil, aby ti, kteří zvěstují evangelium, měli z evangelia obživu* (1K 9,14). V listu Galatským 6,6 píše tentýž Pavel: *Kdo je vyučován v slovu, nechť se s vyučujícím dělí o všechno potřebné k životu*. To, že Pavel někdy toto své právo nevyužíval, je jiná záležitost, nebylo to proto, že by na to neměl právo, ale proto, že cítil, že v dané situaci je lépe pracovat sám pro svou obživu.

Totéž nakonec píše i apoštol Jan (3J 1,5-7): *Věrně jednáš, milovaný, v tom, co činíš pro bratry,... Dobře učiníš, když je vypravíš na další cestu, jak se sluší před Bohem, neboť pro jméno Kristovo se vydali na cesty a od pohanů nic nepřijímají. Proto jsme povinni takových se ujímat, abychom měli podíl na práci pro pravdu*.

Pro šíření evangelia a růst sborů byli „uvolnění bratři“ požehnáním

To platilo za všech dob a v různých zemích na celém světě. Jen si přečtete

životopisy různých Božích služebníků, kteří po sobě zanechali hlubokou stopu. A nejinak tomu bylo i v bratrském hnutí. Zvěst evangelia a duchovní růst si vyžaduje především spoustu času, tedy toho kapitálu, který nám všem chybí snad ze všeho nejvíce. A mají-li lidé uvěřit v Pána Ježíše, nelze to nijak ošidit. Lidem, kteří potřebují pomoc, nelze říci: „Víš, já teď nemám čas, přijď za týden...“ Takový člověk už většinou znovu nepřijde. Potřebujeme čas, čas přiblížit se k lidem, čas vyslechnout jejich problémy a také čas k jejich výchově a růstu. To, že se za tzv. „první republiky“ tak hodně rozšířilo bratrské hnutí v českých zemích i na Slovensku, bylo především díky bratrům, kteří se rozhodli vědomě sloužit Pánu tímto způsobem. Tím nijak nesnižují práci nás, kteří pracujeme svýma rukama.

Uvolnění bratři nejsou v našem hnutí ničím novým

Půjdeme-li k počátkům bratrského hnutí, určitě narazíme na jména jako byli v českých zemích Karel Helmich, František Jan Křesina, Józef Mrózek, Josef Dytrt či Richard Meitner, nebo na Slovensku Frederick Butcher, Michal Saldloň, Karol Pavlovič či Ján Siracký. Rád bych připomenul, že tito bratři alespoň část svého života (a někteří značnou část) sloužili svému Pánu tak, že se vzdali svého občanského povolání a sloužili mu celým svým životem. Jejich uvolnění bylo různé - někteří žili z podpory bratří, někteří z nich byli kolportéry Britské zahraniční biblické společnosti. A možná bychom našli další podobné bratry - pokud si dobře vzpomínám, byl i bratr Anton Kašparec z Brna určitou dobu kolportérem.

V dobách komunistického režimu jsme měli také „uvolněné bratry“ - především Karla Kořínka, později Jana Kašparce a po určitou dobu také Josefa Hudouska z Liberce. A i dnes je řada bratří, kteří Pánu slouží na plný úvazek. Zajišťují si své živobytí, jak se dá.

Život těchto bratrů nebyl (a není) jednoduchý

Jen si přečtete vzpomínku sestry Estery Josiekové (roz. Pavlovičové) v minu-

lém čísle, kde si můžete udělat obrázek o tom, jak se „uvolněným“ bratrům žilo. Zakusili hlad a nouzi, o jaké se mnoha jiným dobrým křesťanům ani nesnilo. Bratr Pavlovič v tom nebyl výjimkou. Když jsem sbíral paměti o bratrích na počátku bratrského hnutí v českých zemích, zaujal mne příběh bratra Josefa Dytrta, díky jehož obětavé evangelizační službě vznikla řada sborů. Zaujalo mne nápadné ticho ke konci jeho života. A tak jsem po tom začal pátrat. To, co jsem se dozvěděl, mne zarazilo. Bratr Dytrt žil celý život velmi skromně a měl v důsledku toho také velmi skromný důchod. Věnoval svůj život druhým, a nakonec žil v osamění a nepochopení a ze zoufalství odešel z našich sborů do evangelické církve. Kdyby to bylo jinde, řekl bych: „Tak svět oplácí...“ Co mám ale říci o křesťanech?

Obdivuji i dnešní křesťany, kteří se vydali touto cestou. Jen si nemysleme, že si tito bratři žijí kdovíjak nad poměry. Jeden z nich, kterého si nesmírně vážím, mne jednou pozval domů na oběd, když jsem byl v jejich sboru na plánu. A mohu vám říci, že prostota a skromnost, se kterou žijí, mne přímo „praštila“ do obličeje. Byl jsem na návštěvě u mnoha křesťanů, takže mohu posoudit a srovnávat. Myslíte si, že jejich platy jsou kdovíjak vysoké? A že my pracující křesťané jsme vůči nim tak štědrí, že si mohou žít nad poměry? Většinou se pohybují na hranici životního minima. A mám-li být zcela upřímný, nedovedu si dnes ani představit, že bych trvale žil, jako řada z nich (a to si myslím, že jsem dost skromný).

V čem jsou příčiny averze vůči uvolňování bratrů?

Občas se setkáváme s vyslovenými projevy averze vůči uvolňování bratrů. Možná je to způsobeno tím, že jsme dlouhou dobu žili v **politickém prostředí**, které takový způsob života, jakým sloužili bratři v bratrském hnutí, vůbec nepřipouštělo. V médiích jsme se neustále setkávali s tvrzením, jakými jsou tito lidé příživníky. Vyrostla generace, která neví, jaké požehnání tito lidé pro život sborů i jednotlivců přinášeli, že masivní rozvoj hnutí byl z nemalé části také podmíněn osobním nasazením těchto lidí. Tento pohled se během 40 let zcela vytratil, kupodivu i u těch, kteří působení uvolněných bratří zažili.

Další příčinou je zřejmě naše **lidská**

nedůvěra a závist. V minulosti za komunistického režimu dostali někteří bratři ze zahraničí auto. Bylo to zcela výjimečně a pokud je mi známo, tato auta sloužila opravdu k tomu účelu, ke kterému byla svěřena. Někteří bratři mohli vycestovat na Západ. Byl jsem mezi nimi jednou i já. Ale tu a tam se objevila slova závisti. Je mi to líto, protože tato setkání byla k prospěchu našich společenství. Nebýt jich, neměli bychom např. nové zpěvníky (dar věřících ze Západu), nemluvě o podpore mnoha děl, na která jsme sami finančně nestačili. A nemluvě o navázaných bratrských kontaktech, kdy nám bratři předávají i své duchovní zkušenosti a dělí se s námi nezištně o své duchovní dary.

Pro co se rozhodneme?

Dnešní doba je hektická. Ty tam jsou doby, kdy ve 14 hodin v závodě zahoukaly sirény a my jsme odešli domů s tím, že teď máme volno pro sebe a že práce začíná zase v 6 hodin ráno. Ti, kdo pracují dnes, musí mnohdy pracovat mnohem déle, častokrát do pozdního večera. Mnozí z nás musí mnohem častěji než dříve na služební cesty, které rovněž hodně ukrajují z našeho volného času. Týká se to zpravidla právě těch nadaných a obdarovaných bratrů. Mnohdy si připadám (a také jsem to svému šéfovi jednou řekl), jako dobře živěný kůň: „Ráno se dobře nažrat, pak celý den táhnout, další patričnou dávku píce - a pak na noc do chléva a zase znovu stále dokola....“ Bojoval jsem proti tomu s vědomím, že přece chci také žít, nejen stále pracovat. Jenže bojovat za svobodu nelze do nekonečna, zaměstnavatel mne platí za práci. Jinak mohu jít. Kam? Kde je zaměstnavatel, který má ohledy na potřeby a blaho svých zaměstnanců?

Taková situace ovšem vede k neúměrnému zatížení obdarovaných bratrů, kterým není dílo Páně lhostejné. Prospěch ostatních věřících je na úkor jejich rodin a také na úkor jejich zdraví. Není divu, že se pak objeví zdravotní potíže anebo syndrom vyhoření. Vzpomínám na mně velmi milého bratra Karla Kořínka. Pokud si dobře vzpomínám, slyšel jsem, že zdravotníci, kteří ho ošetřovali, se vyjádřili, že takto opotřebovaný organismus už dávno neviděli.

Bratři a sestry, zvažme poctivě tuto situaci. Chceme-li, aby lidé přicházeli k obrácení a byli zachráněni, musíme jim věnovat čas, mnohem více času,

než v minulosti. S naší připraveností jít za nevěřícími a zvěstovat jim účinné evangelium, to také není moc valné. Neumíme to. Potřebujeme se k tomu vychovávat. Máme bratry, kteří k tomu mají lepší předpoklady než většina z nás. Pán jim očividně svěřil dary, kterými mohou účinně sloužit a také už dávno slouží. A mají také ochotné srdce jít. Za podmínek, které by asi většina z nás neakceptovala. Ale žijí stejně jako my v těle, které má své potřeby. I oni musí jíst, bydlet a uživit svou rodinu. Co s nimi uděláme? Necháme je bez pomoci bojovat do roztrhání těla? A až na svou oddanost Pánu „dojedou“, řekneme pak: „To je jeho problém, neměl si toho tolik brát!“ Myslím, že je čas, abychom sestoupili ze svých duchovních výšin a podívali se na život kolem nás střízlivě a zeptali se, zda není naším úkolem jim pomoci. Pán Bůh nebude akceptovat naši výmluvu, že nejsme strážnými svého bratra.

Podporujeme pracovníky na plný úvazek, ale se správnou motivací

Samozřejmě, naprostá většina z nás musí zůstat v občanském povolání - tak tomu bylo vždycky. Ale znám mezi námi takové bratry a sestry, které stojí za to podporovat. Ne z alibismu, že si za svou lenost a nechotu sloužit svému Pánu „zaplatím“, ale v upřímné touze, abychom Pánu sloužili jako jeho tělo vzájemnou podporou a ochotou pomoci těm, které si Pán účinně používá k zvěstování evangelia i k budování spoluvykupených. Nenechajme je prožívat svůj život ve stresu nebo v palbě kritiky místo toho, abychom jim pomohli. A když už nejsme ochotni sami pomáhat, prosím, alespoň neházejme klacky pod nohy těm, kdo sloužit chtějí. Umožněme jim využít svůj čas ke službě Pánu. Víím, o čem mluvím. Pracoval jsem svého času jako šéfredaktor tohoto časopisu. Po čase jsem se této práci vzdal. Rád bych řekl, že jedním z důvodů, které mě k tomu vedly, bylo také to, že mi nestačil čas k tomu, abych tuto práci mohl konat odpovědně s čistým svědomím, že je to to nejlepší, co jsem mohl vykonat.

Byl bych moc rád, kdybychom se nad dnešní skutečností zamysleli a přehodnotili své postoje. Abychom ty z nás, které Pán k tomu povolává, všemožně podporovali (včetně pomoci finanční) a nesli na svých modlitbách.

TOMÁŠ PALA ■

Pracovníci na plný úvazek? v církvi

V rozhodování o zaměstnání nových pracovníků v Křesťanských sborech jsme chtěli znát i názor jednoho z pamětníků, muže, který dlouhá léta nesl břímě zodpovědnosti za sbory na severní Moravě - Jaroslava Krmáška.

Bratře, co říkáte na to, že by v Křesťanských sborech měli být zaměstnání další pracovníci na plný úvazek?

Jsem zásadně pro. Vlastně na to už dlouho čekám, což mimo jiné dokládá skutečnost, že na uvolňovaného bratra již delší dobu pravidelně přispívám ve sboru Český Těšín.

Je správné, aby věřící ve sborech financovali práci a živobytí takových pracovníků?

Jsem přesvědčen o tom, že tento způsob zabezpečení financí pro uvolněné bratry je správný. Už br. J. Kurz ve své knize „Křesťanské sbory bratrské“ na tento způsob financování reagoval.

Není to mnoho zaměstnat rovnou tři pracovníky - jednoho pro misijní práci mezi mladými lidmi, druhého k vedení a výchově perspektivních služebníků a třetího pro biblické vyučování ve sborech?

Ne, mnoho to rozhodně není, naopak, uvolnit 3 bratry pro tuto službu je úměrné potřebám i možnostem v daný čas.

Bratře, na co bychom měli myslet, co bychom podle vás neměli v souvislosti se zaměstnáním nových služebníků zanedbat?

Je třeba dobře domyslet, kdo by měl řídit uvolněné bratry, a tím i řešit otázku, komu by měli kromě Pána být ještě odpovědni.

Děkuji za vaše odpovědi.

Otázky bratru Jaroslavu Krmáškovu kladl

OTA ZABYSTRZAN ■

Křesťanské sbory

Kam kráčí

Nesmyslná otázka, vidíte. Vždyť Křesťanské sbory jsou společenstvím mnoha různých sborů. Ty jsou zase společenstvím mnoha různých křesťanů, z nichž každý kráčí někam. Z hlediska věčnosti ovšem všichni kráčíme společně.

V církvi se věci dějí spolu

Všimli jste si toho trojího opakování slov, majících stejný kořen spol-? Ano, toto spol- je tím, co církev odlišuje od jakéhokoli jiného lidského sdružení. Za tímto nenápadným kořenem se skrývá náš společný jmenovatel: Kristus. Kristus nepřebývá tam, kde se nedějí věci spolu, kde není společenství, kde je tím hlavním motivem jednání vlastní prospěch. Řada věřících z Křesťanských sborů si už dlouho uvědomuje, že toho společného nějak ubývá. Méně se navštěvujeme, méně o sobě víme. Méně si pomáháme a vůbec nejméně toho spolu děláme. Zvláště naše společenství jakoby bylo jen proto, abychom měli co napsat na cedulku u shromažďovací místnosti. Dvakrát do roka konference, časopis a kalendář - jak jsou čteny, nechť posoudí čtenář sám. V létě několik pobytů, na kterých se ale objevují stále stejní lidé. Mnozí mladí lidé ztrácejí povědomí o tom, že Křesťanské sbory mají také společné ideály, společnou vizi při naplňování úkolů daných Bohem, že máme poklad tradice a společnou historii s jejími stíny i slavnými událostmi. Málokdo z mladších věřících ví, že máme také své mučedníky a misionáře. Jakoby to všechno v posledních 10 až 15 letech bledlo. Bratři scházející se na pravidelných setkáních různého druhu si už před lety uvědomili, že je nutné v Křesťanských sborech spojit myšlení a jednání vedoucí ke společnému růstu. Během mnoha rozhovorů, modliteb a hledání Boží cesty vykrystalizovala představa, s níž vás, milí čtenáři, chceme v tomto článku seznámit.

Jako křesťané odvozujeme svou identitu od Krista

Kristus přišel na svět, aby vydal svědectví Pravdě. Důsledkem tohoto Kristova jedinečného vystoupení je spása nabízena světu. Kdo jsme Jeho, jsme povoláni k úkolu tuto spásu žít, demon-

strovat skutky a vydávat o ní svědectví. Církev jako společenství spasených vytváří k tomuto jednání podmínky. Naši představou, kterou jsme od Pána církve přijali, je společenství Křesťanských sborů jako místo, kde věřící budou moci ve vzájemné součinnosti své úkoly dané Pánem plnit.

Klíčové oblasti společného růstu

Vycházejíce z analýzy dnešních poměrů a posílení úkolem, který jsme přijali na letošním dubnovém bratrském sejití v Ostravě, vidíme jako nejpotřebnější soustředit se na tyto oblasti:

1. **Misie**, která bude zacílena na současného mladého člověka.
2. **Pastorace**, která se zaměří na vedení, výchovu a vyučování mužů a žen tak, aby dospěli k lidské a duchovní zralosti a byli způsobilí vést druhé.
3. **Péče o důkladné, poctivé a odborně fundované vyučování** ve všech oblastech, které souvisejí s duchovním růstem a poznáním Boha.

Je nám jasné, že je mnoho oblastí, na které bychom se mohli soustředit, ovšem tři zmíněné považujeme v současné době za klíčové. Biblický příklad apoštolů, starších a jáhnů, ale i naše vlastní zkušenost nám jasně ukazují, že služba konaná pouze ve volném čase mnohdy nemůže být soustavná a plně dostačující. Je tedy zřejmé, že i v Křesťanských sborech potřebujeme pracovníky, kteří budou pokračovat ve šlépějích našich duchovních otců a pracovat na uvedených úkolech na plný úvazek.

Ne silou ani moci, ale Božím Duchem

Pán nám řadu pracovníků do církve již dal, ovšem tito budou zaměstnání celým společenstvím Křesťanských sborů, aby plnili úkoly, které nám Duch Boží ukázal. Všichni věřící se tak budou moci podílet na službě, jejímž cílem je probudit dřímající úsilí o spásu lidských duší, budovat služebníky a stavět biblické základy pro další růst církve. V tomto roce se skupina bratří zabývala možností takové služebničky získat a v Křesťanských sborech zaměstnat. Výsledkem této práce je

následující projekt, který vám předkládáme k modlitbám. Jsouce si vědomi, že ne silou ani mocí, ale Božím Duchem zmocnění dosáhneme vítězství v bojích, do kterých jsme povoláni, předkládáme tuto koncepci s prosbou, aby Pán Ježíš vedl naše rozhodování, konání i práci ke své slávě.

Zdůvodnění koncepce

Ve stávající situaci Křesťanských sborů vidíme několik základních nedostatků:

- a) nedostatečné povědomí mnohých o příslušnosti ke Křesťanským sborům;
- b) nedostatečné a nekvalitní vyučování v některých sborech;
- c) neexistence či špatné fungování starších v mnoha sborech;
- d) nedostatečná misijní činnost v mnoha sborech;
- e) vymírání a zánik sborů;
- f) frustrace mnoha mladých lidí a jejich nespokojenost se současným stavem církve;
- g) přetrvávající exkluzivizmus a snaha o oddělení se v některých sborech;
- h) nekonceptní práce uvolněných pracovníků současných, včetně chaotického stavu uvolňování a finančního zabezpečení;
- i) netransparentnost kompetencí při rozhodování o společných záležitostech.

Proto jsme vypracovali koncepci rozvíjení další práce s využitím tří pracovníků zaměstnaných Křesťanskými sbory.

Obsah koncepce

Naše koncepce pracuje s několika myšlenkami:

1. Je třeba vytvořit aktivitu, kterou budou zaštiťovat Křesťanské sbory jako církev; ta by napomohla budování vědomí sounáležitosti s celkem, za který nesu jako jednotlivec spoluodpovědnost.
2. Pracovníci budou placeni z peněz, které na jejich službu dají věřící ve sborech. Ti se tak zavážou k vědomé a odpovědné podpoře služby.
3. Celá koncepce stojí na třech pilířích - službách:

■ Petr Húšť, pracovník pro volnočasové aktivity

- ně jejich zaměstnavateli. Prováděcím orgánem je Shromážděním starších vytvořená Pracovní skupina pro uvolněné pracovníky. Těto skupině budou delegovány pravomoci, které s uvolňováním souvisejí.
6. Kompetence statutárních zástupců v oblasti zaměstnání pracovníků:
    - schvalují pracovníka, který bude administrativně zabezpečovat uvolněné pracovníky, který mj. důsledně vykonává a zajišťuje činnosti zodpovědného zaměstnavatele, a to včetně pravidelného vyplácení mzdy;
    - schvalují pracovní náplně pracovníků;
    - schvalují konkrétní osoby do jednotlivých funkcí;
    - schvalují platové výměry;
    - berou na vědomí závěry jednání pracovní skupiny pro uvolněné pracovníky.
  7. Pracovní skupina jmenuje pro každého uvolněného pracovníka tzv. patronátní bratry. Ti jsou kontaktními osobami mezi pracovníky a Křesťanskými sbory a jejich zástupci.
  8. Patronátní bratři se průběžně dle potřeby, min. jednou čtvrt roku, osobně setkávají s uvolněným pracovníkem ke společným modlitbám a sdílení průběžně získávaných zkušeností, hodnotí jeho práci, zadávají další úkoly; informují o jeho činnostech, přijímají podněty k jeho práci a sdělují požadavky a podněty pracovníka pracovní skupině, MR, jednotlivým sborům či Shromážděním starších. Pomáhají získávat finance na krytí mzdy pracovníka; jednají ve sborech ve věcech týkajících se služby pracovníka.
  9. Finance na krytí mzdy pracovníků budou získávány z následujících zdrojů:
    - a) pravidelné příspěvky sborů;
    - b) pravidelné dary jednotlivců;
    - c) ostatní dary;
    - d) účelové sbírky na konferencích;
    - e) granty a dotace.
- Výzva ke společným modlitbám**
- Celý projekt předkládáme k modlitbám. Jen pokud budou tito služebníci nesení modlitbami, povzbuzování, posilování a finančně zabezpečování námi všemi, může se dostavit ovoce. Nemyslíme si, že by zaměstnání tří pracovníků způsobilo nějaké radikální změny. Bude to ale začátek dlouhodo-

bého úsilí o budování toho, o čem byla řeč v úvodu: společenství Božího lidu, kterému o něco opravdu jde. Kéž nám v tom je nápomocen Hospodin!

Charakteristika práce pracovníka pro volnočasové aktivity

Úkolem pracovníka je vychovávat a připravovat v Křesťanských sborech pracovníky, kteří se budou aktivně věnovat misijní službě, a to především formou různých volnočasových aktivit. Cílem jeho práce je vybudovat v různých regionech ČR týmy pracovníků, kteří budou pořádat různé volnočasové aktivity s misijním zaměřením. Pracovník se seznámí se situací v různých regionech a vyhledá vhodné adepty pro určenou službu. S nimi začne pracovat na základě předem vytvořeného a schváleného plánu. Konkrétní práce bude vždy určena místními podmínkami a osobním zaměřením daných služebníků. Těžiště práce bude v pořádání různých volnočasových akcí, jejichž organizací bude postupně předávat vybraným pracovníkům. O tyto pracovníky se bude nadále starat a bude vykonávat dozor nad jejich prací. Bude se starat o komunikaci mezi pracovníky volnočasových aktivit a členy sboru, především staršími. Bude vyvíjet maximální osvětovou a informační činnost. Bude spolupracovat s občanskými sdruženími a dalšími organizacemi, do kterých může vstupovat a v rámci kterých se může jeho práce rozvíjet (např. O.S. Den, Royal Rangers, YMCA apod.) Pracovník povede výkaz o své činnosti, který bude pravidelně (jednou měsíčně) předkládat patronátním bratrům. Jeho povinností je účastnit se setkání uvolněných pracovníků, konferencí, Shromáždění starších, MR (bude-li pozván). Povinností pracovníka je také podílet se na aktivitách vedoucích k finančnímu krytí jeho služby.

Charakteristika práce pracovníka pro výchovu služebníků

Úkolem pracovníka je vyhledávat ve sborech muže i ženy, kteří chtějí pracovat v církvi. Stěžejním úkolem je vyhledávat ty, kteří by mohli perspektivně pracovat v církvi (vedení mládeže, besídky, práce s ženami, starší a diakoni...). Cílem jeho práce je vybudovat a povzbuzovat síť pracovníků, kteří budou aktivně sloužit v Křesťanských sborech. Pracovník nejprve zmapuje

■ tématické články

terén ve sborech, seznámí se se situací a začne vyhľadávať ty, ktorí by jeho službu potrebovali. Vytvorí program pro vytipované adepty, který nabídne v dotyčných sborech. Zde vytvorí malé skupinky budoucích pracovníků, kterým se bude věnovat. Služba bude obsahovat především tyto prvky:

- 1) vyučování v oblasti praktické ekleziologie;
- 2) principy vedení skupin;
- 3) pastorální teologie;
- 4) přehled v různých oblastech lidského vědění, které mohou být pro jejich práci užitečné;
- 5) vedení v růstu osobní zbožnosti, modlitebního života a studia Písma;
- 6) vedení ke studiu literatury, posluchu rozhlasu a sledování televize a filmu;
- 7) praktické činnosti;
- 8) návštěvy kulturních, sportovních, společenských akcí;
- 9) budování pravidelných kontaktů se staršími, společné konzultace, následky na staršovstvu;
- 10) doprovázení při přebírání konkrétní služby;
- 11) následná supervize po dobu několika let.

Podstata práce pracovníka bude v návštěvách míst, v nich budou fungovat jím vedené skupiny. Každou skupinu by měl navštívit jednou za 7 až 14 dní. Další kontakty se svými studenty bude pomocí elektronické pošty a SMS. Jeden den v týdnu bude mít pracovník vyhrazen pro studium. Jeho úkolem je aktivně se podílet na přípravě Mládežnické konference, LBŠ i dalších konferencí. Součástí práce je studium odborné literatury, případně dálkové studium na ETS. Pracovník si povede výkaz o své činnosti, který bude pravidelně předkládat patronátním bratřím. Jeho povinností je účastnit se setkání uvolněných pracovníků, konferencí, Shromáždění starších, MR (bude-li pozván). Povinností pracovníka je také podílet se na aktivitách vedoucích k finančnímu krytí jeho služby.

Charakteristika práce pracovníka pro biblické vzdělávání

Úkolem pracovníka je zajišťovat kvalitní vyučování ve sborech, kde o to projeví věřící zájem. Pracovník jednak vyučuje sám a rovněž zajišťuje výuku

i prostřednictvím dalších učitelů. Cílem jeho práce je zvýšit kvalifikaci sloužících bratří (a sester), čímž by měly být vytvořeny předpoklady ke zkvalitnění služby slovem, služby v dětských besídkách, mládežích, diakonii apod. Pracovník se postupně osobně přesvědčí o kvalitě vyučování ve sborech. Zjistí největší nedostatky. Vytvorí program, který nabídne ve všech sborech. Program bude mít několik podob:

- 1) intenzivní vyučování v jednotlivých místních sborech - pracovník (nebo jím pověřený zástupce) budou pravidelně dojíždět do konkrétního sboru, kde budou vyučovat jednotlivé teologické disciplíny;
- 2) biblická škola celoroční - v pravidelných měsíčních intervalech bude zajišťovat chod Biblické školy;
- 3) letní kurzy - pro absolventy Biblické školy i další zájemce připraví intenzivní biblický kurz v letních měsících;
- 4) aktivní účast na přípravě a průběhu Letní biblické školy a konferencí;
- 5) příprava Mládežnické konference;
- 6) pravidelné příspěvky do křesťanských časopisů;
- 7) odborné studium podle schváleného programu;
- 8) budování odborné knihovny, která by byla k dispozici zájemcům z Křesťanských sborů. Pracovník si povede výkaz o své činnosti, který bude pravidelně (jednou měsíčně) předkládat patronátním bratřím. Jeho povinností je účastnit se setkání uvolněných pracovníků, konferencí, Shromáždění starších, MR (bude-li pozván). Povinností pracovníka je také podílet se na aktivitách vedoucích k finančnímu krytí jeho služby.

Společný dodatek

Úkolovat pracovníky a měnit jejich pracovní náplň je pouze v kompetenci statutárních zástupců Křesťanských sborů. Ti mohou tuto kompetenci delegovat na Pracovní skupinu pro uvolněné pracovníky. S pracovníky jednájí závazně vždy pouze dva určení patronátní bratři.

ZA PRACOVNÍ SKUPINU PRO UVOLNĚNÉ PRACOVNÍKY:
JAROSLAV VALERIAN, PAVEL MIKUŠEC,
PETR VAĐURA, ČESTMÍR RAKUŠAN
ROSTISLAV ZABYSTRZAN
JAROSLAV PÍPAL, ALĚŠ HROMEK

Biblický kurz pre zborových pracovníkov

„Usiluj sa postaviť pred Boha ako osvedčený, ako pracovník, ktorý sa nepotrebuje hanbiť a správne podáva slovo pravdy.“ (2Ti 2,15)

Kresťanské Centrum BEREĀ otvorilo na jeseň t.r. prvý ročník Biblického kurzu pre zborových pracovníkov (BKZP). Tento sa zameriava na vzdelávanie bratov a sestier, ktorí sa chcú lepšie pripraviť na službu v kresťanských zboroch. Bol vytvorený s tým zámerom, aby pomáhal budovať Boží ľud na základe kresťanskej viery (Jd 3), vyučoval Boží ľud poslušnosti celého Písma (Mt 28,20), vychovával Boží ľud v spravodlivosti a pripravoval k službe (2Ti 3,16-17; Ef 4,12) a podporoval osobný i spoločný duchovný rast v celom Kristovom tele (Ef 4,13). Rozsah kurzu je 500 vyučovacích hodín a pozostáva z 10 častí:

1. Metódy štúdia Biblie a pravidlá interpretácie
2. Prehľad Starého zákona
3. Prehľad Nového zákona
4. Kázanie biblickej zvesti a pastorálna služba
5. Prehľad biblickej náuky
6. Osobný duchovný život
7. Služba, administrácia a vzdelávanie v cirkvi
8. Princípy a metódy vyučovania
9. Prehľad cirkevnej histórie
10. Misia, evanjelizácia, učeníctvo

O kurze sme prvýkrát počuli na 3. medzinárodnej konferencii bratských zborov o misii (IBCM3), ktorá sa konala v lete 2003 v Rumunsku a zúčastnilo sa na nej niekoľko bratov a sestier zo slovenských i českých KZ. Vďaka tomu, že učebné materiály sa postupne prekladajú do češtiny, mohli sme tento vynikajúci nástroj pre biblické vzdelávanie využiť aj u nás.

Od septembra 2005 sa pravidelne jednu sobotu za mesiac stretáva 30 študentov v zborovom dome KZ v Nitre. Spolu sa učíme, ako čítať Písmo a rozumieť mu a jeho poslanstvo preniesť do života. Veríme, že vynaložená námaha na 8 vyučovacích hodín za deň a hodiny samostatného štúdia prinesú trvalé ovocie a požehnanie v našich zboroch.

PETER KOZÁR ■

V srdci som si ukryl tvoje slovo

Každý sa môže učiť Písmo naspamäť. Niektorí kresťania si myslia, že iba zvlášť nadaní ľudia sa vedia naučiť a pamätať si časti Písma. Keď niekoho počujeme, ako odrieka dlhé pasáže z Biblie, hovorievame: „Kiežby som i ja mal takýto dar!“

To je veľká chyba. Tou dôležitou otázkou nie je „Som schopný naučiť sa Písma spamäti?“ ale „Chcem sa naozaj učiť Písmo naspamäť?“ Ak to chceme z celého srdca, určite budeme úspešní.

Dôvody pre

Prečo by sa kresťan mal snažiť naučiť časti Biblie naspamäť? Je na to veľa dôvodov; uvedme iba niektoré:

1. Je to užitočné pre časnosť i večnosť. Každá známosť Biblie, ktorú nadobudneme tu, pôjde s nami do večnosti. Mnohé iné vedomosti nám v nebi nebudú užitočné, ale „slovo Pánovo zostáva naveky“ (1.Petra 1,25).
2. Pomáha nám, aby sme žili čistý život. Žalmista povedal: „Tvoje slovo som skryl vo svojom srdci, aby som nezhrešil proti tebe“ (119, 11). Pripomeňme si, ako Pán odpovedal satanovi, keď bol pokúšaný na púšti. Odpovedal slovami Písma (Matúš 4,4.7.10). Nepriateľ vždy utečie, keď proti nemu použijeme meč Ducha (Bibliu).
3. Je to pomoc, keď máme vystihnúť, aká je pre nás Božia vôľa. To mal na mysli Dávid, keď povedal: „Tvoje slovo je sviecou mojej nohe, svetlom môjmu chodníku“ (Žalm 119,1). Svetlo sviece nám posvieti na jeden ďalší krok. To práve urobí pre nás Biblia, ak si jej slová zachováme v našich srdciach (5.Mojžišova 6,6).
4. Je to veľká pomoc pri získavaní iných pre Krista. V skutočnosti nie sú to ani tak naše slová, keď ľuďom ukazujeme cestu k Spasiteľovi. Je to Božie slovo, ktoré je „živé a účinné, ostrejšie nad obojstranný meč“ (Židom 4,12). Keď hovoríte s nespasenými ľuďmi, vedeli by ste opakovať verše, ktoré zodpovedajú ich potrebám?
5. Je to nádherná pomoc, keď potrebujeme potechu (Rimanom 15,4). Môžu prísť časy, keď nebudeme môcť čítať Bibliu. Ak si však zachováme jej vzácne zaslúbenia v srdci, stanú sa nám potechou pre každú potrebu.

Ak sa kresťan naozaj chce učiť časti Písma spamäti, ale sa mu to zdá byť ťažkou úlohou, čo má robiť? Je spôsob, ktorý skutočne pomáha: Modli sa o to! Povedz Pánovi, že sa chceš naučiť verše z Biblie na Jeho oslavu, a On Ti dá potrebnú pomoc (Žalm 37,4).

Čo sa učiť naspamäť

Tu je niekoľko osvedčených návrhov:

1. Na Slovensku je v súčasnosti prístupných niekoľko prekladov Biblie. Dobré je učiť sa naspamäť verše z prekladu Biblie, ktorý je dostatočne presný, preložený z pôvodných jazykov, bežne ho používame a zároveň je všeobecne známy.
2. Možnože budeš chcieť začať s jednotlivými biblickými veršami. Nájdi si verše, ktoré jednoducho vysvetľujú evanjelium, niektoré vzácne zaslúbenia alebo verše o niektorom biblickom predmete. Potom sa ich uč jeden po druhom.
3. Potom sa uč naspamäť celé kapitoly Biblie. Veľmi známe sú napríklad Žalm 23, Izaiáš 53, Ján 1 a 17, 1.Korintanom 13, Židom 1 a 11.
4. Môžeš sa naučiť aj celé knihy Biblie. To je jeden z najlepších spôsobov, ako pochopiť posolstvo tej ktorej knihy. Sotva sa nájde lepší spôsob, ako Bibliu študovať a získať z nej úžitok.

Ako postupovať

Teraz ide o to, ako sa učiť naspamäť. Aký je najlepší postup? Predovšetkým si uvedom, že nieto skratky, nieto ľahkého spôsobu. Propagujú sa viaceré osvedčené metódy, ale každý si vyžaduje usilovnú prácu. Ak toto budeš mať na pamäti, nedáš sa ľahko odradiť.

Opatri si sadu kartičiek; rozmer nie je dôležitý. Na jednu stranu si napíš text (verš), na druhú miesto, kde sa v Biblii nachádza (tzv. odkaz). V niektorých krajinách sa takéto texty dajú kúpiť už vytlačené, ale lepšie je vypracovať si ich osobne, lebo už pri opisovaní sa čosi zachytí do pamäti. (Zapamätáme si 10% z toho, čo počujeme, 50% z toho, čo vidíme, 70% z toho, čo povieme a 90% z toho, čo robíme).

Teraz si vezmi kartičku a niekoľkokrát si ju prečítaj. Všímaj si presne znenie textu. Nauč sa ho správne na prvý krát. Zakaž-

dým čo čítaš verš, prečítaj si aj odkaz na jeho miesto v Biblii. Podľa možnosti čítaj nahlas. Tak prijmeš jeho posolstvo aj sluchom. Postupne sa budeš musieť dívať na kartičku stále menej.

Ale nemysli si, že tvoja práca je skončená, keď si schopný povedať verš a jeho miesto v Biblii bez kartičky. Stále musíš pravidelne tento postup precvičovať. Ako prechádzaš na nové verše, daj si záležať na tom, aby si sa vracal aj k už naučeným. Pozri sa na verše a over si, či poznáš jeho odkaz.

Potom sa zadívaj na odkaz a presvedč sa, či poznáš verš. Požiadať priateľa, aby Ťa preskúšal.

A teraz slovo na výstrahu! Vo svojom prvom nadšení nesnaž sa naučiť čím viac naraz. Lepšie je naučiť sa po jednom verši denne, než vziať si na začiatok priveľa a potom prestať. Ak sa naučíš jeden nový verš denne a precvičíš si tie, ktoré už poznáš, na konci roka to bude 365 veršov. Osvojiš si aj príjemný a užitočný návyk, ktorý sa Ti už nebude zdať ťažké dodržať. Je aj taký názor, že jeden verš denne je príliš veľa. Nezostane čas na to, aby sme si dôsledne zopakovali už naučené. Navrhujú naučiť sa tri verše týždenne a aspoň dvadsať si ich zopakovať každý deň. Je dôležitejšie naučiť sa verše správne, než veľký počet na úkor presnosti.

Nájsť si čas

Poslednou otázkou je: „Kedy sa učiť?“ Najlepšie je vydeliť si pravidelný čas na každý deň, azda počas denného čítania Biblie a modlitby. Ak sa naučíš verš ráno, môžeš sa ním zaoberať a z neho sa tešiť počas dňa.

Môžeš mať aj voľné chvíle, napríklad vo vlaku, autobuse alebo autom. Alebo keď niekoho čakáš, prípadne pri obede. Takéto chvíle sa môžu využiť pre Boha i večnosť. Vyber si svoju sadu kartičiek a pracuj s nimi.

Aj čas strávený spolu s rodinou alebo priateľmi sa dá využiť na učenie sa veršom. Tu sa môže využiť súťaživosť osôb – kto sa naučí rýchlejšie a lepšie. Tu sa prebudí aj záujem o to, aby sme sa o význame veršov porozprávali.

Ale všetko, čo sme doteraz povedali, nebude mať účinok, ak to neuvedieme do praxe. Budeš mať však bohatú odmenu v tomto i budúcom svete, ak Božie slovo skryješ vo svojom srdci. Začni sa učiť dnes!

(PREVZATÉ Z EMMAUSKÉHO KURZU ■
DUCHOVNÝ RAST KRESŤANA)

Učme sa tichosti a pokore

Má sa kresťan vzdelávať po celý čas pobytu na tejto zemi? Istotne áno! Ale v akých predmetoch a kto má byť tým najhlavnejším Učiteľom?

Pán Ježiš raz svojim učeníkom povedal: „Učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom.“ (Mt 11,29). Iný preklad znie: „Som krotký a pokorný v srdci.“ To sú azda tie najdôležitejšie predmety v našej škole kresťanov: tichosť, krotkosť, pokora. To všetko je vlastne ovocím Ducha svätého, ktorý je, tak isto ako náš Pán, Učiteľom. My máme byť po celý život iba dobrými žiakmi.

Žijeme v neustálom hluku. *Tichosť* je čoraz vzácnejšia. Ľudia odchádzajú z hluku miest na chaty, do lesov, aby tam mali čo najviac ticha, no nezabudnú si brať so sebou televízory a rádiá a hrá im to na plné obrátky. Už cestou autom má autorádio plné ruky práce. Túžime po tichu a hluk nás čoraz viac a viac ubíja. Náš Pán bol určite veľmi tichý a tichosti učí aj nás. Poznáme rané chvíľky v tichých komôrkach, pri Božom slove a na modlitbách? Pomaly sa to akosi z našich radov vytráca. Nie div, že sme potom nervózni a prepracovaní

a hluční. Pán nás učí: Stíš sa, váž slová, vypínaj rádio, keď to nie je nutné, aby to „hulákalo“, vypínaj televízor, keď idú akísi „Vyvolení“ či „Big Brother“. Nech je tvojou realitou radšej tichosť.

Krotkosť a pokorné srdce. Pred Bohom i pred ľuďmi, najmä pred staršími v našich kresťanských spoločenstvách, pokora jeden pred druhým. Aj na tomto poli sa máme ešte veľa čo učiť od nášho Pána. Spievame o ňom, že *pokorou a poslušnosťou svojho Otca oslávil*. Určite veľmi zaostávame aj v tomto predmete. Treba nám robiť z toho pokánie a krok za krokom postupovať vpred, za Pánom.

Krotké a pokorné srdce – to by mal byť ten najvýznamnejší cieľ nášho celoživotného kresťanského vzdelávania. Veď čo by nám pomohlo aj to najlepšie teologické vzdelávanie, keby sme neboli krotkí a pokorní? Čo by nám to bolo platné, keby sa aj na nás vzťahovalo, že Boh sa pyšným protiví? Nezabúdajme, že iba pokorným dáva milosť. Nech nám dá Pán, aby vzdelávanie sa v tichosti a pokore bolo naším celoživotným programom.

JÁN KUČERA ■

Učím sa

Od môjho sa učím Pána

pokore a poslušnosti.

*Začínam tým denne, zrána,
kým sa večer žezla zhostí.*

*Keď však príde skladať skúšky,
prepadám a rumením sa.*

*Vytráca sa zeleň stužky
nádeje kde bola krása,*

že raz dobre zmaturujem.

*Obavy mám z brán večnosti,
až tam predsa doputujem.*

Vierou zriem len trón milosti ...

JÁN KUČERA ■

■ Biblický kurz pre zborových pracovníkov v Nitre

Nechává **Starý zákon** více svobody než **Nový zákon**?

Odpověď na otázku: Jak to vlastně bylo ve Starém zákoně s manželstvím? Bůh přece v Desateru zakázal porušit manželství. Nadruhou stranu směl mít Šalomoun tisíc manželek, aniž by se k tomu Bůh vyjádřil negativně. Například i Abraham a Jákob měli více manželek. Byli za to porestáni? Nebo to bylo před Mojžíšem a Božím zákonem ještě dovoleno?

Porušení manželství a polygamie (manželství s více manželkami) jsou dvě rozdílné věci. Těch Šalomounových tisíc manželek byly všechny „jeho ženy“ (mezi nimi i spousta „politických manželek“, jež sloužily k udržení míru s sousedními národy) – takže žádné porušení manželství. Ale to neřeší problém.

Vstoupit do manželství neznamená vzdát se svobody, ale vyměnit osobní svobodu za společnou.

Pavel Kosorin, Aforismy

Krátký pohled na odpovídající místa Starého zákona

- Lámechova krvežíznivá píseň (Gn 4,23-24) zmiňuje polygamii poprvé, ne jako vzor, ale spíše jako odstrašující příklad bezbožné honby.
- To, že má Abraham v Gn 16 pohlavní styk se svou služebnou Hagar, není nic pozitivního, nýbrž následek nedůvěry vůči Božímu zaslíbení.
- Jákob (Gn 29) dostal podvodným jednáním svého tchána dvě sestry za manželky. Následkem byly neustálé spory v rodině.
- Gideonovy ženy (Soudců 8) jsou jen zmíněny.
- V Elkánově rodině (1Sam 1) dochází mezi ženami ke zlým žárlivým scénám.
- V těžké biblické pasáži Ex 21,7-11 jde spíše o práva otrokyně než o polygamii.
- V Lv 18,18 je vysloven zákaz vzít si dvě sestry.

- V Dt 21,15-17 se sice hovoří o tom, že „má-li někdo dvě ženy“, což v hebrejštině může znamenat i „měli-li někdo dvě ženy.“ Pokud jednu z nich miloval více nemá ukracovat syna nemilované na právech prvorozenectví.

Výsledek

Starý zákon neobsahuje text, který by polygamii doporučoval! Tam, kde je polygamie popisována, není bez problémů.

Izraelským králům je řečeno (Dt 17,17): „Také ať nemá mnoho žen, aby se jeho srdce neodvrátilo od Boha.“ Není se tedy co divit, že i takový muž, jakým byl Šalomoun, na tom ztroskotal. Jeho polygamie není z Boží strany viděna pozitivně.

Proč mohl mít král ve Starém zákoně tolik žen a v Novém zákoně Ježíš toto téma radikalizuje dokonce už i na myšlenkový svět (Mt 5,28)? Změnila se snad v průběhu doby Boží představa? Jak tomu máme rozumět?

Ježíšova nařízení k tématu manželství můžeme vidět jako radikalizaci. V každém případě dává v Mt 19,8 jasně najevo, jak je ta radikalizace myšlena. S tématem rozvodu byl spojen ústupek Izraelitům kvůli tvrdosti jejich srdce. Ježíš to vše směřuje zpět k původní Boží

Špatným člověkem se nestáváš, když uděláš něco špatně, ale když ti to přestane vadit.

Pavel Kosorin, Aforismy

vůli (k řádu stvoření). Boží představy se tedy nezměnily.

Zákaz polygamie v Novém zákoně (1Tm 3,1nn) pro vůdce v církvi („muž jedné ženy“) odpovídá Boží vůli tak, jak je formulována ve Starém zákoně.

Starý zákon se vyznačuje větší „svobodou“ v oblasti sexuality jen do té míry, do jaké se tehdejší lidé odklonili od původního Božího záměru monogamního manželství a celoživotní věrnosti: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.“ Pán Ježíš se k tomuto původnímu záměru vrací a zase jej radikalizuje jen do té míry, která je nezbytně nutná k účinnému boji s pokušením. Základní intence Písma Staré a Nové smlouvy však zůstává stejná, podobně jako se nemění ani Ten, který obě smlouvy inicioval. Jemu nechť vzejde sláva z našich životů.

MARKUS A ANTJE SCHAELLEROVI ■
Z KNIHY SEX KVŮLI BOHU
PŘELOŽIL JAREK ANDRÝSEK

Dobrá duchovní rozhodnutí a smysluplné struktury

Při poradenství vedoucích vždy znovu zjišťuji, že se jen těžko daří motivovat sbor dobrým rozhodnutím. Tímto tématem jsme se zaměstnávali i na letošním wiedenstském fóru pro starší sboru (24. září). Hovořili jsme také o významu vedení Duchem svatým a smysluplných strukturách. Setkání se zúčastnilo 140 aktivních starších a dalších zájemců.

Nedostatky při hledání rozhodnutí

Tento příspěvek má poskytnout podněty k tomu, jak dospět k dobrým rozhodnutím. Ve sborové praxi se setkáváme s tím, že rozhodnutí

- jsou „vybojována“ teprve po řadě sezení;
- jsou určována bojem o moc nebo o směr;
- jsou blokována různými skupinami;
- musí být stále znovu diskutována ve vícero grémiích;
- padají příliš rychle, aniž by se dostatečně zvážily argumenty;
- padají příliš spontánně, aniž by se dostatečně orientovala na cíle;
- jsou prosazována, aniž by byl zapojen sbor;
- ve svých výsledcích jsou spíše komplikovaná, polovičatá, demotivující...

Duchovní a strukturální nedostatky většinou brání cestě k dobrým rozhodnutím.

Příklad z Knihy Skutků

Ve Sk 27,5-13 jde o konkrétní rozhodnutí. Během své cesty do Říma se apoštol Pavel nacházel na lodi, která se před těžkými povětrnostními podmínkami zachránila v přístavu. Teď šlo o to, jak v cestě lodí pokračovat? Prvním problémem při rozhodování je to, kdo nakonec rozhodnutí udělá? To ve sborech není vždy jednoznačné. Někdy dochází k těžkým konstelacím. V tomto případě to však bylo jednoduché: ačkoliv zde jistě celá řada lidí vyjádřila svůj názor, poslední slovo měl zřejmě římský důstojník.

Jak tedy dospět k rozhodnutí?

Jako první se přihlásil Pavel a jednoduše říká: „Mužové, vidím, ...“ Měl od Boha vidění, které mu umožňovalo posoudit nejen krátkodobou situaci, nýbrž prorockým způsobem předpovědět i konec: „Vidím, že plavba bude nejen spojena s nebezpečím a velkou škodou...“ Díky svému duchovnímu vidění dospěl ke zcela jiným výsledkům než všichni ostatní rádci.

Pak se dostává ke slovu **kormidelník**. To je ten muž s know-how, námořnickým vzděláním a zkušeností, který ovládá metodiku řízení. S jeho názorem se ztotožnil i **majitel lodí**. Jemu loď patří, z jeho slov zaznívá zájem kapitálu, peněz. Zdá se, že rozhodující je názor **většiny**. V každém případě se podle ní zařídili.

Tato skupina se nechává vést **vnějšími danostmi a krátkodobými okolnostmi**. Skutečnosti, že přístav, ve kterém se nacházejí, nebyl vhodný k přezimování, a že začal vát slabý jižní vítr, stačily k tomu, aby vypluli.

Co se z toho můžeme naučit?

V tomto souřadnicovém systému se zpravidla pohybuje i naše rozhodování ve sboru, pokud se přímo nedotýkají otázek učení. Rozhodující slovo má pokladník (peníze), bratr s velkou sborovou a životní zkušeností (zná Bibli i tradici a umí zvážit, co se smí) a nakonec většina se svými „rozumnými“ argumenty, které zohledňují všechny možné zájmy a okolnosti. A proti této většině se zdá být nemožné něco rozhodnout!

Všechny argumenty, které jsou takto shromážděny, jsou důležité. Ve skutečnosti by se měly zkoumat všechny aspekty, než dospějete k většímu rozhodnutí. Otázkou však zůstává, zda jsou jediným základem pro naše rozhodování. Pavel se odlišoval od všech ostatních tím, že věděl, co zamýšlí Bůh a to mu dalo větší vhled.

To je pro mne vždy znovu ta nejdůležitější, ze všech otázek: Jakou cestou nás Bůh chce vést? Jaké nám dává úkoly? Které dveře nám otevřel? Co je podle něj na řadě? Proto musíme usilovat o to,

abychom prožívali jeho vedení a ve víře šli jeho cestou.

To je o to důležitější, protože ne všechny cesty vedou okamžitě k zamýšlenému cíli. Pavel se na lodi dostal spolu s ostatními na „hlubokou vodu“ a přece věděl přesně, že jej tam přivedl Bůh.

Přítom nejde o „osamocená rozhodnutí.“ Pavel píše Filipským (F 1,9n): „A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost; abyste rozpoznali, na čem záleží...“ Láska, pochopení a vnímavost nám otevřou vhled k dobrým společným rozhodnutím! Nechají naše osobní zájmy stranou a usilují o duchovní jednotu s ostatními.

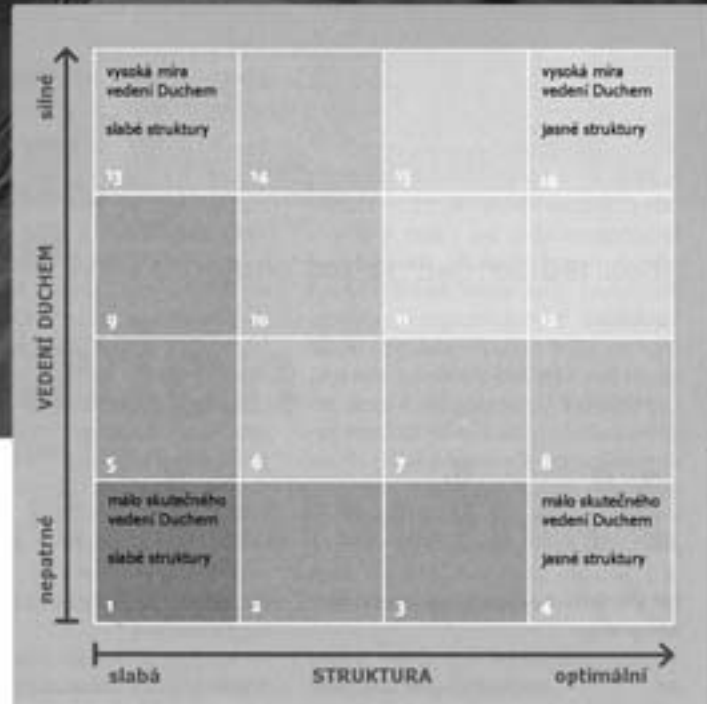
Vedení Duchem a struktura

V grafu, který používáme při analýze sborové situace, jsou naneseny hodnoty vedení Duchem a struktura. Na několika příkladech má být ukázáno, co chce graf vyjádřit.

U pravého probuzení např. je na začátku probuzení vysoká míra vedení Duchem, ale prakticky žádná struktura, nacházíte se na poli 13. S přibývajícím časem se začínají vytvářet struktury a pravděpodobně začne ubývat vedení Duchem, takže se dostanete na pole 10 nebo 11. Mnohé charismatiky bych zařadil na pole 5 nebo 9, mnohé svobodné církve (BJB, CB, KřS) na pole 6 nebo 7, zemské církve na pole 4, Willow Creek na 12, exkluzivní bratrské sbory na 1 nebo 5 resp. 4 nebo 8 (když zohledníme stávající struktury jako zřejmé, ale nepopsané). Považujte to za názornou ukázkou a ne za kritiku či škatulkování. Jednotlivé sbory mohou vypadat úplně jinak než celá skupina sborů jako celek. O to více bychom se měli snažit ve sborech, za něž neseme zodpovědnost, najít a usilovat o vyváženost mezi vedením Duchem a strukturou. To platí **pro všechna rozhodnutí a rozhodovací procesy**.

Struktury mohou při našem rozhodování uhašovat Božího Ducha, ale nemusí. Naopak, mohou být pomocí, abychom dospěli k dobrým duchovním rozhodnutím. V žádném případě by neměly být stavěny proti Božímu Duchu,

který nás chce vést. Muž, který Bohu důvěřoval jako málokterý jiný a přece pracoval se strukturami, byl Jirí Müller.

Někteří podléhají klamu, jakoby neměli struktury jen proto, že své postupy a pravidla nese-psali. Takoveto „skryté“ struktury mohou být zneužívány k uplatňování moci. V každém případě činí jednotlivá rozhodnutí neprůhlednými a proto také na dnešního člověka působí frustrujícím dojmem.

Příklad vedení Duchem a struktury

Za mého mládí bylo v bratrských sborech zapovězeno používat při kázání koncept. Člověk se měl „nechat vést výlučně Duchem svatým“. Očekávalo se, že toto vedení nastane spontánně jen během bohoslužby. Přitom skutečně existovali bratři, kteří disponovali tak bohatým pokladem znalostí a zkušeností, že jste od nich mohli slyšet velmi dobrá a inspirující výkladová kázání. Jiní si psali koncepty nebo paralelní místa do Bible nebo se naučili své, dopředu napsané, kázání více méně nazpaměť. To všechno dělali proto, aby zůstali v předepsané struktuře.

Z toho je hned jasné, že takováto struktura není automaticky následována spontánním vedením Ducha. Na druhé straně by to svědčilo o chudobě našich bohoslužeb, kdyby v nich

neměla žádné místo spontanita. Byl by to ale také konec mocného kázání, kdybychom během přípravy nečekali na vedení Duchem Božím. Boží Duch nás chce vést. Existují struktury, které jej omezují, ale i takové, které mu vytvářejí prostor.

Dnešní pole napětí

V celé řadě sborů dnes vládne (někdy nevy-slovená) představa, že vše, co Duch Boží vypůsobuje, se vyvine „samo od sebe“. Lidé čekají, že se smysluplné struktury, poznání darů Ducha, vývoj nových vůdců, nalezení úkolů, rozpoznání cílů a smysluplných konceptů dostaví „samo od sebe“. Vždyť to vypůsobí bezpochyby sám Duch svatý. Člověk se tak vyhýbá důležitým strukturálním výzvám a podkopává tak zdravý vývoj sboru.

Nikdo nezbaví vedení sboru zodpovědnosti za vývoj smysluplných struktur, cíleného rozpoznávání a podporování darů, za výchovu nových vůdců,

za rozvoj a přiřazení úkolů, vypracování cílů a vytváření konceptů (např. evangelizačního konceptu) a utváření nutných změn. K tomu je nutná celá řada Duchem vypůsobených rozhodnutí. My vytváříme prostor proto, aby Duch Boží více působil v jednotlivcích a používal si je.

Chybějící struktury vytvářejí volný prostor, který může být využíván (nebo také zneužíván) silnějšími osobnostmi, slabým ovšem často nenabízí žádnou možnost rozvinout jejich vlastní potenciál. Vývoj pouhých struktur bez podpory duchovního života by znamenal konec sboru.

Úsilí o vedení Duchem svatým a dobré smysluplné struktury mají určovat celý život sboru. V takovémto rámci můžeme přijímat dobrá rozhodnutí, která sbor posunou dopředu.

DR. GERD GOLDMANN ■
V OFFENE TÜREN 6/2005
PŘELOŽIL JAREK ANDRÝSEK

Moje svedectvo

Rada by som z milosti Pánovej vydala svedectvo o tom, čomu ma Pán v živote učí. Najlepšie v našom vzdelávaní napredujeme vtedy, keď dovolíme Svätému Duchu poukazovať na naše chyby a necháme pôsobiť Božie Slovo. Aj ja som od môjho obrátenia v novembri 1981 prechádzala dlhým procesom, v ktorom mi Duch Boží objasnil mnohé skutočnosti.

Volám sa Lýdia Pribilová a mám 52 rokov. Vyrastala som v katolíckej rodine na Záhorí v dedinke Kuklov, kde i doteraz bývam. Už v detstve som mala problémy s hriechom ale i viaceré túžby v srdci. Snáď deväť–desať ročná som po prvom prijímaní chodila ku spovedi. Už vtedy som sa robila lepšou, ako som vo skutočnosti bola a raz som vedome oklamala kňaza v tom, že som mu hriechov povedala menej. Od tej doby som nemala pokoj v srdci. Túžila som priznať sa, ale nemala som k tomu sily. Ale Boh túto túžbu v mojom srdci videl.

Už ako dieťa som túžila mať takú knihu, ako mal pán farár. Chcela som vedieť všetko, čo je v nej napísané, lebo on čítal len úryvky, lenže ako katolíci sme v tej dobe k Písmu prístup nemali. Keď som mala byť ako pätnásťročná birmovaná, čakala som, že ma Svätý Duch zmení, ale nijakú zmenu som nezažila.

Do základnej školy sme chodili do susednej obce Borský Jur. Denne sme obchádzali jeden dvor a vedela som, že tam bývajú baptisti. Raz mi zišlo na um, čo asi tí baptisti robia, keď sa schádzajú. V kostole som počula, že raz bude jedna cirkev a ja som chcela vedieť, ktorá to bude.

Nikdy som nebola zvlášť horlivou katolíčkou. Modlievala som sa naučené modlitby, len málokedy som k nim niečo pripojila. Bolo to vtedy, keď sme ako deti zabľúdili v lese, potom keď bola maminka chorá, a potom pred maturitou. Najdlhšie som sa však modlila – trvalo to vyše dva roky – keď som si vyhládla jedného mládenca za manžela – a Pán Boh moju prosbu vypočul. Ja som si však manželstvo predstavovala inak, ako sme v ňom potom začali žiť. Musím sa priznať, že moja láska k manželovi bola veľmi sebecká. Som veľmi citovo založená

a tak som túžila po citovom manželstve. Manžel bol vždy veľmi málo citlivý, ale ja som si myslela, že sa časom zmení. To sa však nestalo ani do dnešného dňa. Začali sme sa od seba vzdávať. Po siedmich rokoch som z toho bola na pokraji nervového zrútenia.

V tom období chodil k mojej maminke jeden bylinkár z Brna. Ten jej ponúkol čítať si Bibliu a po čase som u nej videla zmenu. Stále hovorila o Pánovi Ježišovi. Keď som videla, ako veľmi sa zlepšil jej zdravotný stav, povedala som bylinkárovi o mojom probléme. Pýtal sa ma, či verím v Pána Ježiša. Odpovedala som, že keď chodím do kostola, tak teda v Neho verím. Už si nepamätám jeho odpoveď, ale tiež mi ponúkol, aby som si čítala Bibliu. Priniesol mi Nový Zákon a tak asi od marca 1980 som začala čítať Božie Slovo. Veľa vecí mi bolo známych z kostola, ale inak ku mne neprehováralo. Moje oči boli slepé.

V roku 1981 maminka z Božej milosti naladila vysielanie TWR. Tam sa dopočula, že by sa mala schádzať s takými ľuďmi, ako je teraz ona. Cez toho bylinkára sme získali kontakt na Kresťanský zbor v Brne a tam dali našu adresu bratom, ktorí bývali najbližšie k nám. V júli k nám prišli bratia Kuklínek a Šimko a tak sme sa dostali do zhromaždenia v Holíci. U brata Šimka som si požičala knihy od Kristíny Royovej. Až cez ne mi Duch Svätý začal poukazovať na osobu Pána Ježiša.

V novembri 1981 som bola zase v zlom psychickom stave, a tak raz ráno som sa zviezla na kolená pri posteli a prosila som Pána Ježiša, aby mi pomohol, že už bez Neho nemôžem žiť. Bolo to úprimné volanie, ale som nečinila pokánie. Nepočula som také jasné evanjelium, že som hriešna a musím Boha prosiť o odpustenie. Môj život začal Pán Ježiš aj tak meniť, lenže ja som Mu nedala prvé miesto v srdci. To mal stále môj manžel. Túžila som byť aj pokrstená, čo sa stalo v roku 1984 v Brne.

Začala som duchovne rásť, ale prišla jedna skúška a v nej som neobstála. Bolo to asi šesť rokov po mojom obrátení. Pred ním som veľmi rada chodila na tanečné zábavy. Najradšej som tancovala

s manželom, v jeho náručí som sa veľmi dobre cítila. No a teraz po tých šiestich rokoch som zatúžila si s manželom zatancovať. Boli sme spolu na oslavách MDŽ. Nepovedala som mu však nič a išla som čo najskôr domov. Doma mi prišla na um myšlienka, že by som to chcela v tom svete skúsiť znova. V tom okamihu som nič proti tejto myšlienke neurobila, ale hneď som pocítila, ako sa Svätý Duch odo mňa vzdialil. Od toho okamihu sa môj život veľmi zmenil. Už sa mi nechcelo čítať Božie Slovo, nechcelo sa mi modliť, nechcelo sa mi zúčastňovať sa Pamiatky Pánovej.

Milí bratia a sestry, varujem Vás týmto, nikdy sa nezahrávajte s myšlienkou vrátiť sa do sveta. Ja som nevedela, aké následky môže mať čo i len myšlienka. Prežila som sedem rokov, o ktorých hovorím, že v nich nemám záľuby. Ale i v tomto období bdela nado mnou láska môjho Spasiteľa Pána Ježiša. Boli to roky, kedy moje deti potrebovali, aby som ich viedla k Pánovi Ježišovi. Manžel mi nikdy nebránil chodiť do zhromaždenia ani vodiť tam deti. Občas som s nimi chodila na konferencie a tak mohli byť v besiedke. Učila som ich aj s maminkou spievať duchovné piesne, ale potom všetko prestalo. S dospievaním o Božie veci prestali mať záujem. Teraz už sú dospelé a neveriace a manžel tiež. Čo som zanedbala u našich detí, to by som chcela vynahradiť mojej vnučke, ale žiaľ mám často prekážky zo strany zaťa i dcéry. Neprestávam sa však za nich modliť.

Asi po piatich rokoch môjho vlašného kresťanského života začalo ku mne prehovárať Božie Slovo. Vedela som, že nežijem správne, že nie som svetlom ani soľou pre svet okolo mňa. Zvlášť často hovoril ku mne verš zo Zjavenia 3,16 „Takto, že si vlašný, ani studený ani horúci, vyplujem ňa zo svojich úst.“ A to som nechcela. Dva roky som volala k Pánovi, aby zmenil môj život. Vyznávala som, že Ho nemilujem za to, čo pre mňa urobil, že manžela milujem viac, hoci ten moju lásku neopätuje. No z mojich úst nevyšlo to vzácne slovíčko „odpusť“. Stalo sa to až v júli 1994. Kvôli svojim problémom som na viac dní navštívila rodinu Neklapilovcov. Večer som im mohla vyrozprávať moje problémy a na záver ma brat vyzval, aby som sa pomodlila. Duch Svätý ma v tej modlitbe viedol a z Božej milosti som mohla činiť pokánie a poprosiť o odpustenie. Zmenu som mohla

■ Sestra Lýdia Pribulová

pocítiť za dva dni, keď som zistila, že ma už nezaujímá televízor. Do tej doby som bola na ňom veľmi závislá. Prestali ma baviť všetky radovánky, ktoré núka tento svet a ktoré bránia v duchovnom raste. Pán Ježiš ma od nich vyslobodil, za čo som Mu vďačná každý deň.

V tomto bode by som sa chcela vrátiť na začiatok môjho svedectva. Pán Boh naplnil tie moje túžby z detstva i dospievania. Dal mi Božie Slovo, odpustil mi hriechy, daroval mi Svätého Ducha a zmenil môj život. Spoznala som, čo robia tí baptisti – správne to bolo kresťanské zhromaždenie, do ktorého teraz chodím. Spoznala som tú jedinou pravú Cirkev, Cirkev Pána Ježiša, ktorej som údom. Ďakujem Mu i za manžela, i keď som prežila s ním mnohé problémy, ktoré sú však len pre moje dobro.

Z toho, čo som doteraz písala, by sa mohlo zdať, že teraz už nemám žiadne problémy a že už nerobím chyby. Ale mám ich ešte veľa, a tak prosím nášho Otca v nebesiach, aby ma stále viac menil do obrazu Pána Ježiša Krista, aby som zostávala v ňom a tak niesla ovocie Svätého Ducha na Jeho oslavu. Ja som totiž dlho nerobila podľa toho, čo som v tomto svedectve vyznávala, nevidela som pri sebe nijaký hriech – to som zistila až s odstupom času. Prosila som nebeského Otca za bratov a sestry, ktorí žijú v nejakom hriechu, aby im dal milosť k pokániu. Po čase som počula v sebe hlas, ktorý mi hovoril: „A u teba je všetko v poriadku?“

V novembri 2000 som bola na zhromaždení v Devínskej Novej Vsi. Tam som bola usvedčovaná Duchom Svätým, že nežijem tak, ako by som mala. Kládla som si otázku, prečo sa môj manžel

ešte neobrátil, keď sa už toľko rokov za neho modlím? Spievali sme tam pieseň s refrénom: „Preskúmaj ma, prepaľuj sám, aby si mal vždy vo mne chrám. Môj zajmi um, vôľu aj cit, k Tvojej by sláve smel som žiť!“ Spievala som to vrúčne ako modlitbu. A Boh ju aj vypočul – nie hneď, ale za pár týždňov.

Vtedy som pracovala u mojej bývalej kolegyne. Mala predajňu, do ktorej ma prijala ako finančnú účtovníčku. Mala veľký neporiadok v účtovníctve, a mysleli sme si, že ja to dám do poriadku. Lenže ja som do tej práce išla sama vo svojej sile, bez Pána Ježiša. A naozaj to tam dopadlo zle. Nemohla som správne urobiť ročné uzávierky, lebo sa nám pokazil počítač a k tomu sa pridali i ďalšie okolnosti. Dali mi výpoveď, lebo boli vo finančnej kríze. I keď oni v mnohom zapríčinili tú situáciu, ja som vedela, že ich musím poprosiť o odpustenie. Nemala som pokoj a vec som musela dať do poriadku i na daňovom úrade.

Práve v tom období, keď som potrebovala, aby ma manžel podoprel, on sa začal búriť voči môjmu chovaniu naproti nemu. Ja som bola často generálom v rodine. Stále som ho napomínala, radila čo a ako má robiť. Píjal stále viac. Keď prišiel v takomto stave domov, veľmi mi hrešil. Ale najviac som bola na vine ja, lebo som ho provokovala rečami i chovaním. Boli sme v zlej finančnej situácii, obaja sme boli nezamestnaní. On keď aj dostal peniaze za prácu u niekoho v dedine, obyčajne ich prepil. Boží Duch ma usviedčal z hriechu, že sa nechovám správne, tak som prestala mať účasť na pamiatke smrti Pána Ježiša s tým, že poprosím čo najskôr manžela o odpustenie. Duch Svätý mi však ukázal oveľa závažnejší hriech, a to že som sa cele nevydala Pánu Ježišovi.

Začiatkom roka 2002 som mala ísť na operáciu žľazníka do Šiah, a človek nikdy nevie, ako taká vec dopadne. Túto operáciu som odkladala viac ako 20 rokov, lebo som sa veľmi bála. Obvolala som niekoľko bratov a sestier, aby sa za mňa modlili. Hlavne som si však chcela dať do poriadku môj vzťah s manželom i Pánom Ježišom. Požiadala som manžela, aby ma odviezol k vlaku. Ako som na stanici vyložila tašky, zabuchol dvere a bez slova rozlúčenia odišiel. Cestou som si trocha poplakala, ale prosila som Pána Ježiša o pomoc a všetko som Mu vložila do rúk. Keď som už ležala na operačnom stole, tak som začala plakať,

nie zo strachu, že by ma Pán odvolal, ale preto, že som sa nezmierila s manželom. Vďaka Pánovi všetko prebehlo v poriadku a Pán sa postaral aj o cestu domov. Trvalo to ešte viac ako mesiac, čo mi dal Pán milosť k tomu, aby som manžela poprosila o odpustenie. Raz keď mal vypité, povedal nepriamo, že on nikomu nič neodpúšťa. Nekôr mi zase Duch Boží poukázal na to, že som v svojej sile chcela zmeniť svoje manželstvo. Pána som zase neprosila o silu a pomoc a všetko som Mu neodovzdala. Z Božej milosti som Pána Ježiša poprosila o odpustenie a teraz zakúšam veľkú zmenu u môjho manžela k dobrému.

Svätý Duch mi zjavil, že najväčším problémom v mojom vzťahu k Pánovi je vzťah k Božiemu Slovu. Veľmi mi chýba biblické vyučovanie s bratmi a sestrami. Nemám možnosť sa takto vzdelávať, lebo v našej dedine nie je zatiaľ nikto znovuzrodený. Tieto zhromaždenia mi nahrádza počúvanie TWR a čítanie duchovnej literatúry. Potrebovala by som sa veľmi porozprávať s nejakým bratom. To nebude rozhovor na pár minút. Obyčajne, aj keď som niekde v zhromaždení, tak na takýto rozhovor nie je čas. Potrebovala by som prekonzultovať niektoré verše Božieho Slova. Písomne to zase nie je ono.

Vyznávala som, že mám istotu spásenia, teraz však mám i pochybnosti. Najhoršie je, že nevidím obeť Pána Ježiša tak, ako by som ju mala vidieť. Všetko vidím povrchno a aj moje pokánie, myslím si, bolo povrchné. Ako ten Tomáš i ja túžim zvolať: „Môj Pán a môj Boh.“ I keď som sa cele odovzdala Pánovi Ježišovi, stále zisťujem v mojom konaní, že paňou som ja a nie On, že stále žijem podľa svojej vôle. Veľmi ma to mrzí, i to, že som vôbec neprežila prvú lásku k Pánovi Ježišovi. Túžim vidieť, že mi bolo veľa odpustené, chcem Ho veľa milovať. Denne prosím Pána Ježiša, aby sa mi zjavil – nie fyzicky, ale duchovne, skrze Božie Slovo. Túžim byť Jeho služobnicou, otrokyňou, bláznom, len nie takou, ako som teraz.

Veľa by som mala ešte čo písať. Minulý rok sme zažili materiálnu núdzu, ale i veľké materiálne požehnanie, i z toho som sa veľa naučila. Verím, že ste porozumeli, čo som Vám týmto chcela povedať. Nech je pochválený náš Nebeský Otec a Jeho Syn, Pán Ježiš Kristus!

LÝDIA PRIBULOVÁ ■

Rozhovor s neznámou

Tazatel: Dnešní rozhovor nám představí jednu ze sester křesťanského sboru v Tyatirách. Vy jste manželkou staršího sboru, nemýlím se?

(Ne)známá: Nemýlíte, ale ve službě Bohu náš Pán zrušil rozdíly mezi muži i ženami. Jsem Kristovou učednicí sama za sebe i bez manžela.

T: Jak se stalo, že máte mezi některými členy sboru takovou velkou autoritu?

N: O to se nestarám. Víte, já si myslím, že funkce v církvi jsou úplně zbytečné. Jsme přece děti Boží, ne? Pán nám dal svého Ducha, tak na co potřebujeme presbytery a diakony?

T: Jaká je vaše úloha v církvi?

N: Být pokornou a tichou služebnicí bratří a sester, nic víc.

T: Proč proti vám tedy někteří členové sboru vystupují?

N: Protože nepochopili a nepoznali hlubiny Satanovy a nežijí v opravdové svobodě. V té my žijeme a jim se to nelíbí.

T: Zkuste mi to více vysvětlit.

N: Většina členů tyatirského sboru jsou řemeslníci: truhláři, pekaři, hrnčíři, zlatníci... A každá z těch profesí má ve městě svůj cech - takové profesní sdružení, které má svého předsedu, svůj znak, svá pravidla a taky své božstvo. Pohanské, samozřejmě. Čas od času se konají cechovní slavnosti, na kterých se sejdou všichni členové i s rodinami. Konají se obřady k uctění toho cechovního božstva a pak se slaví. Někdy se slaví až moc - však víte, jak to chodí, když se lidé napijí, muži i ženy dohromady, tak se pak obětují bohyni plodnosti nebo Amorovi.

Po čase se potom rodí cechovní děti... Když lidé přicházeli k poznání pravdy a začali uctívat Ježíše, začali z cechů vystupovat. Nechtěli se účastnit těchto slavností, nechtěli jíst maso obětované modlám a pohoršovali se nad „orgiemi“, jak říkali. Z toho bylo mnoho potíží. Řemeslník na trhu neobstojí, když je sám a proti němu stojí všichni ostatní z města. Navíc, kdo není v cechu, nesmí ve městě prodávat ani své zboží. Ti lidé pak většinou úplně zkrachovali, protože museli za obchodem podnikat dlouhé

cesty na venkov. Na celý náš sbor se lidé ve městě začali dívat jako na nějakou divnou sektu. Modlila jsem se dlouhé týdny, aby Pán ukázal, zda děláme dobře, když se oddělujeme od všeho, co dělají naši sousedé a přátelé z cechů.

T: A odpověděl vám nějak?

N: Ano, začal mi odhalovat hlubší tajemství toho, co znamená „být v Kristu“. Je to dost těžké na vysvětlení, ale podstata je jednoduchá: Když jste v Kristu, nemůžete už hřešit. Vy jdete třeba na hostinu cechu, ale protože jste v Kristu, nejdete tam vlastně vy, jen vaše smrtelné tělo. Můžete dělat, co chcete, a už nikdy nehřešíte, protože jste v Kristu. Tak jsem začala poznávat hlubiny Satanovy: konáte něco, co vypadá jako hřích, ale protože jste v Kristu, hřích to není. Tím vnikáte do Satanovy říše a vyrazíte mu z ruky jeho zbraně. Když děláte to, co vypadá jako smilstvo, ale pro vás to smilstvo není, stává se vůči vám bezmocným! Už nemá, jak by vás ohrozil! Satan lidi nejvíc ohrožuje hříchem, ale když věřící nemůže zhřešit, Satan mu neublíží! Můžete se účastnit modlářských slavností, jíst maso modlám obětované, můžete pít, můžete mít sex s kýmkoli, ale už nikdy nezhřešíte, protože jste v Kristu!

T: Ale tohle učení se asi některým věřícím moc nelíbí, ne?

N: Protože se bojí a nevěří Pánu.

T: Jak na to reagují lidé, kteří v Krista nevěří?

N: Přesně tak, jak jsem si myslela: zajímá je to. Už mezi nás chodí asi deset dalších lidí, takže náš kroužek už nelze jen tak přehlédnout. Neduchovní se sice snaží nás z církve vyštvať, ale Boží dílo nezanikne.

T: Navíc vás asi chrání manžel, ne?

N: Ale i to je Boží řízení, že manžel patří do vedení sboru. Proto si proti mě nikdo nic nedovolí. Jak vidíte, Pán se o své myšlenky stará sám.

T: Děkuji za rozhovor.

Otázka: Jak se jmenuje dotyčná žena?

PŘIPRAVIL: PETR VAĐURA ■

Výsledek biblického kvízu
03/2005

Odpověď na otázku zní:
Starý prorok z Izraele,
První Královská, 13,11-32

5. misijná konferencia

Kresťanských zborov na Slovensku

Cirkev má od Pána Ježiša Krista má zverené trvalé poslanie niesť Jeho *Nemenné posolstvo v premenlivom svete*. Aby sme si túto našu zodpovednosť pripomenuli, zišli sme sa v dňoch 11. – 13. novembra v Modre-Harmónii na 5. Misijnej konferencii s takýmto názvom. Uvedomujeme si, že sa potrebujeme neustále vzdelávať a povzbudzovať k tomu, aby sme zostali *verní nemennému evanjéliu* a pritom *relevantní v súčasnom rýchlo sa meniacom svete*.

Misijné konferencie Kresťanských zborov sú vynikajúcou príležitosťou pre spoločenstvo, výmenu skúseností a informácií, spoločné modlitby a vzájomné povzbudenie sa k svedectvu. Na tej piatej sa stretlo asi 240 veriacich z rôznych Kresťanských zborov na Slovensku i v zahraničí. Ako hostí sme pozvali bratov z rôznych krajín, ktorí majú skúsenosti z práce v zboroch i na misijnom poli a mohli sme sa od nich mnoho naučiť.

George Sturm je americký misionár, ktorý prežil povolanie od Pána ísť pracovať do Albánska. V tejto krajine žije mnoho rokov ako misionár a zakladateľ zborov. Vo svojich príhovoroch vychádzal zo slov Pána Ježiša: „*Žatvy*

je mnoho, ale robotníkov je málo.“ (Mt 9,37) Najprv hovoril o šírke misijnej úlohy, pričom vychádzal z vlastných bohatých skúseností a priblížil nám prácu bratských zborov v Albánsku, kedysi agresívne ateistickej krajine. V druhom príhovore sa zamýšľal nad tým, prečo je v misii pracovníkov málo a jeho slová zneli ako vážna, priama výzva a motivácia aj k účastníkom konferencie.

Neil Summerton z Anglicka je uznávaným vodcom a učiteľom v bratskom hnutí nielen na britských ostrovoch, ale aj globálne. Okrem iného je autorom viacerých kníh (napríklad o úlohách starších v zbere), šéfredaktorom časopisu „Partnership“ a spoluorganizátorom medzinárodných konferencií, ktoré organizujú bratské zbory. Prihovoril sa nám k hlavnej konferenčnej téme, kde si všimol meniacu sa kultúru okolo nás a reakcie kresťanov všeobecne i bratských zborov konkrétne. Vychádzal pritom z bohatej histórie bratského hnutia na Britských ostrovoch, ktoré zažilo obdobie úžasného rastu i úpadku.

Brat Summerton s nami zostal aj po konferencii. V pondelok viedol v Modre seminár s témou *Úloha vodcov pri zakladaní a raste zboru*. I toto bolo veľ-

mi inšpirujúce stretnutie a preberané témy (o vodcovstve, úlohách starších a pastierskej starostlivosti) si zaslúžia našu sústredenú pozornosť, ak máme byť dobrými služobníkmi v Cirkvi Pán Ježiša.

Misijnú konferenciu sme začínali oslavnými piesňami a modlitbami za konkrétne potreby Kresťanských zborov na Slovensku i za misiu na rôznych miestach a boli sme dojatí obetavosťou misionárov, ktorí v roku 1956 položili životy pri pokuse o zanesenie evanjelia k divokému kmeňu Auca v Ekvádore a statočnosťou ich rodinných príslušníkov, ktorí v tejto misii pokračujú dodnes. Povzbudili nás svedectvá o živote zborov v Trenčíne, Novom Meste nad Váhom (práca s mládežou), Nitre (evanjelizácia deťom) a v Srbsku i o službe Wycliffe Bible Translators.

Povzbudením pre nás bol pomerne vysoký počet mladých ľudí na konferencii. Účastníci iste v dobrom spomínajú aj na radostné piesne, modlitby, svedectvá, osobné rozhovory a družnú atmosféru. Pán Boh koná aj dnes úžasné dielo – a my môžeme byť pri tom! Kto by si to chcel nechať ujsť?

■ Hudobná skupina sprevádzajúca spev na konferencii

PETER KOZÁR ■

Křesťanské poselství na rozhlasových vlnách

■ Petr Vaďura

Petr Vaďura žije již 8 let v západočeském pohraničním Tachově. Jeho hlas však můžeme slyšet několikrát týdně v různých rozhlasových pořadech. A protože se jedná o křesťanské vysílání, požádal jsem Petra o několik bližších informací, které by Vás mohly zajímat.

Kolik existuje u nás křesťanských rozhlasových stanic?

Nevím, zda dokážu odpovědět přesně, ale z těch viditelných a slyšitelných je to především Radio Proglas, dále Trans World Radio a pak několik stanic internetových. Proglas je katolickým rádiem, jeho výhodou je fakt, že vysílá 24 hodin denně na FM a je slyšitelný na velké části území naší republiky. TWR je součástí mezinárodní rodiny TWR, ovšem česká redakce je finančně, organizačně i svou tvorbou nezávislá. TWR vysílá na „svých“ frekvencích, tedy na středních a krátkých vlnách. Hostuje také na FM stanicích, především na vlnách Rádía Proglas (denní vstupy) a na vlnách Českého rozhlasu Plzeň (každou sobotu v 7 ráno a ve 21 hodin večer). TWR je také zřizovatelem internetového Rádía 7, které zahájilo 1. 10. své vysílání (www.Radio7.cz). Toto rádio vysílá celodenně proud křesťanských písní, biblických úvah, magazínů apod. Doporučuji zájemcům, aby se seznámili s vysílacím schématem na stránkách TWR (www.twr.cz). Od Nového roku by mělo být vysílání Rádía 7 šířeno také pomocí satelitu. Na internetu vysílá také adventistické rádio AWR. Pro úplnost ještě uvádím slovenské TWR (podílí se na vysílání Rádía 7) a slovenské katolické Rádio Lumen.

Zmínil jsi křesťanské vysílání Českého rozhlasu Plzeň. To ovšem není

jediné křesťanské vysílání, které lze zachytit na některé stanici Českého rozhlasu (Čro).

Jistě. V Praze existuje Redakce náboženského vysílání, která připravuje pořady pro Český rozhlas 1 Radiožurnál (sobotní ranní Křesťanský magazín), dále pro Český rozhlas 2 Prahu a Český rozhlas 3 Vltavu. Řadu křesťanských pořadů vysílá také Český rozhlas 6. Dosah všech těchto stanic je celostátní. Vedle toho má Český rozhlas také svá regionální studia – podle zákona by měla být ve všech krajských městech. Řada z nich má alespoň jednou týdně nějaký křesťanský pořad, který připravují pracovníci rozhlasu i externisté. Plzeň má v této oblasti prvenství, protože zde se vysílá 5 hodin křesťanských pořadů týdně.

Ještě bych chtěl podotknout, že všechny pořady Českého rozhlasu (včetně těch z krajských studií) lze poslouchat prostřednictvím internetu. Některé z křesťanských relací lze také stáhnout z nabídky tzv. Rádía na přání Čro (jsou tedy na internetu umístěné trvale).

Na začátku jsme uvedli, že pro rozhlas připravuješ několik pořadů týdně. Pověz tedy, co všechno děláš?

Jsem externím spolupracovníkem TWR, Českého rozhlasu Plzeň a Českého rozhlasu 3 Vltava. Pro TWR zajišťuji jeho vysílání na vlnách Čro Plzeň. Sám připravuji jednou za 14 dní sobotní ranní Křesťanskou vlnu, jednou za měsíc také sobotní Křesťanskou vlnu večerní. Mimo to pro Čro Plzeň dělám i další pořady – jednou za měsíc pořad Páteční azyl, který je určený mladým posluchačům (jeho hlavním garantem je Jirka Kantor z plzeňského sboru) a dále jednou za 14 dní nedělní ranní Křesťanskou vlnu. Pro plzeňský rozhlas připravuji také zpravodajství z Tachovska.

Ještě se musím vrátit ke spolupráci s TWR – pro Rádio 7 připravuji denně Čtení z křesťanských periodik a jednou za týden pořad Ke kořenům. A pak je tady ještě spolupráce s Vltavou – na jejích frekvencích vysílám každou neděli v 7:35 ráno pořad Ranní slovo, ve

kterém rozmlouvám s různými biblisty a kazateli o biblických textech.

Kdybys měl zavzpomínat – co se ti v této práci podařilo a co bys chtěl naopak raději zapomenout?

Velkou radost mám ze všech pořadů, které jsem natočil s profesorem Janem Hellerem, naším předním starozákonníkem. To bylo velké obohacení pro mne samotného, ale z posluchačských reakcí vím, že pan profesor opravdu dokáže oslovit velké množství posluchačů. Jsem rád, že se mi s ním podařilo natočit desítky relací, ze kterých snad vyjde ve vydavatelství Vyšehrad dokonce i kniha.

A na co bych raději zapomněl? Asi na své rozhlasové začátky. Když si někdy v archivu TWR některý z těch pořadů poslechnu, dost se stydím.

Na kterého hosta vzpomínáš nejraději?

Miluji hosty, kteří dokáží souznít s moderátorem. Takový je např. Pavel Hošek, Ivan Štampach, Jan Sokol, Jaroslav Pospíšil a mnoho dalších. Velmi rád dělám pořady s lidmi, kteří něco dokázali. Např. V Litoměřicích je paní, která se rozhodla, že vybuduje hospic a hospic už stojí. Pak jsou hosté, kteří mě přemáhají opravdovostí své víry – taková je třeba paní Hallerová. Nebo Jana Frantíková, matka 9 dětí. Nejraději ale vzpomínám na svého přítele Reného Milfaity, se kterým jsme probírali v plzeňském rozhlase na pokračování Janovo evangelium. Bylo to před lety a mělo to obrovský ohlas u posluchačů. Dokonce mi psali i někteří, kteří se po poslechu relace obrátili k Bohu. René je katolický kněz a já jsem se díky té naší spolupráci naučil jinak myslet, jinak mluvit a hlavně nesoudit nikoho předčasně.

Máš nějaké rozhlasové sny?

Mám. Třeba že přijedu někam do křesťanského sboru a tam uvidím lidi, kteří poslouchají naše pořady. Chtěl bych také udělat pořad s Václavem Havlem a Petrem Ebenem. Modlím se taky za to, abychom mohli vysílat alespoň malé minutové šoty v některém komerčním rádiu. A nejlépe ze všeho si přeji, aby skrze pořady, které dělám, mohli lidé poznávat Boha.

JAREK ANDRÝSEK ■

Šupíkoví

- rodina trochu jinak

„Blaze muži, jenž se bojí Hospodina, jenž velikou zálibu má v jeho příkázáních! ...také jeho potomci jsou požehnaním.“ Žalmy

Setkání čtyř generací

V červnu 2005 jsme se sešli v konferenčním centru KAM v Malenovicích jako jedna velká rodina (asi 130 lidí), čítající čtyři generace, abychom vzpomínali na naše rodiče, prarodiče a praprarodiče. Od narození mého otce Jindřicha Šupíka a jeho manželky Anny uplynulo již 100 resp. 95 let. S odstupem času jsme tedy s nadhledem i humorem vzpomínali na to, jak naše rodina žila a co všechno pro nás rodiče obětovali. V dnešní době klesající porodnosti zdůvodňované těžkostmi s výchovou, výživou, snížením životní úrovně apod., se chceme s Vámi, čtenáři Živých slov, alespoň trochu podělit o to, jak to u nás vypadalo.

Patnáct dětí v nelehkých dobách

Přestože šlo o zcela prosté lidi, byli má rodiče zvláštní tím, že spolu měli 15 dětí, které i ve velmi těžkých dobách vždy vychovávali v souladu se svým přesvědčením – pevnou vírou v Boha, s láskou a trestáním, strachem, ale i s nadějí. Na setkání v Malenovicích jsme si společně povídali o tom, co jsme v životě zažili a zažíváme a děkovali Bohu za jeho požehnání, vedení a milost.

Od začátku proti proudu

Rodiče krátce po uzavření manželství v roce 1928 uvěřili. Svou víru v Krista a nové poznatky ze svobodného evangelikálního sboru neskrývali, přestože jim

to v silně katolickém prostředí přinášelo vážné problémy. Tak vešel jejich způsob života ve známost širokému okolí.

V malém domku měl každý své místo

Žili jsme v rodinném domku, kam téměř každý rok přicházelo další dítě v období let 1928 – 1950 a dá se říci, že postupem času se stal náš dům poněkud přelidněným. Přesto měl každý svůj kout, kde mohl nejen snít, ale věnovat se také svým zájmům (na tom neměnila nic ani ta skutečnost, že jsme v určitém období spávali dva na jedné posteli) a zároveň být ve středu dění a problémů rodiny.

Problémy jsme řešili společně

Rodiče nás vychovávali v souladu s biblickými zásadami a neustoupili od nich. Jejich metody se dnes zdají nepochopitelné, nás však ovlivnily a ovlivňují i v dnešní době bez ohledu na to, kam až jsme se v životě dostali a čemu se věnujeme. Bylo u nás běžné, že jsme rodičům vykali a to hlavně z toho důvodu, že jsme k nim měli úctu. Nediskutovali s námi o problémech, neměli čas vést s každým zvlášť dlouhé pohovory a vše detailně rozebírat. Problém, který vyvstal (a neustále nějaký byl), se řešil společně. Děti tak byly vtahovány do záležitostí rodiny, každý se učil brát ohled na toho druhého a nesl i určitou odpovědnost, což rovněž přetrvává v našich rodinách dodnes.

Učili jsme se spolupracovat a neznali nudu

Nebyla ani ražena filozofie, že se nemá do života dětí zasahovat a to ze

stejného důvodu. Každý z nás se musel podílet na domácích pracích jakéhokoliv druhu. Nudu jsme u nás neznali a pro lenost nebylo žádného místa. Rodiče ani neplýtvali vůči dětem chválou, považovali to za pýchu. Měli však velkou radost z každého úspěchu. Sami bez velkých slov každodenním životem, prací a jednáním učinili pro nás hrozně moc. Neměli daleko k fyzickým trestům (samozřejmě, že téměř vždy oprávněně), protože těch lumpáren a stresových situací, které jsme navozovali dennodenně, bylo bezpočet.

Brali život z Boží ruky

Žili život plný strastí bez jakýchkoliv poct a brali vše z Božích rukou, a tak jsme to přijímali i my, děti. Každý problém předkládali na modlitbách Bohu, za vše děkovali a pokud se nedostavilo uspokojení jejich proseb, i tehdy šli dále s tím, že co Bůh činí, dobře činí.

Zpěv – věrný průvodce životem

Největší roli však u nás sehrál zpěv. Vše začalo staříčským harmoniem, které nám daroval br. Vítek a na které jsme se učili hrát. Největší vztah k hudbě a zřejmě i nadání měl Petr, který časem začal nacvičovat písně a sborové zpěvy. Zpěv, který sehrává důležitou roli v našich životech dodnes, zněl u nás při každé příležitosti - pro potěšení, při různých akcích, návštěvách, zapomínalo se jím na smutek či neúspěch. Zpívalo se i při našem rodinném setkání v Malenovicích, a to zvláště naše oblíbené písně jako „Kráčejíce do Kanánu“, „Náš život jako letní den“ i závěrečná píseň „Bůh buď s vámi, než se sejdem zas.“ Nakonec jsme se v neděli ztišili při službě bratra Pattyho, poděkovali Bohu za Jeho vedení a s vděčností konstatovali, že přes mnohá úskalí a zkoušky, kterými jsme prošli, můžeme i naše další kroky svěřit do Božích rukou.

■ Fotografie rodiny Šupíkových ze setkání v Malenovicích

JAROSLAV ŠUPÍK ■

Georg Müller a

V tomto roku uplynulo 200 rokov od narodenia týchto dvoch vzácných Božích mužov. Pripomíname si ich spolu nielen z tohto dôvodu, ale i preto, že ich Pán Boh spojil k životnému priateľstvu a spolupráci. Tie trvali od ich stretnutia v anglickom Teignmouthe v roku 1829 až do smrti H. Craika v roku 1866. Obaja boli ovplyvnení príkladom života, služby a práce *Antonyho Norrisa Grovesa*, ktorý bol pre nich výzvou k nasledovaniu, hoci v iných oblastiach a podmienkach ich života.

Georg Müller (1805-1898)

Detstvo a mladosť

Georg Müller sa narodil 27. septembra 1805 v pruskom Kroppenstäde ako syn vyberača daní. Prežil nezvyčajné detstvo s mnohými hriechnymi skutkami. Už od desiatich rokov podvádzal svojho otca vo veci peňazí, ktoré mu dával ako vreckové. Neskôr mu ukradol z daňových peňazí, ktoré patrili štátu. Aby pred ním zatajil svoje previnenia, vymýšľal si stále prefikanejšie klamstvá. Keď mal 14 rokov, náhle zomrela jeho matka. Ani to ho však neodvrátilo od pokračovania v hriechnom živote. Čím bol starší, tým viac žil márnotrpným

a hýrivým životom. Opakovane sa zadlžoval, kým sa pre nezaplatenie ubytovania a stravy v hostinci dostal až do väzenia. Na druhej strane mal výborné nadanie a dokázal sa usilovne učiť, takže na základnej i latinskej strednej škole v Halle výborne prospieval.

V roku 1825 začal podľa otcovho priania študovať teológiu na univerzite v Halle. Aj tu však pokračoval v prostopašnom živote, následkom ktorého i ochorel. V hĺbke duše cítil, že to takto v jeho živote už dlho nemôže pokračovať a že príde biedny koniec. Jeho duša prahla po inom, lepšom živote. Ale napriek viacerým predsavzatiam zmeniť sa, znova sa vracal iba do toho starého, hriechneho a zlého spôsobu života.

Obrátenie

Úplne nečakane však prišlo k zlomu. Jeden z jeho priateľov, sám odpadlík od viery, vzal ho na jeho prosbu so sebou do malého domáceho zhromaždenia. Tam na začiatok zaspievali spoločne duchovnú pieseň. Potom sa prostý brat kľačiac pomodlil, prečítal oddiel z Biblie a vytlačenu kázeň. Nakoniec zase zaspievali duchovnú pieseň a domáci pán sa pomodlil. Zo srdca plynúca modlitba tohto nevzdelaného človeka urobila na mladého Georga hlboký dojem. Keď sa s priateľom vracali domov, povedal mu, že „všetky ich predošlé zábavy nie sú ničím v porovnaní s týmto večerom“.

Plný dovtedy nepoznaného pokoja a šťastia sa v tú noc uložil k spánku. Nespomínal si ani či sa v ten večer kľačiac modlil a necítil ani hlboký zármutok nad svojimi hriechmi a celým dovtedajším životom. Napriek tomu od onoho večera sa jeho život od základu zmenil. Mal hlad po Božom slove, čítal si ho sám i s jednoduchými kresťanmi, ktorých miloval, a často sa modlil. Aj keď ho ešte občas premohli staré hriechy, nikdy to nebolo bez zármutku srdca. Vyznával Pána Ježiša svojim spoluštudentom, i keď sa mu za to posmievali. Čo nemohli dokázať mnohé napomínania jeho otca aj iných ľudí, ani jeho predsavzatia skončiť s hriechnym životom a začať žiť iný, to urobila láska i moc Pána Ježiša Krista.

Misia medzi Židmi

Novoobrátený Georg sa rozhodol po absolvovaní luteránskej teológie nenaštúpiť do farského úradu ale stať sa misionárom, a to napriek odporu svojho otca. Znovuzrodený profesor Tholuck ho odporučil *Londýnskej misijnej spoločnosti* za misionára medzi Židmi (ako Nemca, ktorý neovládal angličtinu). Ale už o dva mesiace neskôr sa prejavila opakovaná slabosť jeho zdravia vo vážnom ochorení. Aby sa zotavil, prišiel z Londýna v roku 1829 do vidieckeho Teignmouthe. A tu sa stretol s Henrym Craikom, s ktorým nadviazal srdečné a hlboké priateľstvo.

Kazateľ

Müller sa v Teignmouthe zoznámil a spriatelil s veriacimi z maličkého nezávislého zboru kresťanov, zvaného Ebenezer. Na ich žiadosť sa stal ich kazateľom. Dovtedy sa už natoľko zdokonalil v angličtine, že v nej mohol kázať, i keď s chybami a s nemeckým prízvukom. Občas kázal i veriacim zo

■ Shora dolú: Müllerův rodný dům v Kroppenstedtu, gymnázium v Halberstadte a Nordhausenu

Henry Craik

zboru v neďalekom Shaldone, kde bol kazateľom H. Craik. Ten ho upozornil na spis A. N. Grovesa „Kresťanská zbožnosť“ i na jeho stanovisko k ordinácii za služobníka cirkvi a na príklad jeho života. Grovesove myšlienky aj príklad stali sa pre Müllera podnetom k tomu, že na začiatku roka 1830 v priateľskom duchu zrušil svoje spojenie s Londýnskou misijnou spoločnosťou. Na jar toho roku bol rozhovorom s tromi veriacimi ženami o krste privedený k dôkladnému štúdiu učenia Nového zákona o tomto predmete. Výsledkom bolo, že sa dal bratovi Craikovi biblicky pokrstiť ponorením. Postupne, krok za krokom, prichádzal vlastným štúdiom Nového zákona k biblickému poznaniu zhodnému s poznáním prvých bratov: o Pánovej večeri aj službe slovom v zhromaždeniach Božieho ľudu.

Manželstvo

Na začiatku októbra 1830 sa po krátkej známosti oženil so sestrou A. N. Grovesa, *Mary Grovesovou*, ktorá v podstatnom zdieľala zmyšľanie svojho brata. Spoločne vzali doslovne príkaz Pána Ježiša o rozdaní majetku chudobným (L 12,33) a rozhodli sa žiť v úplnej závislosti na Bohu. Preto sa G. Müller vo svojom zbere zriekol pevného kazateľského platu a vyhlásil, že odteraz chce žiť iba z dobrovoľných príspevkov kresťanov, čo potom dodržiaval v celom svojom dlhom živote.

Priateľstvo s Craikom

Aby čo najviac obmedzil „službu jedného muža v zbere Cirkvi“, kázal striedavo vo viac ako šiestich zboroch v okolí Teignmouthu a v ďalších štyroch vzdialenejších v grófstve Devon. Samotný zbor v Teignmouthu vzrástol za 3 roky do roku 1832 z 18 na 51 príslušníkov, čiže takmer na trojnásobok. Priateľstvo G. Müllera s H. Craikom sa vždy viac utužovalo a prehlbovalo, takže sa mohlo stať základom ich budúcej trvalej spolupráce. Spôsobili to viaceré spoločné charakterové črty, životné zážitky a spoločné záujmy oboch mužov (napríklad štúdium hebrejčiny). Oblasťou ich trvalej spolupráce však nemalo byť grófstvo Devon v juhozápadnom

cípe Anglicka, ale veľké prístavné mesto Bristol na západnom pobreží pri zálive Atlantického oceánu.

Začiatky v Bristole

V máji 1832 presťahoval sa G. Müller s manželkou a svokrom do Bristolu, aby tam pomáhal H. Craikovi v kazateľskej a pastierskej službe vo dvoch zboroch nezávislých kresťanov, ktorým už predtým nakrátko skúšobne slúžili. Najmä v druhom z nich, zvanom Bethesda, mali možnosť rozvinúť svoju službu a prácu plne podľa princípov „bratského hnutia“. I brat J. N. Darby, ktorý na ich pozvanie prišiel a kázal v oboch zboroch, bol spokojný s ich prácou a pochválil ju. V priebehu jedného roka Pán pridal do oboch zborov dovedna 109 ľudí, jednak nových veriacich, ale i tých, čo sa k Nemu po období blúdenia navrátili. Do spoločenstva i k Pánovej večeri v oboch zboroch prijímali všetkých, ktorých prijal Kristus, „bez ohľadu na mieru milosti a poznania, ktoré dosiahli“.

Neobyčajné zmeny v zboroch

Popri Müllerovi a Craikovi slúžili slovom v týchto zboroch aj iní Boží služobníci z bratského hnutia i mimo neho. Do roku 1837 narástol počet návštevníkov oboch zborov na 400 a rástol približne o 50 za rok. Z dôvodu ich veľkej zaťaženia sa v tomto roku oba zbory spojili v jeden. Obaja bratia sa snažili získať ďalších služobníkov Slova a diakonov z radov príslušníkov zboru, aby sa oni mohli viac venovať pastierskej službe a ďalšej práci, do ktorej cítili Pánovo povolanie. Preto odstránili zo zborových priestorov i dve skrinky so svojimi menami, do ktorých veriaci prv dávajú svoje dary pre nich.

V roku 1840 opustil nimi vedený zbor kaplnku Gideon a zhromažďoval sa v kaplnke Bethesda i v ďalšej prenajatej budove. Práve v Bethesde mohli obaja bratia plne uplatniť a rozvinúť zborový život podľa princípov bratského hnutia. Za necelých 8 rokov bolo k pôvodným 65 príslušníkom pridaných 573 a v roku 1844 bol ich celkový počet 668.

Malá biblická spoločnosť

Už v roku 1834 založil Müller spolu

■ Obrázky a mapa sirotčinců

s Craikom *Ustanovizeň pre šírenie poznania Písem doma i v zahraničí*. Bola to miniatúrna biblická spoločnosť. Jej účely boli (1) pomáhať pri zakladaní denných, nedeľných a večerných kresťanských škôl pre deti a dospelých, (2) rozširovať Biblie a Nové zákony a (3) podporovať misijné úsilie súhlasné s novozákonnými princípmi. Pri dosahovaní uvedených účelov sa obaja muži zaviazali dodržiavať 7 princípov, navrhnutých Müllerom, ktoré považovali za biblické.

Začiatok sirotincov

Na sklonku roku 1835 (po smrti jeho

■ Oddelení péče
o nejmenší děti

15-mesačného syna) pri novom čítaní životopisu A. H. Franckeho oživila sa v Müllerovi znova stará myšlienka. Dôverne poznal Franckeho ústavy v Halle (založené v roku 1696), ba krátky čas v jednom z nich ako chudobný študent býval. Povzbudený Písmom, ktoré si čítal (Ž 81,11), cítil Božie vedenie, aby začal podobnú prácu pre siroty, opustené a chudobné deti v Bristole. Bolo mu ľúto takýchto detí v Bristole – túžil po ich záchrane pre večnosť ale i po pomoci pre ne v ich časej biede. Prial si, aby z nich vyrástli opravdiví kresťania a kresťanky a tým aj užitoční ľudia v spoločnosti. A tak, nežiadajúc peniaze ani iné prostriedky od ľudí, ale iba od Boha, začal Georg Müller bez prostriedkov, ale v úplnej dôvere v Boha, toto dielo, ktoré sa malo rozrásť do nevídaných rozmerov.

V apríli 1836 bol otvorený prvý sirotiniec pre chlapcov v prenajatom dome na Wilsonovej ulici. V júli 1843 boli tu prenajaté už 4 domy na tento účel. Z prijatých darovaných peňazí bol postavený v roku 1849 na Aungierskej ulici prvý dom pre 300 sirôt. Ten bol v roku 1850 už plne obsadený. Do roku 1870 boli tu postavené 4 ďalšie takéto domy, a pri plnom obsadení v nich bývalo viac než 2000 detí.

Bilancia biblickej a sociálnej práce

Vo výročnej správe z mája 1897 uviedol Müller, že v 5 sirotincoch bolo dovedy vychovávaných dovedna 9 844 opustených detí a skrze neho podporovanými školami prešlo 121 683 žiakov. Bolo rozšírených 281 652 Biblií, 1 448 662 Nových zákonov, 21 343 Žalmov, 222 196 iných častí Svätých Písem a rozdaných približne 111 miliónov traktátov. Na podporu misie bolo vydané (podľa hrubého odhadu inflácie od roku 1948 na desaťnásobok) okolo 260 miliónov Sk. Na celé toto dielo

dostal Müller od darcov spolu zhuba 3 miliardy Sk.

Prečo konal túto prácu?

Celou touto svojou činnosťou chcel Georg Müller dokázať, že Boh a Otec Ježiša Krista, Jeho apoštolov a prvých kresťanov, ktorý činil skrze nich zázraky v 1. storočí, je ten istý aj v 19. storočí: že odpovedá na modlitby viery, v ktorej sa človek úplne spoľahne na Jeho slovo, na Jeho zaslúbenia veriacim v ňom. A chcel takto povzbudiť i všetkých ostatných kresťanov, aby sa vo svojom živote učili spoliehať na verného Boha, ktorý plní a splní všetky svoje sľuby.

V Nemecku

V rokoch 1843 a 1844 Müller navštívil veriacich v nemeckom Stuttgarte a pomohol im založiť „bratský zbor“ podľa vzoru Bethesdy. Bol to prvý zbor „otvorených bratov“ v Nemecku.

Cesty po svete a skon

Posledných 17 rokov svojho dlhého života Müller veľa cestoval (so svojou druhou manželkou) po mnohých krajinách. *Otec sirôt z Bristolu* v nich kázal tisícom kresťanov, osobitne i kazateľom, a svedčil o veľkých Božích skutkoch pri človeku, ktorý Mu úplne dôveruje. Zomrel 92-ročný na mŕtvicu v noci 10. marca 1898 keď večer predtým ešte kázal v zhromaždení.

Význam v Cirkvi

Georg Müller sa do histórie bratského hnutia i celej Cirkvi zapísal ako *veľký muž viery*, ktorý ňou poctil preveľkého Boha a Pána Ježiša Krista. Viery, ktorá sa dokazuje v praktickej službe lásky k ľuďom, zvlášť k biednym, opusteným a bezmocným, akými sú najmä deti v tomto položení. Nasledujme príklad takejto viery, pôsoiacej skrze lásku.

Henry Craik

(1805 – 1866)

Detstvo a raná mladosť

Henry Craik sa narodil 8. augusta 1805 v škótskom Prestonpanse ako tretie dieťa Williama Craika, toho času riaditeľa miestnej cirkevnej školy. Neskôr bol jeho otec po viac než 30 rokov vikárom a riaditeľom školy vo farnosti Kennoway. Už takýmto svojím pôvodom a výchovou v rodine bol mladý Henry pripravený na akademickú alebo i teologickú životnú dráhu.

Na univerzite

Nasledujúc svojich starších bratov, Georga a Jamesa, začal Henry študovať na univerzite v Saint Andrews. Počas štyroch rokov štúdia filozofie získal najvyššie ocenenia za štúdium gréčtiny, Potom začal študovať na inej vysokej škole teológiu. Craik bol dychtivým študentom a čitateľom so širokým záberom. Ten zahŕňal klasickú literatúru, dejiny, etiku, cestopisy a životopisy a anglickú literatúru.

Obrátenie a záujem o misiu

Na konci roku 1825, trápený pochybnosťami o pravdivosti kresťanstva, začal vážne študovať Sväté Písmo. To ho veľmi skoro priviedlo k hlbokému obráteniu ku Kristu. Pod vplyvom Dr. Chalmersa začali sa viacerí znovuzrodení študenti zaujímať o zahraničnú misiu. Craik sa stal medzi nimi vedúcou osobnosťou.

Vychovávateľ

Po určitom sklamaní zo škótskej presbyteriánskej cirkvi upustil Craik od zámeru nastúpiť za kaplána a rozhodol

sa byť vychovávateľom. Božím riadením práve v tom čase (1826) zámožný dentista A. N. Groves hľadal vychovávateľa pre svojich dvoch synov, aby sám mohol externe študovať teológiu v írskom Dubline. Craik prišiel ako vychovávateľ do jeho domu. Príklad Grovesovej opravdivej kresťanskej zbožnosti ovplyvnil celý ďalší Craikov život. Veľmi túžil nasledovať ho v jeho vznešenom charaktere a láskavom správaní.

Vlastné štúdium

Popri svojich povinnostiach vychovávateľa v Grovesovom dome mal Craik dostatok času na vlastné štúdium a pokračoval vo svojich jazykovedných štúdiách. Hlboko študoval všetky významné grécke slová v Novom zákone a Septuaginte aj ich hebrejské náprotivky. Tým sa zároveň veľmi zdokonalil v hebrejčine. Popritom mal biblické výklady vo dvoch malých zhromaždeniach kresťanov. Keď sa Groves rozhodol pre misiu v zahraničí, prijal Craik v roku 1828 nové miesto vychovávateľa dvoch synov Johna Syngeho neďaleko Teignmouthu. Tu ďalej pokračoval vo svojich výskumoch hebrejčiny. A tu napísal vedecko-pedagogické dielo *Principia Hebraica*, ktoré vydal na svoje náklady jeho štedrý zamestnávateľ.

Príklon k baptistom

Na základe poznania, ktoré z neho nabudol, priklonil sa Craik k anglickým baptistom. Uvažoval o misii v zahraničí v rámci ich misijnej spoločnosti, ale to sa neuskutočnilo. Pokračoval v kázani Božieho slova skupine kresťanov. V roku 1831 sa stal kazateľom baptistického zboru v Shaldone pri Teignmouthu. Tu sa dokázal ako výborný vykladač Božieho slova a zároveň starostlivý pastier duší.

Manželstvo

Craik sa v roku 1831 oženil so sestrou svojho priateľa, Mary Andersonovou. Jeho mladá žena však po polročnom manželstve zomrela na tuberkulózu.

Priateľstvo s Müllerom

Ako už vieme z predchádzajúceho, Craik sa v roku 1829 zoznámil a spriatelil s Georgom Müllerom. Uviedol ho do kruhu Grovesových priateľov v Exeteri. Tam sa Müller zoznámil s Grovesovou sestrou Mary, svojou prvou manželkou. Už od roku 1829 mal Craik opakované pozvania za kazateľa do nezávislého zboru v Bristole. Na konci roku 1831 na veľké naliehanie kázal v Bristole dva

týždne, ale pre ťažké ochorenie svojej manželky sa musel rýchlo vrátiť do Shaldonu. Po jej smrti na nové pozvanie zboru Gideon kázal v ňom pokusne celý mesiac. Zistil však, že okrem tohto zboru potrebuje kazateľa aj iný zbor kresťanov, zvaný Bethesda. Preto napísal Müllerovi, aby mu prišiel pomôcť pri kázani v oboch zboroch.

Spolupráca Craika s Müllerom v Bristole

Müller vyhovel Craikovej žiadosti, prišiel do Bristolu a pomáhal mu v kázani aj inej službe v spomenutých zboroch. Kázanie oboch, ale najmä Craikovo, vyvolalo v Bristole veľký ohlas. Tisíc ľudí sa tiesnilo v kaplnke Gideon a ďalších 200 sa tam nemohlo dostať. Potom sa však obaja muži vrátili do svojich zborov v grófstve Devon. V stíšení pred Pánom poznali, že je to Jeho vôľa, aby sa presťahovali do Bristolu. Po ťažkom lúčení s bratmi a sestrami vo svojich zboroch tak urobili v máji 1832. Craik tu za veľmi krátky čas jeho pôsobenia označili za jedného z najvýznamnejších kazateľov v meste. Neskôr ho nezaujateľ vzdelaný poslucháč prirovnával k najpovestnejšiemu britskému kazateľovi, Dr. Maclarenovi.

Nadviazal tu priateľské spojenie s dvoma dekanmi aj s arcibiskupom Trenchom. So súhlasom Müllera pozýval významných kazateľov z iných zborov, aby kázali v Bethesde. Ako sme už spomenuli, na ich pozvanie kázal v oboch zboroch i J. N. Darby. V oboch zboroch a neskôr v Bethesde uskutočňovali Müller s Craikom biblické poznanie a prax „bratského hnutia“ a takú prísnu zborovú disciplínu, ktorá sa podobala povestnej disciplíne „moravských bratov“. Obaja muži bez ohľadu na svoje zdravie pomáhali, kde mohli pri epidémii cholery, ktorá vypukla v meste krátko po ich príchode. Trvala po štyri mesiace a vyžiadala si veľa obetí.

Nové manželstvo a skúšky viery

Craik sa znovu oženil v októbri 1832 a v januári 1834 sa manželom narodil prvý syn Henry. Craik bol opakovane postihovaný chorobami a jeho zdravie bolo veľmi slabé. Jeho otec zomrel a on uvažoval o návrate do Škótska a rodičovského domu a zároveň k svojim jazykovedným štúdiám. Túžil zrevidovať celý „autorizovaný preklad“, Starý aj Nový zákon. Ale na naliehavú žiadosť oboch zborov zostal v Bristole. Počas choroby

■ Kaple Bethesda v Bristolu

napísal a dal vytlačiť pre ne Pastierske listy. Odmietol ponuku urobiť doktorát teológie na univerzite v Saint Andrews, kde v mladosti študoval. Jeho rodinný život zatienil nesmierny žiaľ. V rokoch 1834-49 umrelo manželom päť zo šiestich detí. Ani takéto životné otrasy nezlomili detinskú dôveru tohto muža v Boha, ani nenarušili sebaľútosťou jeho láskavosť k ľuďom.

Doživotná služba v Bristole

Pri veľkom zaťažení Georga Müllera v sirotincoch, biblickej spoločnosti aj starostlivosťou o kresťanské školy v rôznych krajinách bol to práve Craik, ktorý sa najviac venoval kázaniu a pastierskej službe v Bethesde. Vyskúšaný osobným a rodinným utrpením, mohol do oboch služieb vložiť časť svojej bytosti, svoje obdarovanie a vzdelanie i svoje životné skúsenosti. Tak mohol byť nielen hlbokým biblickým učiteľom, ale i súcitným pastierom duší.

Prínos pre bratské hnutie i Cirkev

Henry Craik si dopisoval s veľkými biblickými učiteľmi svojej doby. Napriek svojmu širokému i vysokému vzdelaniu bol však prístupný aj tým najprostejším veriacim ľuďom. V mnohom ohľade to bol jeden z najušľachtilejších a najpríťažlivejších mužov zo začiatkov bratského hnutia. Stal sa svedectvom toho, ako možno i veľmi vysokú vzdelanosť spojiť s príslušnosťou k prvotne biblicky prostému hnutiu, ktoré bolo niektorými ľuďmi z veľkých cirkví zaznávané. A zároveň príkladom toho, ako možno v opravdivej kresťanskej láske vnútorne prekonávať vonkajšie priehradky medzi cirkvami a spoločenstvami kresťanov. Nasledujme v tom jeho príklad.

Pramene

H. H. Rowdon: *The Origins of the Brethren (Picturing & English Ltd. 1967)*

F. R. Coad: *A History of the Brethren Movement (Paternoster Press 1968)*

Dr. J. Zeman: *Kresťanská ročenka 1948*

JÁN HUDEC ■

A stalo sa...

Tento začiatok vety akoby bol vybratý zo stĺpca správ v novinách alebo nejakej kroniky. Ale nie je to tak, je to začiatok verša, kde evanjelista Lukáš opisuje udalosti zo života Pána Ježiša: *A stalo sa v tých dňoch, že vyšiel na vrch modliť sa a bol tam cez noc na modlitbe Božej* (Lk 6,12). Nasledujúce udalosti sa nestali náhodou, ale boli Božou odpoveďou na modlitebné stíšenie Pána Ježiša.

Aj keď sa to nedá ani zďaleka porovnať s udalosťami opísanými v Biblii, predsa by som vám chcel priblížiť, čo sa stalo – oznámiť radostnú udalosť z Púchova. V piatok 21. 10. 2005 sa bez veľkých „okázalostí“ uskutočnila kolaudácia zborového domu Kresťanského zboru Púchov. Pre náš zbor to bola vytúžená meta niekoľkoročného modlitebného i pracovného nasadenia, ktoré sa zintenzívnilo najmä pred termínom spomínanej udalosti. A oplátilo sa: Pán sa priznal k nám, komisia nenašla žiadne závary.

Ako to začalo ...

Predchádzalo tomu mnoho, premnoho udalostí, ktoré by sa dali tiež uviesť slovami: A stalo sa...

Na začiatku boli nesmelé osobné modlitby jednotlivcov za zborový dom v Púchove, potom aj celý zbor na modlitebných zhromaždeniach. Niekedy v lete 1998 bez akéhokoľvek oslovenia prišla ponuka a potom aj rozhodujúci, účelový finančný dar na zborový dom. Bol to pre nás Boží pokyn, aby sme začali konať. V hre bol dom v Nimnici i viaceré v Púchove.

Vykryštalizovalo sa rozhodnutie, aby sme sa sústredili na Púchov. Požiadali sme mesto, aby nám pomohlo s výberom vhodnej parcely. Zastupiteľstvo nám odporučilo kúpiť a zrekonštruovať existujúci rodinný dom. Prvý i niekoľké nasledujúce pokusy neboli úspešné. Na modlitebných zhromaždeniach bolo o čo zápasíť. Majiteľ jedného domu, keď sa dozvedel, že ho kupujú „baptisti“ od predaja odstúpil. Pán nám predivne ochránil prostriedky aj vtedy, keď už jeden dom v Púchove bol zaplatený, ale nedal sa uskutočniť prevod. Bola to veľká

skúška viery, ale odpovedou na úprimné modlitby bolo, že po odstúpení od kúpy nám majiteľ všetky prostriedky vrátil.

Pán nás predivne viedol ďalej, až sme sa dostali na ulicu Janka Kráľa. To sa písal už rok 2001. Tu kúpa i prevod prešiel do mesiaca po žiadosti na vklad do registra nehnuteľností. Prijali sme to ako ďalší pokyn od Pána.

A čo sa stalo potom?

Keď v retrospektíve premýšľam pred Pánom nad celým priebehom vypracovania projektov, povolení a stavebných prác, prichádzajú mi najcharakteristickejšie Lukášove slová: *A stalo sa...* V dobe, keď sa všetko presne plánuje, robia sa harmonogramy, sa hŕstka veriacich rozhodla pre „veľké dobrodružstvo s Pánom“, pre „stavbu viery“ – z veľkej časti svojpomocne zrekonštruovať starý rodinný dom v náročnom teréne na zborový dom so správcovským bytom.

Do investície sme sa pustili v období, keď ceny materiálov a stavebných prác sa poriadne vyšplhali nahor. Sobotu za sobotou, ale v čase nárazových prác i v týždni, sa počas troch rokov skupinka bratov schádzala na stavbe a po stíšeni pri Božom slove a modlitbe, púšťala do mnohokrát fyzicky namáhavých a remeselne náročných prác.

Jedna vec ma udivovala – že mnohokrát nebolo dopredu jasné, čo sa bude presne robiť, a predsa sa dalo na záver dňa uzavrieť: *A stalo sa...* bolo to a to zabetonované, vymurované, omietnuté... Mnohokrát na pozvanie, mnohokrát aj neočakávane prišli pomocníci alebo remeselníci z iných bratských zborov. Všetkým, ktorých sa to týka, patrí úprimné a srdečné poďakovanie.

Obetavé sestry zo zboru nenechali bratov pracovať bez náležitého občerstvenia. Teplú, domácu stravu privádzali priamo na stavbu. Pri spoločnom obede, často v provizórnych podmienkach stavby, sa uskutočnili aj bratské porady, najmä týkajúce sa stavby.

No stalo sa aj to, čo sme nechceli, že pri prácach boli aj úrazy. Pánovi nech je i na tomto mieste vyslovená vďaka, že žiadny úraz nemal trvalé následky.

Sme nesmierne radi, že Pán nám dal príležitosť byť pri tom, byť Jeho spolupracovníkmi, keď budoval dom pre svoje meno v Púchove. Nie každá generácia má takúto možnosť, takúto vzácnu príležitosť. Nechýbala a dodnes nechýba túžba, aby objednaní remeselníci a susedia či okoloidúci mohli počuť svedectvo evanjelia aj pri práci.

Finančné zabezpečenie

Materiál i objednané práce bolo samozrejme treba zaplatiť. I v tejto oblasti sme skúsili, ako sa Pán vie postarať o svoje dielo. Na takúto náročnú investíciu nemal zbor vlastné prostriedky. Postupne, ako sa rozrastalo dielo, sme sa naučili dávať na mimoriadnych mesačných zbierkach na stavebný fond. Podľa potreby, ako to stavba vyžadovala, opäť a opäť prichádzali dary od jednotlivcov aj od iných zborov. Aj na tomto mieste prináleží nám poďakovať: *Iste „Ochotného darcu miluje Boh, pretože konanie tejto posvätnéj služby nielenže odstraňuje núdzu svätých, ale sa aj znásobuje mnohými prejavmi vďaky voči Bohu.“* (2Ko 9,7.12)

Máme veľmi vzácnu skúsenosť, že nie my, ale Pán oslovil srdcia darcov. Prostriedkov sme mali vždy toľko, že žiadny nákup materiálu ani žiadna práca sa nemuseli odložiť pre nedostatok financií. Nech je i takto prezentovaná Božia moc a sláva!

Na záver ešte jedna skúsenosť: zo stavby nám nič nebolo ukradnuté a ani jedna zo zúčastnených firiem nás v kvalite a prevedení prác nesklamala. Treba dodať, že nie vždy to išlo len jednoducho a ľahko. Opäť sa však ukázalo, že v Pánových rukách sa dajú prekonať skúšky aj prekážky.

Niekoľko faktov o dome

Prízemie domu a prístavby je určené pre zbor. Zborová sála má 77 m² (cca 60 miest na sedenie), ďalej je tu viacúčelová spoločenská miestnosť s plochou 20 m², kuchyňa 12 m² a príslušenstvo. Na dvore je 8 parkovacích miest.

Na poschodí je trojizbový správcov-

Blahoželáme Kunštát

**Emília a Pavel
Kulačíkovci**

Manželia **Emília a Pavel Kulačíkovci** sa 15. 10. 2005 dovŕšili 50. rok spoločného života – v kruhu rodiny **oslávili zlatú svadbu**. Je to predovšetkým vzácna rodinná udalosť. Spoločenstvá Kresťanských zborov sú vzácné blízke, preto si radi všimame tiež takéto mimoriadne udalosti. Veď zbor tvoria a budujú jednotlivé rodiny, ktoré do neho patria. Tak aj história spoločného života manželov Kulačíkových sa v mnohom spája s históriou zboru veriacich v Púchove a v Nimnici. Veríme, že dar života je od Boha. Tiež dar manželskej vernosti po mnohé desaťročia je výsledkom Božej milosti, ktorú im prajeme i do ďalších spoločných rokov.

JÁN ČÍŽ ■

Čo to robíte?

„Čo to robíte?“ spýtala sa stará pani troch kamenárov pracujúcich na stavenisku.

„Rozbíjam kamene,“ odpovedal prvý.

„Zarábam na živobytie seba a svojej rodine,“ pridal sa druhý.

„Staviam katedrálu,“ odvetil tretí.

Libuše Osouchová

Byl krásny podzimní den 29.9. 2005. Byla jsem právě na cestě za rodiči a sestrou Zdenou, která se o ně vzorně starala, do Kunštátu. Tu zazvonil mobil a plačící dcera mi oznámila, že odpoledne zemřela moje maminka naše milovaná „tatranková“ babička.

Libuše Osouchová roz. Kolouchová odešla domů ke svému Spasiteli Pánu Ježíši Kristu. Dožila se 83 let. Se svým manželem žila 59let. Vychovala pět dětí, čtyři dcery a jednoho syna. Vždy nám ukazovala na cestu k Bohu. Často jsem jí slyšela se modlit. Už od mládí si psala do kalendářů vše podstatné, co se stalo ten který den. Jak stihla nebo nestihla žít a sloužit Bohu, tj. posloužit druhým, modlit se. Naposledy volala na dědečka, aby nezapomněl napsat, že jejich poslední vnuk se, díky Bohu, zdravý vrátil domů z nemocnice.

Dokud mohla, přijímala ráda hosty. Její jedinou starostí bylo, aby se u nás cítili dobře a nic jim nechybělo. Přespávalo u nás i patnáct lidí. Stále na ni vzpomínají takzvaná „Práčata“ i moji přátelé v Německu. Čas od času (měrná jednotka pro „furt“) se starala o svá vnoučata, sedm vnuků a sedm vnuček. Chodila s nimi do přírody, učila je znát bylinky, lesní zvěř

■ Libuše Osouchová

a co víc rozlišovat mezi dobrým a zlým z pohledu Bible.

Prvního října jsme se s ní rozloučili na místním hřibově v Kunštátě. Z Brna přijel celý autobus, mnoho příbuzných přijelo auty. Sloužili bratři Jenda Kašparec, Jirka Krejčí a zpívaly sestry Staňa a Maruška, za svobodna Kašparcovy. Při společném zpěvu doprovázely na housle a varhánky její nejmladší vnučky Eny a Sára Osouchovy. Kdo převezme štafetu její lásky a vroucně se za všechny, nejenom „ty své“, bude modlit?

MIROSLAVA PÍPALOVÁ ■

ský byt. Veríme, že mladá rodinka s tromi ratolesťami tu bude mať príjemné prostredie na bývanie. K bytu patrí aj podzemná garáž v kopci.

Čo očakávame

Boli sme pri tom, keď Pán dal milosť, aby nielen pre Jeho vykúpených z Púchova a okolia, Považskej Bystrice, ale pre každého Boha hľadajúceho človeka, bol vybudovaný dôstojný stánok. Niektorí ľudia hovoria, že je to najkrajší dom na ulici Janka Kráľa. Nevie, či je to naozaj tak...

Nám teraz pripadá úloha otvoriť srdcia pre Pánove vedenie, ako priviesť ľudí do otvoreného domu modlitby a zvesti Jeho Slova. Kiež by sa v budúcnosti stalo i to, že dom bude plný a plný až bude primálny pre Božie deti. S takouto ambíciou sme vynaložili úsilie i prostriedky. Prosíme, pomôžte nám Vašimi modlitbami.

JÁN ČÍŽ ■

■ Nový dom Kresťanského zboru v Púchove

Tajemství Bible

Alfréd Palla

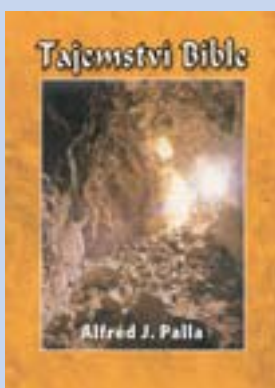
Stanovisko MR Křs

k publikacím L. P. Křesiny

Tato publikace zajímavým způsobem předkládá důkazy o tom, že Bible má autoritu Božího slova, že pisatelé biblických knih byli Duchem Božím „unášeni“, aby napsali to, co má být Božím slovem pro čtenáře. Autor především vychází z „nálezu století“ v Kumránu, kde byly objeveny svitky téměř všech knih Starého zákona. Archeologické průzkumy prokázaly biblické zprávy o Jerichu, Ninive, Babylonu, Chetejcích, o putování Izraele z Egypta do zaslíbené země. Dr. Palla v této knize odpovídá na otázky, zda Mojžíš uměl psát, zda knihy Daniela a Izajáše skutečně napsali tito proroci, kdy vznikla evangelia, co je pravda o rozporech v evangeliích, o tajemství vzkříšení Pána Ježíše a mimobiblických pramenech o Ježíši.

Kniha v pevné vazbě má 326 stran A5, 16 stran barevné přílohy a více než 100 černobílých obrázků k textu. Cena je 220 Kč, pro sbory a knihkupce je poskytován rabat.

Objednávky zasílejte na adresu: A-ALEF, Bořivojova 620/29, 718 00 Ostrava-Kunčičky, nebo na emailovou adresu: alef@ova.inecnet.cz. Telefonicky si publikaci můžete objednat na čísle: 596784269.

„Deváté přikázání“

a „Provolání k věrným bratrům a sestrám“

Velcí Boží mužové se projevovali opravdovou duchovností, ryzejším charakterem, nadevše pak opravdovou láskou k Božímu lidu. Věrně se za své stádo modlili a také je velmi povzbuzovali. Míst, která to potvrzují, nacházíme v Božím Slově hodně. Uvádíme dvě z nich:

1Tes 4,9-11 „O bratrské lásce není třeba, abych vám psal, neboť Bůh sám vás vyučil, jak se máte mít mezi sebou rádi. A takoví opravdu jste ke všem bratrům v celé Makedonii; jen vás prosíme, bratří, abyste v tom byli stále horlivější. A snažili se pokojní býti...“

1Te 5,12-14 „Žádáme vás, bratří, abyste uznávali ty, kteří mezi vámi pracují, jsou vašimi představenými v Kristu a napomínají vás. Velmi si jich važte a milujte je pro jejich dílo. Žijte mezi sebou v pokoji. Klademe vám na srdce, bratří, kárejte neukázněné, těšte malomyslné, ujímejte se slabých, se všemi mějte trpělivost.“

Doporučujeme všem čtenářům, aby právě taková místa Písem svatých měli na mysli, když budou číst uvedené knihy, které nás zarmoutily a způsobily bolest.

Zároveň chceme tímto našim sourozencům ve víře sdělit, že s vděčností vzpomínáme na naše duchovní vůdce, kteří nás v době hluboké totality zastupovali před úřady. Jsme si jisti tím, že to dělali, jak nejlépe uměli, v hluboké úctě k našemu Pánu a Jeho Slovu. Víme, že za to trpěli, často zaplatili ztrátou zaměstnání a byli i jinak perzekuováni. Nedopusťme, aby jejich jména byla znevažována, neboť jen Bohu přísluší hodnotit naše životy.

MEZISBOROVÁ RADA KŘEŠŤANSKÝCH SBORŮ ■

Příprava křesťanských vedoucích a podnikatelů

MILLION LEADERS MANDATE

EQUIP je organizace založená Johnem Maxwellem, dlouholetým pastorem, autorem a expertem na oblast vedení, vůdcovství. Pracovníci EQUIPu, pastoři a křesťanští vedoucí v podnikání, připravují 40 000 certifikovaných učitelů po celém světě. Každý z nich potom pokračuje v tréninku dalších 25 současných i budoucích vůdců. Trénink certifikovaných učitelů se připravuje také v České republice!

► **Strategie tréninku:** Jednou za 6 měsíců proběhne školici a pracovní konference, která trvá 2 dny. Celý trénink zahrnuje 6 takovýchto konferencí. Při první konferenci jsou účastníci vyzváni, aby se zavázali absolvovat celý trénink a také získané poznatky a zkušenosti předávat dalším vedoucím či potenciálním vedoucím ve svém okolí. Během konferencí bude možnost interaktivní komunikace v panelových diskusích i v malých skupinách.

► Trénink je vhodný pro:

- pastory, kazatele, starší sborů, vedoucí křesťanských organizací
- křesťanské podnikatele, vedoucí křesťany ve firmách, organizacích či státních institucích
- vedoucí a potenciální vedoucí sborových služeb (mládež, chvály, ženy, skupinky...)
- křesťany, kteří mají vliv nebo potenciál pro vůdcovství

► Termíny a lokality 2006

- Konference 1: Praha: 7.-8. březen / Ostravsko: 10.-11. březen
  - Konference 2: Ostravsko: 3.-4. října / Praha: 6.-7. října
- Začátek: první den v 9:00, závěr: druhý den v 16:30.

► Praha

- Křesťanské společenství Praha, Na Žertvách 23, Praha 8
- tel. a fax: 284 822 294, praha@kaes.cz
- Ubytování a stravování si každý zajistí individuálně

► Ostravsko

- Konferenční centrum Křesťanské akademie mládeže, Malenovice 146, 739 11 Frýdek Místek
- tel: 558 441 155, 605 264 447 malenovice@kam.cz, www.kam.cz
- Ubytování a stravování si každý zajistí individuálně (objednávky v konferenčním centru)

► Finanční náklady

- „příspěvek pro partnerství“ ve výši 10 EUR na osobu za konferenci

- poplatek na pořádání konference v předpokládané výši 200,- Kč na osobu za konferenci
- cestovné, stravování a nocleh při jednotlivých konferencích

► Informace a přihlášky

EQUIP, Církev bez hranic, Akademia Heyrovského 1178/6, 500 01 Hradec Králové nebo www.lifeministries.cz
Dotazy: národní koordinátor Lukáš Targosz: targosz@lifeministries.cz nebo tel.: 777 801 349
Pavel Vopalecký: pavelvo@quick.cz nebo tel.: 596 783 619

O celkové vizi se můžete více dozvědět:

- anglicky na webové stránce EQUIPu: www.iequip.org
- česky na stránkách České evangelikální aliance: www.ea.cz

ROZVOJ VŮDČÍCH SCHOPNOSTÍ